

Nikolaj Levašov

Poslední apel lidstvu

Kniha doplněna 182 autorskými ilustracemi

Svazek 2

San-Francisco, 2000

Překlad českého vydání:

Martina Konečná
Alena
Klára Hermanová
Scholastik

Jazyková úprava:
Vladimíra Bičíková

Organizace, sazba, kompletace textu:
leva-net (leva-net.webnode.cz)

Všechna práva na český překlad vyhrazena.

Obsah

Kapitola 7. Evoluční historie lidstva.....	3
Kapitola 8. Organismus člověka. Příčiny a mechanismy vzniku a rozvoje nemoci....	18
Kapitola 9. Vliv ducha na organismus a psychiku člověka.....	24
Kapitola 10. Jednota Vesmírných zákonů mikrokosmu a makrokosmu.....	37
Kapitola 11. Matricový prostor. Tvoření superprostorů.....	47
Kapitola 12. Systémy matricových prostorů.....	55
Dodatek 1. Cvičení pro rozvoj a používání psi-pole.....	63
Dodatek 2. Seznam ilustrací.....	65

Originál knihy (rusky, anglicky) je k nalezení na www.levashov.info

Kapitola 7. Evoluční historie lidstva

Objevení se člověka na planetě Zemi zůstává dosud záhadou... Například v různých náboženstvích je člověk prezentován jako bytost vytvořená Bohem k obrazu svému a podobně. Vezměme křesťanskou verzi... Nejprve Bůh stvořil Zemi, rostliny, zvířata. Když to vše bylo hotovo, stvořil Bůh člověka... Člověk žil v rajských zahradách, kde mu bylo zapovězeno okusit plody „stromu poznání“.

Když ďábel v podobě hada pokoušel Adama a Evu a Adam okusil jablko ze „stromu poznání“, Bůh za tento hřích oba vyhnal na hříšnou Zemi, aby člověk v potu tváře vykoupil svou vinu... Slupka „jablka poznání“ – to je neznalost a temnota, jablečná dužnina – světlo poznání. Adam jen kousl do jablka a jeho rozum se pohroužil do temnoty. Dužniny se dotkl jenom trošku, a proto se v jeho hlavě objevil pouze záblesk světla poznání. Od těch dob potomkové prvních lidí pokračují v životě na hříšné Zemi, vykupující tak viny svých předků...

Ve východních filozofických učeních se objevení člověka na Zemi předkládá v trochu jiné podobě. Existuje tam například planetární, sluneční, galaktický atd. Logos, který vytváří život na planetě (včetně člověka) a všechno řídí. Logos – to je absolutní, ničím neohraničené vědomí. Není to člověk, zvíře ani nejvyšší bytost, je to – jen čisté nejvyšší vědomí, které vytvořilo vše ve vesmíru, ano, dokonce i vesmír samotný. Vše je tímto nejvyšším vědomím předurčeno – lidstvo, člověk, jeho zrození i smrt. Nikdo a nic nemůže změnit program Logosu.

V západní filosofii XIX. – XX. století, například u Hegela, vládne osudu lidstva „Absolutno“, absolutní idea, která představuje kolektivní vědomí všeho lidstva, kde mozek jednoho člověka – je pouze jedním „neuronem“. Člověk sám nemůže myslet a rozvíjet se, to přísluší pouze absolutnímu kolektivnímu vědomí lidstva.

Vědci přírodních věd se snažili vysvětlit objevení se člověka jako výsledek vývoje života na naší planetě, jako výsledek mutací opolidí, které rovněž vedly k objevení se zárodku rozumu, jenž se u člověka dále rozvíjel... Darwinova evoluční teorie posloužila jako teoretický základ tohoto vědeckého postoje. Darwin sám si svou pravdou úplně jistý nebyl. Dlouhou dobu jej mučily pochybnosti a nakonec, bez jakéhokoli nátlaku zvenčí, se na vrcholu své vědecké slávy **své evoluční teorie zřekl...**

Tak ODKUD se na naší překrásné planetě člověk vzal?!

Paleontologické a antropologické výzkumy přinesly ohromující výsledky, které přivedly současnou vědu do slepé uličky. Moderní člověk¹, **Homo sapiens, se na Zemi objevil před 30 – 40 tisíci lety najednou na všech kontinentech, přičemž Homo sapiens nemohl být výsledkem evoluce ani jednoho fosilního opočlověka jak po stránce anatomické, tak fyziologické...**

Z příčin, které věda nepochopila, z povrchu planety náhle zmizeli neandrtálci, kteří existovali stovky tisíc let, aktivně se vyvíjeli a byli fyzicky mnohem silnější než Homo sapiens. Jak je možné, že **najednou, z ničeho nic, málo početný a fyzicky**

¹ Hovoříme zde o žluté, červené a černé rase. Lidé bílé rasy kolonizovali Zemi asi o milion let dříve.

mnohem slabší Homo sapiens, který se objevil neznámo odkud, vytlačil původní praobyvatele neandrtálce a ti jednoho krásného dne náhle zmizeli z povrchu Země?!

Pouze v obtížně přístupných místech je možné občas potkat několik zástupců kdysi početných a silných neandrtálců – „sněžného muže“, který se dodnes snaží jakémukoliv setkání s lidmi vyhnout (viz. „Fenomén člověka“ Pierre de Chardin, oddíl „Komplex Homo Sapiens“)². A co je ještě zajímavé, **všechny lidské rasy se objevily najednou a dokonce ve více vyhraněné formě, než dnes** – to je další záhada člověka...

Bádání současných genetiků přinesla další ohromující výsledek – **genetika člověka se ostře odlišuje od genetiky živé přírody planety Země. Člověk geneticky nezapadá do systému života planety. Člověk je GENETICKOU CHYBOU evoluce života na Zemi** – k takovému závěru dospěli američtí genetikové.

Nepochopeny dosud zůstávají příčiny vymizení dinosaurů v období křídý. Hromadný zánik těchto zvířat bývá vysvětlován jak zaledněním planety, tak i změnou sluneční aktivity... Avšak ledové doby byly i dříve, sluneční aktivita se také měnila, ale z nějakého důvodu to nevedlo k vyhynutí dinosaurů. Navíc v době zalednění planety zůstaly v rovníkové oblasti zachovány obrovské plochy, kam se ledovce nikdy nedostaly, a přesto dinosauři vyhynuli i tam...

Pouze na některých místech lze ještě zřídka potkat potomky dinosaurů – v pralesích Konga žije tvor požírající hrochy, tajemní obři obývají hlubiny oceánu... V příbězích prakticky všech národů světa stateční bojovníci vítězí nad draky – dinosaury atd. atd...

Zastavme se ještě u jedné z množství záhad naší překrásné planety – u tajemství kmene **Dogonů**. Zasvěcení stařešinové tohoto kmene svým potomkům z pokolení na pokolení předávají zprávu o tom, že **jejich předkové přišli na Zemi z daleké hvězdy Sirius**. Informace, které o této hvězdě a jejím planetárním systému odedávna předávali potomkům, se přesně shodují se současnými astronomickými údaji. Otázka zní: Odkud mohli znát Dogoni polohu hvězd viditelných pouze pomocí současných teleskopů?

Tak **ODKUD a JAK se před 30 – 40 tisíci lety lidstvo objevilo na Zemi?** Proč se za ta tisíciletí člověk nijak nezměnil, a jak píše Pierre de Chardin, pouze přesná radiologická analýza umožňuje odlišit fosilního Homo sapiens od nedávno zemřelého?

A co je ještě zajímavé, **u člověka v průběhu celého jeho života pracuje pouze 3 – 5 % mozkových neuronů**. Nejprve se předpokládalo, že se mozkové činnosti aktivně účastní všechny neurony, pouze ne všechny najednou, ale výzkumy ukázaly něco jiného – **od narození do smrti pracuje stále stejných 3 – 5 % neuronů**

² Pierre Teilhard de Chardin. „The Phenomenon Of Man“. Originally published in French as Le Phenomene Humain. Copyright 1955 by Editions du Seuil, Paris. Library of Congress, catalog card number: 59-515.

lidského mozku. Zbývajících 95 – 97 % tvoří „rezervu“.

Vyvstává otázka: k čemu člověku slouží tato „rezerva“ a kde se u něj vzala?! Co je obzvláště zajímavé, vzájemně propojené neurony zahrnuté do těchto 3 – 5 % představují množství nezbytné pro **vznik rozumu** u jejich držitelů. Při menším počtu vzájemně se ovlivňujících neuronů **nedojde ke kvalitativní změně a rozum se neobjeví** (viz. kapitola 3).

Proč člověk využívá **pouze takové množství neuronů, které je nezbytné pro vznik rozumu – a nic víc a nic méně?** Abychom našli odpověď na tyto hádanky, zkusme se obrátit ke hvězdám...

Ve Velkém Kosmu existují miliardy vesmírů vytvářejících prostorově uzavřené systémy různé velikosti a složení. V těchto systémech se nachází – miliardy a miliardy civilizací, které vytvářejí různá sdružení. Vysoce rozvinuté civilizace se prostorem pohybují ve vesmírných lodích s průchodem nulovým bodem, které podle zadaného programu zavínají a rozvinují prostor. Tyto lodě se v poslední době začaly poměrně často objevovat uvnitř naší sluneční soustavy i na Zemi.

Umožňují přemísťovat se na obrovské vzdálenosti, pro Pozemšťany nemyslitelné. Ale i zde má rozsah cestování své hranice... Ty jsou dány vlastnostmi materiálů, ze kterých jsou lodě vyrobeny, a limity možností operátorů.

Chceme-li problému porozumět, musíme pochopit principy pohybu a ovládání UFO. Jejich činnost je založena na zakřivování prostoru, které se vyskytuje i v přirozených podmínkách. Každé hmotné těleso ovlivňuje prostor, v němž se nachází. Hvězdy, včetně našeho Slunce, zakřivují prostor, v důsledku čehož světelné vlny v blízkosti hvězdy mění svůj přímočarý pohyb na křivočarý, což astronomům umožňuje vidět, co se nachází za Sluncem.

Hvězdy třídy našeho Slunce zakřivují prostor kolem sebe jen nepatrně. Neutronové hvězdy s malým objemem a obrovskou hmotností (3 – 5 hmotností Slunce) zakřivují prostor mnohem výrazněji. „**Černé díry**“, které mají průměr asi deset kilometrů a hmotnost **8 – 10** Sluncí, zakřivují prostor do té míry, že se v onom místě paralelní vesmíry propojují, a přes toto propojení začíná primární hmota přetékat z našeho vesmíru do paralelního...

Tak je tomu – v makrokosmu. V mikrokosmu probíhá to samé. Jádro každého atomu zakřivuje prostor kolem sebe, ale pouze v mikroměřítku, v řádech $10^{-15} \dots 10^{-13}$ metru. Čím těžší atomové jádro, tím větší míra zakřivení. Ovšem při atomové hmotnosti více než 200 atomových jednotek se jádro stává nestabilním a začíná se rozpadat na jednodušší stabilnější jádra. Proto existují radioaktivní prvky (viz. kapitoly 1 a 2).

Organické sloučeniny díky zvláštní struktuře molekul (uhlíkové řetězce) významně zakřivují prostor v rámci mikrosvěta. V okolí těžkých organických sloučenin dochází k zániku kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou úrovní naší planety. Tato schopnost (*rozpouštět bariéry – pozn.*) v podstatě vyjadřuje kvalitativní rozdíl mezi atomy organických a anorganických sloučenin.

Při rozpadu jednoduchých sloučenin začínají primární hmoty, které je vytvářejí, přetékat z fyzické úrovně na éterickou, což vede ke kvalitativně nové struktuře hmoty – k **živé hmotě**. Pokud v měřítkách makrokosmu okolo „černých děr“ vzniká oblast přetékání hmoty z našeho vesmíru do paralelního, potom v mikrokosmu okolo velkých organických molekul (**DNA, RNA**) vzniká oblast přetékání hmoty z fyzické úrovně naší planety na éterickou.

V mikrokosmu i makrokosmu platí stejné zákony a mechanismy a mají pouze svá specifika. Když během evoluce organického života vznikla buňka a vyvinuly se mechanismy jejího dělení, **vznikl kvalitativní jev, který v makrokosmu nelze pozorovat**. Stará buňka je při dělení zcela zničena a mizí. Primární hmoty, které ji tvoří, přetékají na éterickou rovinu a **vytvářejí zde kopii éterické buňky**. Teprve po chvíli začínají éterické buňky vytvářet dvě buňky fyzické.

Proces dělení buňky byl zachycen pomocí tunelového mikroskopu a videozáznam ukázal, jak stará buňka v procesu dělení úplně zaniká a za nějakou dobu se začínají objevovat dvě nové buňky – přesné kopie buňky staré. Na úrovni živé buňky dochází při procesu dělení k úplnému přetékání primární hmoty z jedné úrovně na druhou a poté – obráceně. To se děje s každou živou buňkou každého živého organismu milionkrát a milionkrát po sobě...

V pochopení mechanismu přetékání primárních hmot mezi paralelními úrovněmi v průběhu dělení buňky našly vesmírné civilizace klíč k řešení problému **přemístování prostorem**. Jakmile vznikly technologie umožňující technicky uskutečnit takové přetékání, objevily se **vesmírné lodě s průchodem nulovým bodem, tj. UFO**.

Tyto lodě mají **bio-metalickou strukturu**. Jinými slovy, skládají se z ohromných organických molekul podobných molekulám DNA a RNA, v nichž se na volných elektronových vazbách nacházejí atomy těžkých kovů. To umožňuje zakřivovat prostor nejen na úrovni mikrokosmu mezi paralelními úrovněmi planety, ale také v měřítku makrokosmu, na úrovni paralelních vesmírů. Po tomto už jenom zbývá spustit proces podobný dělení buněk a velká masa hmoty již přeteče z jednoho vesmíru do druhého s odlišnými zákony. Zbývá pouze zajistit, aby opačné přetékání neústilo na stejné místo, ale do požadovaného bodu vesmíru, a vesmírná loď se v tomto bodě zhmotní.

Lod' se ovládá pomocí **psi-polí, která jsou vytvářena piloty**. Čím delší je cestovní vzdálenost, tím mohutnější psi-pole je pro přemístění potřebné. Jeden pilot takovou kapacitu nemůže pokrýt, proto je potřeba několika pilotů, kteří musí pracovat zcela synchronně a každý z nich musí dodat část síly psi-pole, jež je k přemístění potřebná.

Pokud se při této činnosti něco pokazí, vesmírná loď s průchodem nulovým bodem **nemůže vystoupit z paralelního vesmíru a nematerializuje se v potřebném místě, což vede ke zničujícímu výbuchu lodi**. Takový výbuch byl pozorován i na Zemi. Slavný Tunguzský meteorit – vesmírná loď civilizace ze souhvězdí Labutě,

kteřá se nemohla dostat ven z paralelního vesmíru a tak došlo ke zničujícímu výbuchu. Právě proto se v oblasti výbuchu nenašel žádný vrak, ani nebylo zjištěno předpokládané radioaktivní záření.

Je třeba poznamenat, že kybernetický pilot této lodi snížil následky nehody na minimum. Posádka opustila loď v záchranných modulech v severní oblasti západní Sibiře, odkud byla později zachráněna. Vlastní loď s autopilotem ještě nějakou dobu pokračovala v letu, přičemž pozměnila dráhu o devadesát stupňů, což by nedokázala žádná kometa nebo meteorit...

A jak tento jev objasnili vědci?! Velmi jednoduše: do zemské atmosféry vstoupil meteorit, který v ní shořel, a při hoření došlo k výbuchu plazmy... Podobné katastrofy nejsou v kosmu až tak zřídka. Pravděpodobnost takové katastrofy je tím větší, čím větší je vzdálenost, na jakou se má vesmírná loď s průchodem nulovým bodem přemístit. Při větším počtu pilotů podílejících se na vytváření psi-pole potřebné intenzity se zvyšuje i pravděpodobnost, že jejich práce nebude zcela synchronní.

Proto je počet posádky omezený; při středních vzdálenostech – čtyři piloti, při větších vzdálenostech – šest. V posledním případě je pravděpodobnost nehody nejvyšší. Vzdálenost, na jakou může každá vysoce rozvinutá civilizace pronikat do hlubin kosmu, je limitována pevností vesmírné lodi v tahu a silou psi-pole, které rozumná bytost této civilizace dokáže vytvořit.

Bohužel, jak první, tak druhé má své meze. To zpomaluje rozvoj všech civilizací ve vesmíru. Hierarchové velkého spojení „bílých“ civilizací, které zahrnuje mnoho miliard civilizací, se rozhodli najít způsob, jak z této slepé uličky ven...

Každá technologie má svůj „strop“, proto bylo rozhodnuto uměle vytvořit **novou rozumnou bytost cestou sloučení kvalit různých, ale geneticky kompatibilních civilizací.**

Pro **EXPERIMENT** připravili několik (devět) planet. (Je třeba uvést, že byly vybrány planety, které se z těch nebo oněch příčin nacházely na pokraji zániku.) Jednou z nich byla – **planeta Země.**

Uměle urychlili a řídili vývoj života na planetě, **byl vytvořen ekosystém potřebného typu** (o možnosti přirozeného a umělého, řízeného ekosystému se mluvilo v kapitole 4). Druh, který doteď zaujímal potřebnou ekologickou niku, byl oslaben pomocí „genetických bomb“ a během velmi krátké doby zanikl.

Uvolněná ekologická nika **byla přibližně před 30 – 40 tisíci lety osídlena humanoidními bytostmi, které se později začaly nazývat Homo sapiens.** Výsledkem toho se na planetu dostali představitelé různých civilizací, z nichž všichni byli navzájem geneticky kompatibilní a schopní plodit potomstvo, **které v sobě kombinovalo genetické kvality svých rodičů.**

Ale i při kompatibilních genetických vzorech vznikly **tři odlišné skupiny humanoidů,** každá tvořící vymezenou a odlišnou civilizaci, tvořenou navzájem geneticky blízkými jedinci. Tyto skupiny byly **prototypy odlišných ras na zemi – bílé, žluté a černé.** Pro rychlejší adaptaci na nové podmínky byl každý rasový typ

umístěn do těch oblastí Země, jejichž podnebí se nejvíce podobalo rodné planetě. Nutno také poznamenat, že **všechny civilizace se na tomto experimentu podílely dobrovolně a všichni humanoidé přišli bez zaváhání.**

Účast v experimentu byla založena na potenciálu pro genetickou kompatibilitu, stejně jako přítomnosti určitých vlastností a kvalit. Proto se experimentu zúčastnilo množství civilizací na různých stupních evolučního vývoje. Ale **splynutí mnoha různých kvalit a vlastností v jedné osobě vyžaduje intenzivní genetické spojení.** Za tímto účelem byl všem účastníkům **zablokován mozek a v činnosti ponechána jen minimální část neuronů umožňující jen letmé problesknutí rozumu u jejich nositele.**

To je důvod, proč má **Homo sapiens jen 3 – 5 % aktivních neuronů**, zbytek může být odemknut pouze v průběhu evolučního vývoje jedince nebo lidstva jako celku.

Všichni, kdo se účastnili experimentu, byli evolučně navraceni hluboko do barbarského stavu. V takových podmínkách se vytvářely kmeny, které napadaly jedny druhé, cizí muži byli likvidováni a ženy byly brány za partnerky nebo konkubíny. Takto narozené děti nesly směs kvalit obou rodičů. Nastal zmatek a vřava... slabé kmeny se rozpouštěly v silnějších, silnější v nejsilnějších atd. atd..

Evoluční koloběh se dal do pohybu a nezastavil se dodnes. Ti, kdo jej zahájili, neustále sledovali jeho pohyb a nedopustili, aby se zpomalil nebo zastavil. Jejich zásahy byly často neviditelné, ale v některých případech i viditelné a aktivní. V takových případech na Zemi operovaly speciální skupiny, které poskytovaly znalosti potřebné pro rozvoj v dané době.

Jako příklad takového aktivního zásahu a ovlivnění může posloužit **řecká mytologie, ve které obyvatelé starověkého Řecka humanoidům žijícím nějaký čas mezi nimi dali jména a udělali z nich bohy.** Připomeňme legendu o Prométheovi, který lidem daroval oheň a naučil je, jak ho používat. Zeus, Athéna, Diana, Gaia, Apollon a další bohové starověkých Řeků lidem předávali znalosti z různých oborů. Později starověcí Řekové začali každého z nich nazývat ochráncem a patronem uvedené činnosti.

Co je v bájesloví starých Řeků obzvláště zajímavé – zmínky o hoře Olymp, na níž **Bohové žili a kam se obyčejný smrtelník nemohl dostat.** Jen hrdinům a polobohům bylo umožněno tam vstoupit. Bohové byli **nesmrtelní a věčně mladí**, ale v jejich srdcích se probouzela láska ke smrtelným ženám i mužům a z této lásky se rodily děti, které již byly také smrtelné. Není to velmi pozoruhodná mytologie?!

V legendách a vyprávěních mnohých národů se připomínají bohové, kteří sestoupili z nebe v ohnivých vozech a předali lidem poznání, zákony života. Aztékové a Mayové se klaněli bohu, který přišel z nebe, měl bílou pokožku a modré oči. Poznatky, které tyto indiánské kmeny měly, vědce dodnes udivují: jejich kalendář byl mnohem přesnější než evropský, uměli vypočítat pohyb hvězd a planet, prováděli trepanace lebky a mnohé, mnohé další.

Bohužel, **většina knih s těmito znalostmi byla zničena inkvizicí**, která se v Americe objevila spolu s konquistadory. Příčina vítězství hrstky konquistadorů nad milionovými armádami místních kmenů spočívala i v tom, že se Indiáni domnívali, že – se vrátili bohové s bílou kůží a modrýma očima, aby je potrestali za jejich hříchy. Pouze proto se vzdali téměř bez odporu...

Existovaly ještě i jiné typy zásahů spočívající v telepatickém spojení, jehož prostřednictvím byly lidem předávány znalosti. V takových případech lidé vytvářeli kult, jehož bůh byl **nehmotný a vševědoucí**. Zajímavé je, že tam, kde se hmotně nebo nehmotně projevil Bůh či bohové, vznikala **centra dávných civilizací** (podrobněji o těchto jevech v knize „Bohové ráje“ od Williama Bramleye³).

Proč však po uzavření mozku z 95 – 97 % v počátku experimentu později docházelo k **viditelným i neviditelným zásahům do jeho chodu**?

Zaprvé, vyskytly se případy vměšování dalších civilizací, které z těch nebo oněch příčin o experimentu nevěděly, nebo tehdy, když jejich lodě v oblasti Země utrpěly nehodu.

Zadruhé, zásahy byly přímou součástí experimentu, aby se tak urychlil vývoj pozemské civilizace.

Na Zemi je stálá základna těch, kteří s experimentem na naší planetě započali. Nachází se v odlehlých oblastech Tibetu. Lidé ji pojmenovali **ŠAMBALA**. Zajímavé je, že do Šambaly se nikdo, kromě Zaslavěnců, nemůže dostat: před lidmi se vytváří **průzračná bariéra, pružná a hustá, která znemožní další pohyb.** V naší době se tam vypínají motory a ani jiná současná technika tudy nedokáže proniknout. Nabízí se analogie s horou Olymp, kde se před obyčejným smrtelníkem objevovala neviditelná stěna...

Zatřetí, intervence a pomoc se realizovaly takto – do vyšší mentální úrovně Země přišla kosmická bytost vysoké evoluční úrovně a vtělila se na planetě. Pozemšťanům se **narodilo dítě s kosmickou úrovní vědomí**, které rostlo a bylo vychovááno mezi lidmi. Po nějaké době, když jeho bytost prošla první etapou svého vývoje, docházelo k odstraňování bariér a tento člověk již mohl vidět své minulé inkarnace, pochopit **kdo je, odkud přišel a proč se vtělil na Zemi.** A s **plným porozuměním začínal plnit své úkoly.**

Příkladem toho jsou **Buddha, Kršna, Kristus**, kteří pro lidstvo hodně udělali, ale bohužel, zůstali nepochopeni a jejich učení bylo později lidmi silně zkresleno.

Existuje několik typů vtělení kosmických bytostí na Zemi:

a) **Při vtělení se zcela uzavírá paměť a předchozí znalosti.** Člověk po narození ještě neví, odkud a proč jeho bytost přišla, a teprve když dosáhne určitého stupně vývoje, dostává se do telepatického spojení s těmi, kdo jej sem poslali. Pouze tehdy plně pochopí svůj úkol na Zemi.

b) **Od samého počátku vtělení bytosti, které ho vyslaly, v rozhodujících**

3 William Bramley, „The Gods Of Eden”, Copyright 1989,1990 revised June 1990 ISBN 0-940291-00-2. Library of Congress, Cataloging Publication Data: D24.5.B73 1989 909 89-1148.

okamžicích vstupují do telepatického kontaktu a nedovolují odklon od potřebného směru vývoje.

c) Vtělená bytost od prvního dne svého vtělení ví, odkud a proč na Zemi přišla.

Začtvrté, ve vesmíru existují civilizace s rozdílnou ideologií vytvářející různá sdružení. S jistými výhradami lze civilizace rozdělit do tří skupin – **bílé, šedé a černé** (světlé, smíšené a temné).

BÍLÉ civilizace dodržují kodex VESMÍRNÝCH ZÁKONŮ, jejichž základní ustanovení jsou následující:

a) Každá civilizace má právo zvolit si svou vlastní vývojovou cestu.

b) Vyspělejší civilizace může poskytnout pomoc pouze v případě, kdy méně rozvinutá civilizace o takovou pomoc požádá.

c) Rozvinutější civilizace nesmí zničit žádný život, včetně nerozumného. Na jiných planetách nesmí používat psi-zbraně a další druhy zbraní a proti méně rozvinutým civilizacím nesmí používat technologii biorobotizace.

d) Rozvinutější civilizace nemá právo vůči jednotlivým představitelům méně rozvinutých civilizací uplatňovat jakákoliv opatření, kromě varovných.

e) Násilí proti zástupcům méně rozvinuté civilizace je dovoleno pouze v případě, kdy se její představitelé dopouštějí akcí, které by mohly vést k velkým katastrofám. Použité násilí musí být co nejmenší.

f) Zakazuje se a trestá zničení fyzické i duchovní složky bytosti, je zakázána aplikace holografického maskování a klamání.

g) Všem civilizacím je zakázáno provádět experimenty, jejichž výsledky mohou mít přímo nebo nepřímo negativní vliv na jiné civilizace bez souhlasu těchto civilizací.

h) Rozvinutější civilizace má zakázáno předávat své znalosti méně rozvinuté civilizaci, pokud tyto znalosti mohou představovat potenciální ohrožení.

i) Každá civilizace má právo vstoupit do společenství civilizací nebo se rozvíjet samostatně.

To jsou základní ustanovení, kterých se drží Bílé civilizace.

Šedé civilizace jsou ty, které nepovažují za nutné dodržovat jedno nebo dvě pravidla ze zákonů Bílého Vesmíru (s výjimkou zákonů **c, f, g, h**).

Černé civilizace nedodržují žádná pravidla, uznávají zákon síly. Jsou připraveny použít jakékoli prostředky a opatření pro naplnění vlastních cílů a vyřešení problémů...

Experiment na Zemi byl realizován velmi početným společenstvím Bílých civilizací. V průběhu vývoje lidstva však existovaly fáze, kdy se Černé civilizace pokusily infiltrovat do průběhu experimentu a transformovat pozemskou civilizaci na temný typ. O tom něco málo později...

V rámci historie lidstva stojí také za povšimnutí události, kdy lodi jiných civilizací měly nehodu, jejich posádky byly nuceny stát se obyvateli Země a smísily se s potomky prvních osadníků planety... Obzvláště zajímavé jsou dějiny Číny a Egypta...

Náš sluneční systém měl dříve i desátou planetu, jejíž jméno bylo Faethon. V důsledku katastrofy však gravitační síly roztrhaly tuto planetu na kusy (její fragmenty nyní vytvářejí pás asteroidů). Některým z obyvatel Faethonu se podařilo zachránit ve vesmírných lodích. Při hledání vhodné planety se část lodí zastavila na Zemi a obyvatelé Faethonu, kteří v nich přiletěli, se usadili na „modré“ planetě navždy – tak se na Zemi objevila **starobylá civilizace dávné Číny**...

Oběžná dráha planety Faethon se nacházela mezi Marsem a Jupiterem. Planeta Mars měla vlastní civilizaci, která započala kosmickou fázi svého vývoje. Katastrofa Faethonu však vedla k tomu, že Mars ztratil svou atmosféru. Nevelké skupince obyvatel Marsu se podařilo uniknout v kosmické lodi, která byla schopna dosáhnout Země, a přistáli na břehu Nilu. Přicestovalí obyvatelé Marsu (kteří neměli uzavřenou paměť a byli na poměrně vysokém stupni vývoje) si s použitím svých znalostí a schopností podmanili místní kmeny.

Pro obyvatele Marsu však bohužel byla planeta Země něčím jako neobydlený ostrov pro trosečníky. Zůstali odříznuti od svých vyspělých technologií. Zachráněné poznatky nebylo možno technicky realizovat, protože Pozemšťané dosud neměli své rozvinuté technologie. Postupně se obyvatelé Marsu začali mísit s místními kmeny, což položilo základ vzniku mocné egyptské civilizace, která potom dlouho vzkvétala na dolním toku Nilu.

Mart'anští osadníci vytvořili přísný kastovní systém, v němž se poznání přinesené z domovské planety předávalo jako dědictví pouze uvnitř kasty kněží a ve faraonově rodině. Z pokolení na pokolení tak „zasvěcenci“ s těmito znalostmi disponovali obrovskými schopnostmi. Kněží například **používali psi-zbraně** k udržení pokořených kmenů v úplné poslušnosti a rovněž znali a **využívali genetiku** atd. atd..

Zajímavé je, že **pyramidy a sfingy na Zemi** (v Egyptě) a **pyramidy a sfingy na Marsu**, které objevily a vyfotografovaly pozemské družice, **jsou si navzájem podobné jako dvojčata**... Do dnešních dní není jasné, jak staří Egyptané dokázali tyto pyramidy postavit. S využitím současné techniky to není možné. Jak dokázali postavit takové giganty?! Bloky pyramid jsou přitom zalícované jeden k druhému tak, že mezi ně není možné vsunout ostří nože.

Další zajímavá skutečnost – ve středu pyramid je místo, kde **se čas prakticky zastavuje** nebo přesněji, **zastavují se procesy přeměny hmoty** (potvrzují to experimenty posledních let). Buňky mumií umístěné uprostřed pyramidy si zachovávají prvky života. Egyptští kněží znali **zákonitosti vlivu tvaru (formy) na prostor**. To není špatné na starověké Egyptany, pravda?! Část těchto kněžských znalostí se stala později základem pro **první zednáře** a některé z nich jejich následovníci uplatňují dodnes.

K egyptské civilizaci se ještě vrátíme, nyní se ale podívejme na etapy vývoje pozemské civilizace.

Vývoj každého člověka probíhá postupně. Po narození se začne aktivně vyvíjet **éterické tělo**. Když se evolučně dostane na určitou úroveň (u každého člověka jinou), začíná se aktivně vyvíjet **astrální** a poté i **mentální tělo**. Každou etapu vývoje bytosti mohou provázet jak blahodárné tak nepříznivé podmínky. Tyto podmínky závisí na následujícím:

a) Na **kvalitě a množství energetických toků**, v nichž se nachází naše sluneční soustava (včetně Země) během svého pohybu kolem galaktického centra.

b) Na **zeměpisné poloze místa narození a místa, kde probíhá vývoj člověka**. Souvisí to s tím, že povrch planety je nestejnorodě prostoupen energetickými proudy, co do kvality i do množství. Existuje **99 zón**, jimiž energetické proudy **vstupují a 99 zón**, kterými svazky energie **vystupují ze zemského povrchu**. Tyto zóny vytvářejí **pozitivní a negativní energetické uzly naší planety**.

c) Na **úrovni evolučního vývoje duchovní esence člověka**.

d) Na **množství a kvalitě informace, kterou je mozek člověka schopen vstřebat**.

Stejně jako existují **vývojové etapy člověka**, existují i etapy **vývoje civilizací jako celků**. Existuje **vnitřní** (Dětská) etapa a **vnější** (Kosmická). **Pozemská civilizace se nachází na prvním, dětském stupni svého vývoje**. Tato etapa má tři fáze:

a) období, kdy jsou **proudy kosmické energie** prostupující Zemi **maximálně příznivé pro rozvoj éterických těl** (věk Kozoroha) ([obr. 103](#));

b) období, kdy jsou **proudy kosmické energie** prostupující Zemi **maximálně příznivé pro rozvoj astrálních těl** (věk Ryb – „věk Dábla“) ([obr. 104](#));

c) období, kdy jsou **proudy kosmické energie** prostupující Zemi **maximálně příznivé pro rozvoj prvních mentálních těl** (věk Vodnáře) ([obr. 105](#)).

Po dokončení všech tří fází přechází civilizace do **Kosmické (vnější) etapy vývoje**, která je charakteristická tím, že **civilizace nemůže být biorobotizována a řízena**. Proto se všechny pokusy ovládnout a biorobotizovat jakoukoliv civilizaci včetně pozemské uskutečňují v době první (vnitřní, nulté) vývojové etapy civilizace.

Nejpříznivější období pro biorobotizaci – je období, kdy se astrální tělo začíná aktivně rozvíjet (věk Ryb – „Dábla“). Během této etapy jsou astrální těla **maximálně nestabilní, dají se snadno zablokovat a vytvořit tak strukturu biorobota** (viz. předchozí kapitola). Jmenovitě v éře Ryb byla pozemská (hybridní) civilizace vystavena **vlivu astrálních generátorů, které byly rozmístěny v 99 energetických uzlech příchozích energetických toků**.

Astrální generátory vytvářely takovou energetickou strukturu, která zajišťovala rození lidí s **hotovou strukturou biorobotů**. Pouze vysoce vyvinuté bytosti s velkým potenciálem mohly obnovit normální strukturu svých těl i energetiky a aktivně se dál

rozvíjet. Takoví lidé byli fyzicky likvidováni, čímž jim nebyla dána možnost přejít na kvalitativně vyšší úroveň a odhalit a zničit biorobotizační strukturu.

Jakmile se člověk narodil s deformovanou (biorobotickou) strukturou těl a energetiky, zbývalo už jen „začlenit“ ho do celkového systému, což se dělo výchovou a vzděláváním, které od člověka nepožadovaly nic jiného, než aby se stal ideálním „šroubečkem“ univerzálního mechanismu. Morálka a filosofie sloužily stejnému účelu.

Vyšší duchovní a morální lidské hodnoty často sloužily pouze jako návnada pro lidi, kteří hledali pravdu a čistotu. Ovlivňování se dělo na éterické, astrální i mentální úrovni, o čemž bohužel většina lidí neměla ani to nejmenší ponětí. A těm několika málo, kteří o těchto věcech přemýšleli, byly poskytovány takové informace, které je tlačily do logického labyrintu, z něhož se podařilo vymanit jen nemnohým...

Poté, co byla u většiny lidí vytvořena struktura biorobotů, zbývalo už jen vytvořit řídicí psi-pole pro jejich ovládání. Na planetě Zemi se již několik tisíc let ve větší nebo menší míře používají psi-zbraně, tato skutečnost však pro většinu lidí zůstávala „tajemstvím za sedmi pečeti“ (vyjma „zasvěcených“). „Zasvěcení“ se všem ostatním snažili dokázat, že každá myšlenka na psi-zbraně a jejich používání je blouzněním, absurditou. A zatím oni sami velmi aktivně a efektivně zkoušeli uvedené zbraně na těch, které přesvědčovali o nemožnosti jejich existence...

Dobrým a názorným příkladem toho je – nedávná historie...

Stalin ani Hitler nevládli velkým intelektem nebo bohatstvím znalostí, ale jejich vliv na masy lidí byl opravdu výjimečný. Snadno dokázali získat tisíce lidí, aby dělali to, co by žádný z nich v normálním stavu nikdy neudělal. Lidé šli na smrt, zabíjeli jiné lidi, likvidovali výkvět národa...

Celé národy se vlivem těchto „vůdců“ a „otců“ nacházely v hypnotickém opojení, **ve stavu masové psychózy**. Hitlerovo „dílo“ stálo lidstvo **padesát milionů životů**. „Globální experiment“ sovětského systému (zejména za Stalinovy vlády) pohltil v průběhu 74 let okolo **sta milionů lidí – výkvětu národa, kultury, vědy a umění**...

Vše, co se stalo v Rusku a v Německu v uvedené době, bylo spojeno s masovým použitím psi-zbraní. Pouze pokud se člověku dařilo rozvíjet se a dosáhnout souladu mezi éterickým, astrálním a mentálním tělem, teprve potom se již vliv psychických zbraní prakticky nijak neprojevoval.

Aby bylo možno hladce řídit lidi a národy, všichni, kdo se nevešli do „Prokrustova lože“, byli jednoduše nemilosrdně zničeni. Pod tyto „nůžky“ se v první řadě dostaly nejosvícenější mysli, výkvět národa. Dále ořezávali již jen nové „výhonky“. Potřebná byla pouze obratnost a vynalézavost „zahradníků“, aby našli věrohodné vysvětlení pro pravidelný společenský „průklest“.

Vyvstává otázka – opravdu se Bílé civilizace klidně dívaly na to, co se na naší planetě dělo?! Samozřejmě, že ne. Jejich vyslanci se od počátku snažili, aby k transformaci pozemské civilizace (*v temnou – pozn.*) nedošlo. Jedním z takových vyslanců Bílých civilizací byl **Ježíš Kristus**.

Po vtělení na Zemi vyrostl mezi lidmi jako normální člověk. Vyvíjel se tak dlouho, dokud jeho bytost nepřekonala všechny pozemské bariéry tak, aby byla schopna navázat kontakt s těmi, kdo jej poslali. Věděl, **proč přišel na Zemi...** Ale věděl i to, že **lidstvo té doby ještě nebylo připraveno přijmout a pochopit to, co přinášel. Byl připraven osvobodit lidi od biorobotiky, ale lidé na takové osvobození nebyli připraveni...**

Ježíš řekl: „*Kdo má uši k slyšení, slyš!*“⁴ – ale slyšel málokdo... Snažil se přivést lidi ke světlu, k pravdě, k poznání. Otevíral jejich srdce a lidé „začínali vidět jasně“. Vytahoval ze solární pleteně a srdeční čakry biorobotické moduly, ale nikdo tomu bohužel nerozuměl... Lidé se zbavovali posedlostí, najednou se otevírali skutečnému dobru, už se jim nechtělo činit si navzájem zlo.

S přáním zachránit jejich duše Ježíš Kristus vyzýval lidi, aby se nepropadali do bahna temnoty. Byl skutečným bojovníkem za světlo, čistotu, spravedlnost, bojoval svými znalostmi, silou své mysli...

„*Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč...*“ – říkal Kristus. Nikdy nebyl pasivní, vyzývající pouze k rezignaci, jak se jej později snažili vylíčit ti, kterým jeho učení velmi nevyhovovalo...

„*Jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu izraelského...*“⁵. Kristus přišel pomoci těm, na kterých byl poprvé vyzkoušen účinek psi-zbraní. Ale neuspěl, nebyla mu dána příležitost tak učinit. Poté, co byl ukřižován, třetího dne jej ti, kdo ho poslali, přivedli zpátky k životu. Ježíš Kristus opustil planetu Zemi ve svém fyzickém těle ve vesmírné lodi s průchodem nulovým bodem společně s těmi, kteří mu přišli na pomoc a oživil ji...

Na prvních křesťanských ikonách a freskách můžeme nad místem ukřižování a nanebevstoupení vidět létající objekty velmi podobné UFO, která se v současnosti začala tak často objevovat na Zemi.

Teprve s příchodem **věku Vodnáře začíná etapa**, kdy je **lidstvo schopno přejít na novou kvalitativní úroveň svého vývoje**, kdy lidé mohou **přijmout a pochopit** mnohé, pokud do té doby nezničí sami sebe. Aby Pozemšťané mohli přežít kritickou fází své evoluce, potřebují nové **vesmírné vědomosti**. Aby mohli přežít a **žít dál...**

Již velmi mnoho bylo pro to vykonáno: **roku 1989 byly zničeny všechny astrální generátory**. Zvenčí už tedy k lidem nepřichází jejich drtivý účinek, jako po dlouhé, dlouhé roky předtím. Lidem pouze zbývá přijmout a pochopit nové znalosti a přejít na další evoluční stupeň. Vše nyní závisí pouze na samotném lidstvu – zda je připraveno a chce-li toto vše přijmout. Nebo odmítnout, jako se stalo v době Ježíše Krista?

Nastává věk Vodnáře – věk Poznání, Duchovnosti, éra duchovního rozvoje... Proudění energií pronikající povrchem naší planety se v různých geografických oblastech liší jak množstvím, tak kvalitou.

4 Viz. «Nový zákon», Evangelium podle Matouše, Kapitola 11, verš 15.

5 Viz. «Nový zákon», Evangelium podle Matouše, Kapitola 15, verš 24.

Různé národy mají rozdílnou genetiku a to znamená, že i **mechanismy evoluce těchto bytostí se navzájem odlišují**. Určitý typ genetiky umožňuje maximální absorpci energie určitého kvalitativního složení a rychlou evoluci, jiný typ genetiky se v těch stejných podmínkách vyvíjí pozvolna nebo se nevyvíjí vůbec. Pro tu nebo onu genetiku platí, že vnější podmínky (struktura energií pronikajících na planetu) se periodicky stávají velmi nepříhodnými. Tehdy se daný typ genetiky nevyvíjí ale naopak – potlačuje se.

Pokud jsou zemské energetické proudy a proudy přicházející z vesmíru v harmonii s příslušnou genetikou (jsou v energetické rezonanci), dochází k rozkvětu lidí i národa. Lid nebo národ začíná být činný na historické scéně, nastává rozkvět státnosti, kultury, ekonomiky. Jakmile dojde ke kvalitativní změně ve struktuře energií, po etapě bouřlivého rozvoje následuje postupné vyhasínání a ústup ze scény. Do popředí vystupuje jiný národ, pro nějž jsou tyto energetické proudy harmonické s jeho genetikou.

Každé éře lidstva odpovídá určitá struktura a kvalitativní složení energetických proudů přicházejících z vesmíru na Zemi. V různých etapách lidstva byly proto aktivní různé typy genetik. To vedlo k tomu, že se tu jeden, tu druhý národ nebo skupina lidí začínaly aktivně evolučně vyvíjet.

Zajímavé jsou evoluční projevy spojené s migrací národů. Pokud určitý národ žil v zeměpisné oblasti, jejíž energetika nebyla souladná s genetikou daného národa, probíhající vývoj byl pomalý, éterická těla se vyvíjela slabě. Muži postrádali velkou fyzickou sílu a byli pasivní, to znamená, že tento národ neměl silné a chrabré bojovníky. Slabě rozvinutá astrální těla znamenala – slabě se rozvíjející kulturu, umění, duchovnost. Nedostatečný rozvoj mentálních těl pak negativně ovlivňoval rozvoj ekonomiky a technologií.

Všechno dohromady vedlo k tomu, že se daný národ nebyl schopen postavit mocnějším, aktivně se vyvíjejícím sousedům. Ti jej začali vytlačovat z jeho území a lidé, zachraňující svůj život, byli nuceni stěhovat se na velké vzdálenosti, pryč z dosahu nebezpečných sousedů. Přestěhováním na vzdálené místo se uvedený národ dostal do zeměpisné oblasti s jinou energetickou strukturou. Pokud tato nová energetika byla v souladu s jeho genetikou, opět nastával bouřlivý rozvoj a vzestup. Pro historiky takové náhlé vývojové změny u různých národů zůstávají dodnes záhadou...

Historie lidstva je – barvitým potvrzením evolučních mechanismů spojených se zákony a podmínkami vývoje bytostí. Ruský historik Gumilev⁶ ve svých pracích zaznamenal u různých národů období aktivity i pasivity. Mechanismy tohoto jevu však vysvětlit nedokázal. Jako historik pouze konstatoval fakta (vysvětlit tyto jevy bez znalosti zákonů evoluce člověka, lidstva a planety prostě nebylo možné).

V průběhu evoluce lidstva se obecně zvyšuje energetický potenciál genetiky a vývojová úroveň bytostí. Nezbytné je udržování rovnováhy právě mezi energetickým

6 L.N.Gumilev, «Этносфера. История людей и история Природы», Издательская группа «Прогресс», фирма «Пангея», «Экопрос», 1993, Copyright L.N. Gumilev, 1993, ISBN 5-88621-003-2.

potenciálem genetiky a úrovní duchovního vývoje bytostí. Po završení vnitřní fáze evoluce jak jednotlivý člověk, tak i civilizace jako celek přecházejí do **kosmické etapy své evoluce**, pro kterou je charakteristický mentální kontakt s jinými civilizacemi.

Začíná se s výměnou znalostí a dovedností. Pro **mentální etapu vývoje je nezbytná nová vyšší etika, morálka, filosofie, znalosti a evolučně odlišná struktura mozku**. Pokud člověk nebo civilizace nedosáhli potřebné úrovně (vytvoření nejméně dvou-tří mentálních těl), potom ani při velkém energetickém potenciálu člověk ani civilizace nemohou přejít na mentální úroveň evoluce (**obr. 106**).

Při velkém energetickém potenciálu ale nedostatečné úrovni evolučního vývoje, může člověk vystoupit **pouze na různé úrovně Země**. Bez znalosti zákonů evoluce lidé často vstupují do telepatického spojení s astrální nebo (řidčeji) s mentální úrovní Země. Protože nechápu potřebné mechanismy, věří, že vstoupili do kontaktu s Bohem, Absolutnem, Vyšším Vědomím...

Tuto naivitu využívají bytosti žijící na jmenovaných úrovních, které se živí cizí energií. Proskenují mozek takového lehkovážného člověka a při telepatickém kontaktu pak na sebe často berou holografickou podobu toho, komu daný člověk nejvíce důvěřuje. Mohou vypadat, a dokonce i vyzařovat jako Ježíš Kristus, Buddha, Kršna a další. A dokonce na sebe mohou brát i podobu zesnulých příbuzných nebo člověku blízkých lidí, což činí kontakt více uvěřitelným a důvěryhodným.

Velmi často se bytosti z mentálních úrovní, které vstoupily do kontaktu, snaží uvést lidi v omyl, vedou je lživou cestou. Samy zatím využívají energetický potenciál těchto lidí pro svůj vývoj a zabezpečení života. Jen důsledné zkoumání, dotazování a prověřování vnitřního vyzařování komunikující bytosti na všech úrovních dovoluje okamžitě prohlédnout klam a vyjasnit si, kdo je ve skutečnosti kdo...

Znovu a opakovaně tak vyvstává potřeba nových znalostí, které učiní srozumitelným mnohé neznámé a tajemné...

Kapitola 8. Organismus člověka. Příčiny a mechanismy vzniku a rozvoje nemoci.

Každý člověk byl v průběhu svého života více či méněkrát nemocný... Ale jaká je podstata těchto nemocí? Co se děje v těle člověka při nemoci? Jaké mechanismy zde působí a proč? Tyto a mnohé další otázky si klade každý, kdo chce a snaží se pochopit, co je to vlastně **nemoc**?

Pro začátek se pokusme vymežit, jaké typy onemocnění lze rozlišit:

1. **genetická onemocnění**, která člověk získá skrze geny svých rodičů;
2. **získaná onemocnění**, která člověk získal během svého života;
3. **onemocnění spojená s nepříznivým vlivem okolního životního prostředí**;
4. **karmická onemocnění**, tj. onemocnění vnesená duchem (esencí).

Příčina genetických chorob je jednoduchá a nevyžaduje žádné vysvětlení. Nejrozmanitější jsou onemocnění získaná, proto se na ně podíváme podrobněji. Můžeme rozlišit několik základních kvalitativních etap těchto onemocnění:

1. vstup infekce do organismu a její vývoj v organismu;
2. obranná imunitní reakce organismu (aktivní fáze choroby);
3. vyloučení toxinů a odpadních látek metabolismu do organismu původcem (původci) choroby;
4. změna organické struktury postižených orgánů a systémů.

A teď se podrobně podívejme na **mechanismus rozvoje nemoci v lidském těle**.

Když je lidský organismus nakažen infekcí – patogeny, ze začátku je těchto „veřelců“ jen málo. Organismus na to prakticky nijak nereaguje, neboť pro vyvolání reakce je nutná určitá koncentrace toho či onoho jedu, který je produktem metabolismu těchto organismů. Proto se v začátku onemocnění infekce rozvíjí prakticky bez jakéhokoli odporu ze strany lidského těla. Probíhá takzvaná **inkubační doba**, první fáze rozvoje nemoci.

Teprve když množíci se patogeny vyloučí do krve člověka příslušnou dávkou toxinů, kterou už je mozek schopen odhalit, začnou působit obranné mechanismy organismu. Lidský imunitní systém se snaží zničit „útočníky“.

První aktivní obrannou reakcí je zvýšení teploty v lidském těle. Většina patogenů nesnese zvýšenou teplotu a hyne při **39 – 40** stupních Celsia. Proto organismus, který dosud nezná „nepřítele tváří v tvář“, zasadí útočnickovi tepelný úder... A je velkou chybou, když se snažíme malé zvýšení teploty srazit pomocí léků.

Nutnost snížit tělesnou teplotu vzniká pouze v následujících případech:

1. jestliže zvýšení teploty dosáhne kritické hodnoty kolem 42°C, při které se

začínají srážet bílkoviny. Zvlášť závažné je to u krevních bílkovin – fibrinogenů. Pokud se tento protein začne srážet, vzniká nerozpustná sloučenina – fibrin a tvoří se tromby, které mohou vést ke smrti organismu;

2. pokud organismus člověka není schopen snést horečku.

Ve všech ostatních případech aktivní teplotní reakce vypovídá pouze o silné obranné reakci organismu. Dokud se infekce snaží vzpamatovat z tepelného úderu, imunitní systém zároveň prostuduje protivníka a začne produkovat protilátky, které se snaží zničit samotné „útočníky“. Ochrannou funkci vykonávají rovněž fagocyty – bílé krvinky, které pohlcují patogeny. Samy přitom hynou a vytvářejí hnis, jehož vysoká koncentrace nakonec také působí na lidský organismus nepříznivě.

Patogeny se přizpůsobují novým, pro ně nepříznivým podmínkám, které vytváří organismus při boji. Infekce se začíná měnit, mutovat, aby se mohla nějak dál rozvíjet. Koneckonců, pro ni je to také otázka života a smrti – jestli není schopná se přizpůsobit, zahyne. Lidský organismus je pro ni nezbytné prostředí pro život. Tak začíná „soutěž“ organismu a infekce: kdo je schopen rychleji se přizpůsobit, ten vyhrává...

Ve většině případů se infekce, která má mnohem jednodušší organizaci, přeměňuje rychleji než obranná reakce lidského imunitního systému. Pokusíme se pochopit, proč se to děje... Je to proto, že v první chvíli po aktivaci obranných mechanismů imunitní systém nashromáždí potenciál a vytvoří obranný výbuch maximální síly ([obr. 107](#)).

Ale imunitní systém nemůže donekonečna setrvat v tomto aktivním stavu, v němž organismus vynakládá obrovské množství energie. Vyčerpaný imunitní systém se na nějakou dobu vypne, aby obnovil svůj potenciál a odpočinul si. Ale plně obnovit imunitní systém nějakou dobu trvá. Během doby obnovení organismus nebojuje s infekcí, která se začíná opět aktivně rozvíjet, mnohem rychleji než se obnovuje imunitní systém člověka.

Jakmile dávka patogeny vyloučených toxinů přesáhne kritické množství, mozek opět aktivuje imunitní systém organismu, a to často dříve, než imunitní systém obnovil svůj potenciál do normy. Takto je imunitní systém aktivován dříve, v čase t_1 , a jeho erupce samozřejmě bude menší než původní $J_{\max}$. A tak to pokračuje tak dlouho, dokud se imunitní systém nevyčerpá a jeho erupce už nemůže rozvoj infekce nijak vážně ovlivnit.

Tím končí první **aktivní fáze choroby W_1** a začíná druhá **fáze rozvoje chronického onemocnění W_2** . Při ní se mění nejen charakter imunitní reakce, ale v organismu dochází k mnoha dalším zásadním změnám. Abychom pochopili, jaké změny probíhají, vysvětlíme si nejprve, jak lidský mozek koordinuje a řídí funkce a aktivity jednotlivých orgánů a systémů organismu.

Lidský mozek má oblasti mozkové kůry, které koordinují a řídí funkce a činnost jednotlivých orgánů či systémů v zájmu organismu jako celku. Přitom každá oblast mozkové kůry generuje svoje nervové signály ([obr. 108](#)).

Přes neuronové výběžky této oblasti – axony – přicházejí signály do retikulární formace mozku, tzv. primitivního mozku, a přes něj jsou přenášeny do příslušné oblasti míchy a dále do sympatického nervového pletence vegetativního nervového systému. Po sympatickém nervu řídící signál dostihne orgán, například slinivku břišní, a způsobí potřebnou aktivaci jeho funkcí.

Při aktivitě orgánu se vzruší receptory nervů parasymptiku a vzniklé signály projdou parasymptickými nervy a vzruší příslušné oblasti míchy. Míšní nervy posílají signály do retikulární formace, kde se tyto signály porovnají s referenčními, odpovídajícími normální aktivitě orgánu.

Pokud je vše v pořádku, mozek pokračuje v činnosti ve stejném režimu. Ale pokud je signál z toho či onoho důvodu větší nebo menší než referenční signál, nervový signál s amplitudou rozdílu mezi referenčním a přichozím signálem postupuje do příslušné zóny mozkové kůry. Přitom dochází ke změně jak struktury, tak amplitudy řídících signálů. A toto bude probíhat tak dlouho, dokud se systém nevrátí do optimálního stavu.

Pokud byla změna v činnosti orgánu způsobena vlivem patogenů, aktivuje se imunitní obranná reakce. Jestliže činnost imunitního systému nemá žádný významný účinek na vývoj infekce a pokud tato patologie nevede k velmi rychlé smrti organismu jako celku, dojde k následujícím změnám ve výše popsaném mechanismu:

1. **mozek přijímá** tento stav fungování orgánů **za novou normu** a všechny systémy těla jsou přestavěny tak, aby se tato nová norma udržela ve stabilním stavu, hlavně aby nebylo ještě hůř;
2. od toho okamžiku organismus nijak nereaguje na tento ne zcela optimální stav orgánu. A pouze v případě, že se infekce snaží obsadit nové „předmostí“, všechno se aktivuje znovu a vše se opakuje. Onemocnění přechází do **chronické fáze** s periodami aktivizace...

A nyní o lécích.

Princip účinnosti prakticky všech léků bez výjimky je založen na tom, že tyto **jedy mají zhoubný účinek na každý živý organismus – jak na patogeny, tak na samotný lidský organismus**. Předpokládá se, že tyto jedy rychle zabíjející patogeny jen neznatelně uškodí organismu..., který se navíc může velmi rychle vrátit do normálního stavu. Naneštěstí infekce, aby přežila, se velmi rychle na tyto jedy adaptuje a pak už na ně nijak nereaguje.

A co se v takové situaci děje?!

V takové situaci se prostě začíná zvyšovat síla jedu a jeho koncentrace. A jakmile

koncentrace léků-jedů překročí míru, organismus už není schopen neutralizovat jejich dopad na své orgány a systémy, **začíná otrava z léků a destrukce organismu**. Přitom, jak je zřejmé z principu působení léků, v žádném případě **neovlivňují mechanismy, kterými mozek řídí orgány a systémy těla**.

U většiny v současné době známých léků je koncentrace, jež má ničivý účinek na patogeny, také ničivá pro samotné lidské tělo. Těžko říci, které z těchto dvou zel je menší...

Proto éra medikamentózního léčení v medicíně došla na svůj logický konec. A je potřeba vyzdvihnout, že je velmi mnoho nemocí, jejichž patogeny natrvalo opustily lidský organismus. Patogeny, které se nemohly přizpůsobit nepříznivým podmínkám, vyhynuly, ale místo nich bohužel přišly nové, jako je virus AIDS...

Ostatní, které byly schopny se přizpůsobit, pokračují v aktivním vývoji v lidských organismech, často způsobujícíce nevratné změny. Jednoduše nemá cenu dál pomáhat těmto chorobám „dobývat“ více a více lidských organismů, trávit je a ničit dokonce s pomocí léků... Medicína musí nalézt nebo přijmout jiné metody boje s chorobami, takové, které jsou schopné člověku účinně pomoci.

Jedna z těchto metod je působení na lidské bio-pole jinou osobou. Při správném a pravidelném působení, se znalostí zákonů vývoje a fungování lidského těla lze nejen zvítězit nad patogeny, ale také obnovit normální činnost orgánu nebo systému.

Dále bych chtěl vyzdvihnout ještě jeden problém, který se stal „morem“ konce dvacátého století a hrozí přivést do hrobu značnou část obyvatel planety – a to je syndrom získaného selhání imunity. **Problém AIDS**.

Důvodů, proč se AIDS stal takovou hrozbou pro člověka, je několik:

1. hustota obyvatel planety výrazně převýšila optimální hustotu pro člověka jako živočišný druh, který je součástí obecného ekosystému. Přebytečná hustota celkového psi-pole nepříznivě ovlivňuje lidi, kteří ho tvoří. Přitom se narušuje a oslabuje individuální ochranné psi-pole každého člověka a, jako jeho dílčí součást na úrovni fyzického těla, imunitní systém organismu. Přebytek hustoty psi-pole $\Delta W+$ (viz kapitola 3) inhibuje brzlík, který řídí imunitní systém. Maximální negativní dopad je samozřejmě v oblastech, kde je velká koncentrace lidí – ve městech, zejména velkých. Souběžně má přebytek hustoty celkového psi-pole utlumující účinek na hormonální systémy lidí. A zvláště silně na **sexuální funkci mužů**. Což vede k časně a masové mužské impotenci. A opět je to velmi rozšířeno ve velkých městech;
2. aktivní potlačení činnosti imunitního systému léky, které zvláště aktivně a již v masovém měřítku probíhá posledních sto let. Už několik generací lidí je vystavováno tomuto ataku. A to v konečném důsledku vedlo k tomu, že děti, které se v současnosti rodí, mají slabý imunitní systém již zakotvený v genech;

3. negativní dopad na celý organismus, a imunitní systém zejména, mají negativní vlivy vnějšího prostředí vyvolané činností samotného člověka. Během svého „podrobení si“ přírody člověk otrávil jedy vodu, vzduch a půdu. Vše, co mohlo být zničeno, člověk, jako výsledek své „inteligentní“ činnosti, zničil... Do lidského těla se tyto jedy dostávají s potravou, vodou a vzduchem. Kromě toho člověk sám sebe (navíc dobrovolně) ničí a tráví jedy – drogami, alkoholem, nikotinem.

Všechny důvody dohromady vedly k tomu, že úroveň imunitní aktivity značně klesla. Kromě toho normální ochranné psi-pole lidského organismu negativně působí na jakoukoli infekci a vytváří velmi nepříznivé podmínky pro rozvoj většiny živých organismů. Příležitost k aktivnímu rozvoji infekce v lidském organismu nastává tehdy, když úroveň psi-ochrany organismu poklesne na úroveň přijatelnou pro tento druh infekce. Teprve potom si infekce obsadí „předmostí“ a začne se v těle rozvíjet...

O symptomech AIDS se zmiňovaly klášterní kroniky už před osmi sty lety. Nepochybně existoval už předtím. Jenom množství lidí nemocných touto chorobou bylo velmi malé. Pouze u jedinců úroveň ochranného psi-pole poklesla na úroveň, kdy do organismu mohl proniknout virus AIDS.

Ano, navíc **homosexualita**, která je obviňována jako příčina rozšíření AIDS, je vlastní lidské přirozenosti od prvních dnů lidské existence jako živočišného druhu. O tom existuje množství svědectví jak v kronikách, tak v literatuře všech ras a národů od objevení se člověka na Zemi do dnešního dne ...

Procento homosexuálů také nebylo větší než dnes. Prostě lidí dřív bylo mnohem méně než dnes, a tak je podíl připadající na homosexuály v naší době po vyčíslení velmi přesvědčivý... K povaze a příčinám vzniku homosexuality se vrátíme později a teď – o příčinách boomu AIDS na konci dvacátého století ...

Jak jsme již ukázali, hlavní příčinou boomu tohoto onemocnění je snížení aktivity obranných funkcí organismu na úroveň, kdy se virus AIDS může harmonizovat s organismem a vznikají příznivé podmínky pro jeho rozvoj. Vezměme si normální úroveň aktivity ochranného psi-pole imunitního systému jako deset standardních jednotek (**obr. 109**). Předpokládejme, že na úrovni rovnající se šesti standardním jednotkám vznikají příznivé podmínky pro rozvoj viru AIDS v těle člověka.

Na základě těchto předpokladů možnost vniknutí viru AIDS do lidského organismu vzniká tehdy, když se úroveň imunitní aktivity rovná šesti jednotkám. Virus vniká do organismu a začíná inkubační doba nemoci.

Zvláštností viru AIDS je, že proniká do chromozomů buněk kostní dřeně. Tyto buňky potom jako na běžícím pásu samy začnou syntetizovat nové a nové molekuly RNA viru, které si v těch stejných buňkách vytvoří vlastní ochranné bílkovinné obaly. Poté virus skrze krev proniká do nových a nových oblastí kostní dřeně, kde se opakuje to samé...

Přitom virus ničí T-lymfocyty lidského organismu. A po určité době koncentrace viru v těle dosahuje úrovně, při které organismus ztrácí takové množství T-lymfocytů, že úroveň aktivity imunitního systému klesne na dvě standardní jednotky (**obr. 109**). Při takové úrovni aktivity imunitního systému nastávají příhodné podmínky pro rozvoj mnoha infekcí.

Lidský organismus je vystaven útoku mnoha infekcí a zároveň virus AIDS pokračuje v rozvoji a postupně ničí **všechny T-lymfocyty**. Organismus se stává zcela nechráněný a rychle umírá...

V poslední době byly registrovány případy, kdy se u lidí **počet T-lymfocytů snížil, stejně jako u AIDS, ale virus v krvi těchto lidí nalezen nebyl ...** Tyto případy zavedly moderní medicínu do slepé uličky. Kde se nachází nositel této nemoci?!....

Pro pochopení tohoto jevu připomeňme, že v průběhu evoluce velmi mnoho druhů živých organismů, včetně nejjednodušších, bylo vytěsněno ze svých ekologických nik složitějšími organismy. Tak i některé viry ztratily svoje fyzické báze – molekuly RNA s bílkovinnými obaly. Jednoduše tyto molekuly byly absorbovány a rozloženy jinými živými organismy. Ale zachovaly se jejich éterické struktury – éterická těla. Adaptovala se na podmínky života na éterické rovině planety a ukázala se tam být dynamičtějšími než na fyzické rovině.

Přitom éterická těla **vyhynulých virů** zhoustla natolik, že mohla proniknout do struktur T-lymfocytů na jejich éterické úrovni a zničit je, což v důsledku vede k zániku těchto T-lymfocytů. A hle, zde je obrázek, který tak překvapil lékaře... Žádný virus v krvi není, a přesto lidské tělo ztrácí T-lymfocyty stejně jako při nálezu viru AIDS v krvi.

K realizaci takového procesu jsou nutné pouze příznivé podmínky pro průnik **vyhynulého viru do éterického těla člověka**. A to je možné tehdy, když je **oslaben nejen ochranný obal fyzického těla, ale také ochranná energetická pole ducha...**

Povaha onemocnění z vnějšího prostředí je velmi jednoduchá. V důsledku otravy životního prostředí působením lidské činnosti se ve vodě, půdě a vzduchu nahromadilo velké množství jedů, které se s vodou, jídlem a při dýchání dostávají do těla, což způsobuje otravy organismu se všemi z toho plynoucími důsledky.

S povahou karmických onemocnění se setkáme podrobněji v následující kapitole.

Kapitola 9. Vliv ducha na organismus a psychiku člověka

Duch člověka ... Vstupuje do oplodněného vajíčka při početí a opouští vytvořené fyzické tělo v okamžiku jeho smrti ... V průběhu celého života člověka prochází duch různými fázemi své evoluce a vyvíjí se, přičemž ovlivňuje fyzické tělo, v němž se nachází.

Duch (esence, podstata) člověka má základ tvořený třemi těly: **éterickým, astrálním a mentálním**. U každého člověka může být každé ze jmenovaných těl ducha více či méně rozvinuté nebo se nacházet v počátečním stavu. Ale existuje jedna zákonitost:

1. plnocenné astrální tělo se může vyvíjet až po dokončení vývoje éterického těla do určité úrovně, kdy zmizí kvalitativní bariéra mezi fyzickou a astrální rovinou planety;
2. podobně plnocenné mentální tělo se může vyvíjet až po dokončení vývoje astrálního těla do úrovně, kdy zmizí kvalitativní bariéra mezi fyzickou a první mentální rovinou planety.

Když vzniknou podmínky pro vývoj dalšího těla ducha, předchozí těla pokračují ve svém vývoji dále. Tento vývoj může být jak aktivní, tak i velmi pomalý. Proto každé z těl může zaujmout ve struktuře ducha dominantní postavení.

Jinými slovy, každé z těl může být oproti jiným tělům ducha **neproporcionálně rozvinuté**. To je určeno už samotným vývojem ducha po narození. Kromě toho člověk pokračuje ve vývoji po celý život. Druhá věc je, jaký je tento vývoj – kladný nebo záporný?...

Proto ve většině případů probíhají v úrovních vývoje každého ducha neustálé změny. Takové změny se bezpodmínečně musí projevit v samotném člověku, v jeho chování, psychice. Psychologie rozlišuje čtyři hlavní typy lidské psychiky:

- 1) sangvinický typ (**sangvinik**);
- 2) flegmatický typ (**flegmatik**);
- 3) melancholický typ (**melancholik**);
- 4) cholerický typ (**cholerik**).

V tomto pořadí nejsou náhodou. Jaké jsou pro toto pořadí důvody? Pokusme se to rozebrat...

Každé tělo základu ducha může v procesu svého vývoje zaujmout dominantní postavení v tomto základu. Ale například mentální tělo se začíná vyvíjet jako poslední z těl základu, a proto začíná ovlivňovat kvalitativní strukturu ducha mnohem později než ostatní těla. Navíc většina lidí ani neuspěje v rozvoji svého mentálního těla do té úrovně, kdy se může stát v základu ducha dominantním.

Éterické tělo každého člověka dokončí svůj vývoj v 6 – 8 letech života. Přitom se otevírá kvalitativní bariéra mezi fyzickou a astrální rovinou a začíná vývoj astrálního těla. Může vzniknout otázka: „Ale dítě má už od narození svůj vlastní charakter a takový nebo onaký typ psychiky?“ – a to je naprostá pravda. Není v tom žádný rozpor.

V okamžiku početí přichází duch, který již má svou kvalitativní strukturu základu. A ta se projevuje v chování dítěte od prvních dnů jeho života. Kvalitativní struktura základu vcházejícího ducha je jen **výchozí bod** jeho vývoje v **daném** fyzickém těle, protože pouze v přítomnosti fyzického těla je duch schopen aktivního vývoje.

A teď se podívejme na dva typy základu ducha:

- a) dominantní postavení v základu ducha zaujímá **éterické tělo**;
- b) dominantní postavení v základu ducha zaujímá **astrální tělo**.

Připomeňme si, jak se u člověka projevuje každé z těchto těl, na co mají vliv.

Éterické tělo člověka se projevuje v jeho fyzické síle a aktivitě, včetně sexuální. Zejména proto má mládež ve věku do 16 – 20 let **zvýšenou sexuální aktivitu**, takzvanou **hypersexualitu**. V tomto věku navíc dosud není ukončeno formování astrálního těla a ve větší míře je rozvinuta struktura nižšího astrálního těla, což se projevuje v celém komplexu negativních emocí – agresivitě, násilí atd.

Astrální tělo se projevuje v emocionálním stavu člověka. Přičemž, pokud je vyvinuté z jedné formy primární hmoty G (nižší astrální tělo), odráží se to v celém komplexu negativních pohnutek a snah, které u takového člověka dominují a jsou často příčinou jeho neduchovnosti. Plně vyvinuté astrální tělo ze dvou forem primární hmoty G a F se projevuje v pozitivním úsilí a pohnutkách a je základem pro rozvoj duchovnosti člověka.

Takže, pokud v základu ducha dominuje **éterické tělo** (při plnocenném astrálním těle), u člověka se projevuje **sangvinický typ povahy** [sangvinik] (**obr. 110**). Převládá u něj **vůle** nad emocemi při pozitivnosti emocí. Takový člověk **může ovládat** své emoce.

Je-li u člověka při dominanci éterického těla v základu vyvinuto pouze nižší astrální tělo, projevuje se u něj **flegmatický typ povahy** [flegmatik] (**obr. 111**). Flegmatik má dost vůle a síly, aby vykonával po dlouhou dobu tu nebo onu práci, ale nemá pozitivní emocionální podněty, aby byl sám zdrojem idejí.

Z flegmatiků **nemohou být vůdcové**. Jsou vždy připraveni následovat druhé, přičemž projevují vytrvalost a fanatismus v dosažení vytčeného cíle. Velmi zřídka mění své přesvědčení a... jsou konzervativní při posuzování nových nápadů a inovací.

Když v základu ducha dominuje **astrální tělo z jedné formy primární hmoty G (nižší astrální tělo)** (**obr. 112**), u člověka se projevuje **melancholický typ povahy**

[melancholik]. Takový člověk je emocionálně nestabilní, pasivní v činech. Stačí jen malé problémy, aby se ponořil do dlouhých depresí, což je způsobeno tím, že energetická struktura negativních emocí koresponduje s energiemi nižšího astrálního těla. To vede k aktivnímu zapojení do negativních energetických toků, přitom se člověk dlouhou dobu nemůže z tohoto stavu „odpojit“ a vrátit se k normálu.

A konečně při dominanci **plného astrálního těla ze dvou forem hmoty G a F (vyšší astrální tělo)** v základu ducha se u člověka projevuje **cholerický typ povahy** [cholerik] (**obr. 113**). Člověk kolem sebe vytváří spoustu pozitivních emocí, snadno přechází z jednoho emocionálního stavu do druhého.

Struktura jeho astrálního těla není v souladu s negativními emocemi, proto se **cholerik nemůže dlouho nacházet v negativním emocionálním stavu**, rychle se vrací do pozitivního emocionálního stavu. A také: cholerik se rychle nadchne pro jakoukoliv myšlenku, ale k její realizaci nemá dost síly, vůle a vytrvalosti. Pokud se to, co dělá, nestane rychle, cholerik to odvrhne a nadchne se novou myšlenkou...

Pro jasnější pochopení toho všeho je třeba ozřejmit **zákonitosti vývoje astrálního těla člověka**. Po dokončení vývoje astrálního těla z jedné formy primární hmoty G mizí vnitřní podbariéra astrální roviny a vznikají nezbytné podmínky pro další rozvoj astrálního těla. Dále pokračuje evoluční formování astrálního těla z druhé primární hmoty F a postupné vytváření plného astrálního těla (ze dvou forem primárních hmot se strukturou odpovídající astrální rovině).

Mezi vytvořením astrálního těla z jedné formy primární hmoty G a ukončením jeho evoluce z druhé formy primární hmoty F existuje **mnoho přechodných stavů vývoje astrálního těla**. Pokud v astrálním těle dominuje jedna forma primární hmoty G, hovoří se o **nižším astrálním těle**. A pokud dominuje druhá forma primární hmoty F, hovoří se o **vyšším astrálním těle**. Takto kvalitativní struktura astrálního těla člověka určuje množství faset emocionálního stavu.

Je třeba poznamenat, že je téměř **nemožné najít „čistý“ povahový typ**. V průběhu celého svého života se každý člověk mění, přičemž se mění i kvalitativní struktura jeho ducha. Kromě toho jako fyzické tělo pravidelně potřebuje odpočinek pro obnovení činnosti, tak také každé z těl základu ducha musí pravidelně odpočívat.

A pokud plný cyklus aktivity lidského fyzického těla ve většině případů činí **dvacet čtyři hodin** (denní cyklus změny aktivity a odpočinku, během kterého fyzické tělo obnovuje svůj potenciál), tak i každé z těl základu ducha má svůj cyklus aktivity, různý pro každé tělo. Nyní se dostáváme k pochopení povahy **biorytmů člověka**.

Plný cyklus aktivity **éterického těla** má délku **dvacet tři dny**; ovlivňuje fyzickou aktivitu člověka, a proto se nazývá **fyzický biorytmus** (**obr. 114**).

Plný cyklus aktivity **astrálního těla** po dobu **dvaceti osmi dnů** ovlivňuje emocionální aktivitu, a proto se nazývá **emocionální biorytmus** (**obr. 115**).

A konečně plný cyklus aktivity **mentálního těla** má délku **třicet tři dny**; ovlivňuje intelektuální činnost člověka a nazývá se **intelektuální biorytmus** (**obr. 116**).

Můžeme si všimnout, že je zde vztah mezi složitostí organizace každého těla základu ducha a dobou trvání plného cyklu aktivity každého z nich. Čím složitější struktura těla, tím delší doba trvání plného cyklu jeho aktivity, což je pochopitelné. Dále, každé ze zbývajících mentálních těl, pokud se u člověka vyskytují, má také svoje plné cykly aktivity, a to s delší a delší periodou.

Druhé mentální tělo má cyklus aktivity v délce **čtyřicet devět dnů, třetí mentální tělo – sedmdesát čtyři dny a čtvrté – sto deset dnů**. Takto biorytmy ovlivňují každého člověka i jeho povahový typ. Takže na typ psychiky má vliv i periodicitu aktivity těl, která tvoří základ ducha.

A teď bych se chtěl vrátit k jevům, k nimž dochází během spánku člověka. Připomeňme si, že kolem fyzického těla se vytváří ochranné psi-pole, které zajišťuje nejpriznivější podmínky pro vývoj jak organismu, tak i ducha. Ochranný energetický obal chrání nejen před vlivem psi-polí jiných živých organismů, ale i před všemi ostatními poli okolního prostředí, včetně dění na jiných rovinách planety.

Síla dění na jiných rovinách, především na éterické a nižší astrální, je určena také tloušťkou kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou rovinou planety. Tloušťka této bariéry má denní cyklus: je maximální během dne a minimální v noci (**obr. 117**).

To je způsobeno tím, že během dne toky energií primárních hmot přicházející od Slunce nasycují všechny úrovně Země a v noci tyto roviny ztrácejí přebytek forem primárních hmot, z nichž jsou tvořeny (vzpomeňme si na spojené nádoby), což v důsledku vede ke ztenčení kvalitativních bariér mezi všemi rovinami planety. Proto minimální tloušťka kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou rovinou nastává mezi dvanáctou hodinou v noci a čtvrtou hodinou ranní. Tento čas je nejpriznivější pro aktivity astrálních živočichů.

A ne náhodou ve všech pohádkách, legendách a pověstech v tento čas působí **nečisté síly** jako čerti, upíři, čarodějnice, vlkodlaci, atd. atd. Jakkoliv se to na první pohled nezdá, v těchto starých zkazkách je mnohem více pravdy než v naší moderní vědě...

Mimo denní výkyvy v hustotě kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou rovinou ovlivňuje její tloušťku také **Měsíc**.

Ze všech úrovní naší planety proudí formy primárních hmot, které je tvoří, **na Měsíc a nasycují jeho roviny**. Stejně jako Slunce nasycuje těmito formami primárních hmot všechny úrovně Země. Největší proudění je ve dnech **úplňku**, což vede ke zmenšení tloušťky kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou rovinou. Přitom se zesiluje negativní vliv na člověka z éterické a nižší astrální roviny planety.

Při neutralizaci tohoto negativního vlivu se tloušťka ochranného psi-pole zmenšuje a nejmenší se stává při úplňku (**obr. 118, obr. 119 a obr. 120**).

To vytváří opět příznivé podmínky pro aktivity astrálních živočichů, kteří vyhledají slabá místa v ochraně těla, proniknou jí a odčerpávají potenciál těla – **životní sílu člověka**.

Připomeňme, že fyzické tělo rozkladem látek uvolňuje formy primární hmoty, z nichž jsou tyto látky tvořeny, a jejich proudění mezi úrovněmi zajišťuje možnost vývoje a celistvost těl ducha člověka. Po narušení ochrany začnou tyto formy primární hmoty proudit kanálem od člověka k astrálním živočichům, což jim umožňuje přežít a předcházet rozpadu těl jejich esencí. Přitom v místě průniku dochází k narušení buněčné struktury fyzického těla a těl ducha člověka-dárce.

Aby mohla odčerpat část potenciálu generovaného fyzickým tělem člověka, musí se astrální zvířata zharmonizovat s jeho kvalitativními strukturami. A jelikož úroveň evolučního vývoje astrálních zvířat je výrazně nižší než úroveň vývoje člověka, dochází prostě k transformaci struktur člověka na úroveň struktur astrálních zvířat (**obr. 121, obr. 122**).

To vede k destrukci kvalitativních struktur lidských buněk v oblastech průniku na éterickou úroveň. Tyto buňky funkčně vypadnou z celistvého systému regulace a začnou se vyvíjet mimo program organismu člověka. Vznikají rakovinné buňky, jejichž rychlý rozvoj vede k velmi rychlému zničení celého organismu (**obr. 123**). Ne náhodou jsou rakovinné buňky **shodné se zárodečnými buňkami**.

Rakovinný nádor, jehož buňky se nekontrolovaně a velmi rychle dělí a spotřebovávají většinu energie organismu, způsobuje, že všechny orgány a systémy lidského těla nedostanou potřebné množství energie nutné pro normální fungování, přetíží se a podléhají rychlé destrukci.

Příčinou rakoviny je **zničení normálních struktur buněk organismu na úrovni ducha**. Proto se i po odstranění rakovinného nádoru maximálně do pěti let (když proběhne pravidelná výměna buněk poškozených orgánů) nádor opět obnoví...

K takovým průnikům nejčastěji dochází na astrální rovině, a proto ve větší míře dochází k destrukci buněk, které mají na různé úrovni vyvinuté astrální tělo. Většina buněk majících éterickou strukturu se obnovuje každých pět let, což také určuje cyklus opakování rakoviny (**obr. 124 a obr. 125**).

Jedině když obnovíme všechny úrovně buňky do normální struktury, charakteristické pro daný typ buněk, můžeme vzniku nových rakovinných nádorů u člověka zabránit.

Jako velmi zajímavý příklad, potvrzující řečené, může sloužit tento experiment: vzaly se dvě hermeticky uzavřené nádoby. V jedné z nich byla umístěna kultura rakovinné tkáně, v druhé zdravá, normální tkáň. Nádoby byly umístěny vedle sebe ve

tmě (bez slunečního světla je tloušťka bariéry mezi fyzickou, éterickou, astrální a dalšími rovinami minimální) a za nějakou dobu se z normální tkáně stala rakovinná.

Je to tím, že buňky s primitivní strukturou mají mnohem větší potenciál než buňky se strukturou složitější. A primitivnější buňky vždy zauímají dominantnější postavení. Jak vyplývá z tohoto experimentu, při absenci provázanosti na fyzické úrovni vždy dochází k transformaci zdravých buněk v rakovinné.

K narušení struktur zdravých buněk na astrálních a mentálních rovinách může dojít i při silném emocionálním stresu, nejčastěji negativním, kdy naplnění astrálního těla proudy energie překročí kritickou mez zatížení astrálního těla. Struktury astrálního těla se začínají hroutit, v první řadě na nejslabších místech, což v konečném důsledku vede ke vzniku nádorových buněk.

Dále, hormony, které stimulují procesy štěpení látek na formy primárních hmot, z nichž jsou tvořeny, mohou být také příčinou energetického zničení struktur buněk organismu. Zvláště často k tomu dochází při náhlých změnách koncentrace hormonů v orgánech člověka, což vede k destrukci normálních buněčných struktur těchto orgánů a ke vzniku rakoviny...

Kromě narušení ochrany a odsátí energie (energetické upírství) existuje několik dalších možných typů útoků na fyzické tělo z éterické nebo nižší astrální roviny planety. Jak se to může projevit?!

Pokud má člověk z jakéhokoli důvodu oslabené ochranné psi-pole, vzniká možnost nejen průniku v nějakém místě, ale i průchodu skrze ochranu a obsazení fyzického těla jinou entitou. Přičemž vstoupit může jak lidský duch, tak i esence jakéhokoli astrálního živočicha. Podívejme se na to podrobněji...

Při úplňku, kdy je negativní vliv energetických toků z astrální a éterické roviny největší, dochází k ještě většímu útlumu již tak oslabené psi-ochrany. A v některých případech může zmizet úplně... Do fyzického těla bez psi-ochrany nebo s velmi slabou psi-ochranou může vstoupit nejen duch člověka, kterému patří toto tělo, ale i jakákoliv jiná entita z éterické nebo nižší astrální roviny (**obr. 126, obr. 127, obr. 128**).

Přitom taková entita může obsadit cizí fyzické tělo jak dočasně, tak navždy. Ve druhém případě je „vlastní“ duch buď úplně zablokovan okupantem, nebo zcela odpojen jako při smrti.

Fyzické tělo je v době přítomnosti „cizího“ ducha **prostředkem**, s jehož pomocí duch-okupant realizuje své touhy a potřeby. Fyzické tělo lze přirovnat k oděvu, který si člověk před spaním svlékne a po probuzení znovu oblékne...

A pokud si někdo, zatímco spí, oblékl váš oděv, dělal v něm vše, co chtěl, a pak vám jej vrátil, pak vy samozřejmě nebudete vědět, co dělal člověk, který používal váš oděv v době, kdy jste spali. A jestli vás potom někdo uvidí ve stejném oblečení a

řekne, že viděl osobu v tomto oděvu dělat to a to, pro vás to bude ekvivalent výbuchu bomby...

Toto je dost častý jev u psychických onemocnění. Velmi zajímavý je jeden příklad jevů podobného druhu... Jedna dívka byla velmi přísných mravů, vedla příkladný způsob života a nepřipustila absolutně žádné sexuální kontakty s muži. Každý večer se uložila spokojeně k spánku a ráno se pokojně probouzela.

Ale když její duch během spánku opustil tělo, do prázdného fyzického těla vstoupila jiná ženská entita, ale s naprosto opačným chováním ... „Oblékla si“ volné tělo, vyrazila do ulic a provozovala tam bouřlivý sexuální život. Ráno, před návratem ducha-majitelky, se tělo vrátilo na místo a „vlastní“ duch absolutně nic nevěděl o dobrodružstvích svého fyzického těla. Jednoho krásného dne dívka objevila, že je těhotná. Umíte si představit, jak se přitom cítila? Jaký duch „svatý“ s ní spáchal takovou věc?!

A nyní něco málo o **náměsíčnosti**...

Fenomén takzvané **náměsíčnosti** je **příkladem neúplného obsazení fyzického těla cizí entitou**, kdy se duch-okupant nemůže zcela zapojit do cizího mozku a ovládat všechny funkce mozku a fyzického těla. Proniká pouze na úrovni primitivních struktur mozku, což se také projevuje v mechanických (nevědomých) pohybech ve stavu náměsíčnosti.

Pokud do nechráněného fyzického těla vstoupí duch astrálního zvířete, pak obsazené tělo bude konat v souladu se způsobem života tohoto zvířete-okupanta. A pokud dotyčné zvíře při svém minulém životě ve **svém** fyzickém těle zabíjelo jiná zvířata a požíralo je, pak entita „pronajímající si“ lidské tělo **bude činit naprosto stejně**, nakolik to samozřejmě dovolí možnosti lidského těla (**obr. 129, obr. 130 a obr. 131**).

A to je také důvod vzniku **lidí-vlkodlaků**. Samozřejmě že fyzické tělo člověka se nemění k obrazu a podobě ducha astrálního zvířete, ale jen jeho činnost se podřizuje potřebám této astrální entity. Vidět vstoupivší esenci mohou pouze ti lidé, jejichž mozek má kvalitativní strukturu umožňující získávat informace (včetně vidění a slyšení) z jiných úrovní planety.

A ještě... není náhodou, když v pohádkách a pověstech všech národů a časů **zabijí vlkodlaka**, jeho tělo přijme podobu **lidského těla**. Je to tím, že při smrti dochází k destrukci fyzického těla a duch astrálního zvířete v něm nemůže nadále setrvat.

A teď se společně podíváme na další situace, které vedou ke zničení nebo oslabení ochranného psi-pole člověka. Jeden z nejzajímavějších fenoménů tohoto druhu je vliv alkoholu na lidské tělo a jeho ochranné psi-pole.

Alkohol, přesněji – ethanol v něm obsažený, **má silnou negativní energii**. Éterická struktura ethanolu je velmi aktivní a silně ovlivňuje **lidské éterické tělo**. To

je jeden z důvodů, proč je opilý člověk mnohem slabší než člověk střízlivý.

Alkoholické nápoje mají jednu vlastnost, která je příčinou psychologické přitažlivosti alkoholu: obsahují jednoduché cukry – glukózu a fruktózu, které se rychle vstřebávají do krve a způsobují výbuch pozitivní energie. Vliv ethanolu na tělo je zpožděný. Jeho negativní struktura začíná účinkovat o několik hodin později, když organismus a jeho játra už nejsou schopny ethanol neutralizovat.

Játra produkují enzym štěpící ethanol a mají ho nějaké množství v zásobě. Ve skutečnosti je ethanol produktem rozkladu složitých cukrů, a proto také játra produkují tento enzym. Ale rozhodně ne proto, aby rozkládal člověkem vypitý ethanol.

Takže po několika hodinách intenzivní práce játra spotřebují veškeré své rezervy a prostředky pro výrobu tohoto enzymu. Rozdíl mezi množstvím ethanolu, který člověk vypije, a tím, který je tělo schopno rozložit, **začíná negativně ovlivňovat éterické tělo člověka.**

Přitom se éterické tělo **nasycuje pro něj negativní energií**, což vede k narušení rovnováhy základu ducha. A následně se **prudce snižuje síla ochranného psi-pole člověka**. Velmi často se ráno po pití alkoholu člověk cítí rozlámaný, příliš unavený, má závrať, mučí ho nevolnost, zvrací.

Zvracení je mimochodem také jedna z obranných reakcí organismu; když játra již nemohou dále odbourávat ethanol, mozek stimuluje spasmy žaludku a střev s cílem vyvrhnout to, co v něm ještě zůstalo (díky tomu se část alkoholu dostane z organismu ven).

Psychologicky – když má člověk ráno takové stavy, vzpomíná si, že poté, co pil alkohol, se cítil velmi dobře. A přirozenou reakcí je, že si vezme další dávku alkoholu... Všechno se opakuje znovu. A pokud se to děje aktivně a delší dobu (pro různé lidi je časové období různé), pak člověk přivede sám sebe do akutní alkoholové intoxikace.

V tomto případě se ochranný obal člověka stává slabší a slabší, kolem něj se shlukují astrální upíři, předvídající velkolepý hodokvas ... Organismus alkoholika začíná rychle chátrat a stárnout. A když v důsledku dlouhodobé konzumace alkoholu tělo už není schopné štěpit alkohol, jeho koncentrace v neuronech mozku začne růst a dosahuje kritické hodnoty, při které neurony začnou odumírat.

V takové situaci duch člověka sahá k extrémním opatřením – otevírá struktury neuronů fyzického mozku, přičemž toky primární hmoty z vyšších mentálních rovin začínají prostupovat všemi těly člověka a rozkládají ethanol. Ale jelikož neurony mozku na to nejsou vývojem připraveny, dochází ke zničení jejich stávajících struktur – zárodků mentálních a astrálních těl.

To je krajní metoda, z jejíchž následků se organismus a duch ještě dokáže

vzpamatovat, ale to lze udělat jednou, maximálně dvakrát, ne víc. Jestliže se to bude dít častěji, začne velmi rychlá destrukce základů mentálního a potom i úplné zničení astrálního těla ducha. Právě proto **mozek alkoholika po smrti vypadá jako u novorozence, a někdy dokonce jako u plodu – prakticky úplně hladký, všechna zvrásnění jsou „vyhlazena“... Takový mozek prochází fází zpětného vývoje.**

Je zajímavé, že v momentě takového „otevření“ mozek může přijímat informace z jiných rovin planety: člověk začne vidět „dábly“ (taky se říká – propil se k ďáblu), a různé další, ne moc hezké věci. Zkrátka v tomto stavu lidský mozek vidí astrální zvířata, která opravdu nejsou vzhledem příjemná a často ještě horší než sami ďáblové...

Mimochodem, „ďáblové“ ... V éře dinosaurů byl jeden druh (taktéž už zaniklý) vzpřímený, s vyvinutými tříprstými končetinami velmi podobnými rukám a stejnými tříprstými nohama, s ocasem, s tvarem lebky podobným lidské, s obrovskými očima a zobákovitou tlamou, a některé poddruhy dokonce měly rohovitě vyrůstky – rohy ... Není to úplný obraz čertů, kteří v pekle na pánvích smaží hříšníky? ... Legrační, není-liž pravda?

Tomuto vyhynulému druhu dinosaurů dali paleontologové jméno **Disanopithecus**. Takže, ve stavu akutní intoxikace alkoholem člověk vidí tato astrální zvířata, která navíc podnikají pokusy definitivně zničit zbytky jeho ochranného psi-pole a vydatně „poobědvat“ jeho energii... Když člověk tohle všechno vidí, samozřejmě se snaží před těmito útočícími „dravci“ nějak schovat nebo bránit. A pokud ti, kteří se nenacházejí ve stejném stavu, sledují, co se děje, pak se jim všechno toto dění zdá, mírně řečeno, víc než podivné... Zvláště, když se jim začne ukazovat, z jakého rohu se zjevuje ta či ona příšera...

Lékaři nazývají tento stav „delirium tremens“ a přičítají všechny tyto vize halucinacím. Ale všechny tyto „halucinace“ mají takovou velice zajímavou vlastnost: všichni lidé, kteří jsou ve stavu deliria tremens (a jsou to tisíce, miliony lidí, pokud mluvíme o historii lidstva), nezávisle na době, rase, kultuře, přesvědčení či vzdělání **viděli a vidí prakticky jedno a totéž...** Velice vytrvalé „halucinace“, není-liž pravda?..

A jestli si dovedeme představit, že lidé v minulých staletích, poté co slyšeli v dětství pohádky a kázání kněží o pekle, ve své velké fantazii zplodili tyto entity, pak v čem je příčina, že dnešní lidé, kteří nevěří v „děsivé báčorky“ (a některé z nich ani neslyšeli), ve stavu deliria tremens vidí stejné „dábly“, jaké viděli jejich dědové a pradědové?!

Samozřejmě, nejsou to halucinace... Člověk ve stavu deliria tremens vidí reálné entity éterické a nižší astrální úrovně Země. Jenom to nikdo bohužel řádně nevysvětlil.

A teď o **drogách**... Účinky drog na lidský organismus jsou ještě destruktivnější.

Souvisí to s některými jejich vlastnostmi.

Drogy jsou organické látky, které mají silné éterické struktury a negativní energii. Po užití droga rychle pronikne krevním řečištěm do mozku. A když koncentrace těchto jedů dosáhne kritické hodnoty nebo se stane nadkritickou, dojde k následujícímu: aby rozložil tyto jedy, duch otevírá neurony mozku vyšším mentálním úrovním.

Přitom struktury neuronů, které tyto úrovně nemají, se při průtoku energií těchto úrovní skrze ně začínají rychle ničit. Zároveň dochází k rozkladu drogy toky energií mentálních úrovní.

Během celé té doby je člověk schopen vidět a slyšet jiné úrovně, cítit se tak, jak se nikdy v životě necítil... A začíná ho to neodolatelně táhnout znovu a znovu k tomu stavu blaženosti, který jednou zakusil... A aby se mozek znovu mohl otevřít, jsou nutné stále větší a větší dávky drogy.

Mozek se znovu otvírá a jeho struktury se ještě více ničí. A je nutná ještě větší dávka, aby došlo k příštímu otevření... V důsledku těchto snah se organismus a struktury ducha velmi rychle a nenávratně zničí.

Jakákoli snaha člověka přinutit mozek otevřít se, když na to není evolučně připraven, se rovná snaze násilím otevřít nezralý květní pupen. Když se to stane, květ vadne a umírá a nikdy už nelze spatřit jeho skutečnou krásu...

Pouze při harmonickém rozvoji a vývoji, když mozek vypracuje struktury vyšších mentálních rovin a rozvine se „LOTOS“, skrze fyzické tělo, skrze těla ducha začínají protékat energie vyšších mentálních sfér, které dávají člověku mnohem více jak ve vnímání, tak v možnostech.

Při takovém rozvoji mozku a ducha je člověk schopen pouze činností své mysli a psi-poli ovlivňovat mnohé procesy ve společnosti i v přírodě: volně se přemísťovat v prostoru i v čase, vidět minulost, přítomnost i budoucnost a ovlivňovat je. A mnoho, mnoho dalšího...

To není domněnka, není to předpoklad. Podařilo se mi najít způsob harmonického vyvedení lidského ducha, struktur jeho mozku, na evoluční úroveň, kdy se toto stává možným. Naučil jsem se to dělat, vynakládaje svoji energii, svůj potenciál. A asi pět set mých studentů, kteří prošli mou školou, obdrželo buď všechny nebo část těchto možností, přičemž po skončení školy proces jejich evolučního vývoje pokračoval. Kdo měl méně, dostal více, kdo měl už hodně, získal to, o čem neměl ani tušení.

Píši to ne proto, abych dokázal, že moje metoda je nejlepší. Možná jsou jiné způsoby, jak toho dosáhnout, samostatným vývojem nebo nějak jinak... Píšu o tom z jediného důvodu, abych zastavil ty, kdo se upínají k drogám, aby „viděli, slyšeli, cítili více“...

Je možné vidět a slyšet a cítit to vše bez narušení, bez poškození svého mozku,

svého ducha, ale naopak – **při budování sama sebe**. A to je reálné. Jen je třeba **chtít a vědět, jak na to**. A to vyžaduje znalosti, znalosti a ještě jednou znalosti... skutečné znalosti zákonů přírody, procesů probíhajících v nás samých a kolem nás. A mnohé **nemožné** se stane pro vás **možným**...

Ale teď se vraťme zpátky k lidskému mozku a možnostem jeho otevření na jiných úrovních.

Často dochází k otevření mozku při velmi silných emocionálních traumatech, stresech. Emoce jakoby vystřelují mozek člověka z astrální roviny, a opět – vývojem nepřipravený mozek se otevírá a skrz něj začínají proudit toky energií a informací. Mozek na to však není ani strukturně, ani vývojově připraven. Začíná být přetížen množstvím informací, které není schopen „strávit“.

Toto přetížení narušuje funkci neuronů mozku a ten přestane adekvátně vnímat informace, jež do něj přicházejí. **Mozek prostě není schopen vytvořit z této informace úplnou, celistvou, uspořádanou mozaiku pochopení**. Nastává v něm chaos ... a to navzdory tomu, že každý prvek této mozaiky odpovídá pravdě.

V důsledku takového otevření mozku člověk získá jen ... schizofrenii různého stupně závažnosti. Kromě toho takové přetížení mozku vede ke zničení ochranného psi-pole organismu a objeví se možnost progresu onemocnění, jak na úrovni fyzického těla, tak i na úrovních ducha.

A ještě jeden velmi zajímavý vliv ducha na organismus člověka a jeho psychiku.

Duch vstupuje v okamžiku početí do oplodněného vajíčka... Když do biomasy s mužskou genetikou vstoupí mužský duch a do biomasy s ženskou genetikou ženský duch, nevznikají žádné problémy. Duch si vypracovává nové fyzické tělo a rozvíjí se v něm.

Ale vstup ducha energetickým kanálem vznikajícím v okamžiku početí závisí na harmonii kvalitativní struktury tohoto výbuchu s úrovní, na níž se duch nachází. A velmi často vzniká situace, kdy **do biomasy s mužskou genetikou vstoupí ženský duch (obr. 132)**. Co se stane pak?!

Zpočátku se duch začne vyvíjet jako ve všech ostatních případech. Pouze vývoj a projevy tohoto vývoje budou poněkud jiné. Po narození má fyzické tělo člověka ohromný potenciál, zatímco duch naopak pozbyl část svého potenciálu tvořením fyzického těla (**obr. 65**). Proto v průběhu obnovy potenciálu éterického těla fyzické tělo dominuje nad duchem (**obr. 132**).

Chování ducha odpovídá chování charakteristickému pro mužskou genetiku. Takový chlapec pouze může být jemnější, vnímavější, emocionálnější, pokud budeme mluvit o mužském typu chování. Je také fyzicky méně silný. Po dokončení regenerace éterického těla se začíná obnovovat astrální tělo ducha, jehož normální vývoj je dokončen ve věku 14 – 18 let od narození.

Podle stupně vývoje astrálního těla potenciál ducha vzrůstá a potenciál fyzického těla se snižuje (**obr. 133**). A pokud se potenciál fyzického těla z jakéhokoli důvodu vyrovná potenciálu ducha (zejména v období vývoje astrálního těla ducha ve věku 14 – 18 let), tak **při emocionálních stresech může duch převzít nadvládu nad fyzickým obalem**, zaujmout dominantní postavení a vnutit tělu chování a potřeby ducha ženského...

Zároveň se u těchto mužů rovněž mění typ hormonálního systému, hypofýza se zvětšuje, pokud mluvíme o normálním vývoji mužského organismu. Když v této době nedojde k „převratu“, tělo i nadále zaujímá dominantní postavení nad duchem.

Druhým rizikovým obdobím je **období vývoje mentálních struktur ducha ve věku 33 – 36 let** (**obr. 134**). Jestliže v této rizikové době duch nezaujme dominantní postavení, pak chování fyzického těla bude nadále v souladu s mužským typem, s některými zvláštnostmi.

V poslední době, kdy se děti rodí s oslabeným imunitním systémem a sníženým počátečním potenciálem fyzického těla, pravděpodobnost takových „převratů“ značně vzrostla... Tím se objasňuje taková exploze homosexuality v poslední době, přičemž statistické údaje ukazují, že homosexualita se většinou projeví v období mezi 14 – 18 a 33 – 36 lety života...

A teď se podívejme na opačnou variantu... když **do biomasy s ženskou genetikou vstoupí mužský duch** (**obr. 135**).

Všechno se vyvíjí podle stejného schématu, jen s vlastními odlišnostmi. Taková dívka bude mnohem aktivnější než její přítelkyně, může být hrubší, bude si raději hrát s kluky. Její fyzické tělo se může vyvinout poněkud mužsky. Riziková období jsou ve věku 16 – 20 let při vývoji astrálního těla mužského ducha (**obr. 136**) a ve věku 30 – 33 let při vývoji mentálního těla ducha (**obr. 137**). V té době může duch zaujmout dominantní postavení a žena se bude vnímat jako muž (lesbismus).

Je také možné, aby do oplodněného vajíčka vstoupily **dvě entity najednou**. Obvykle vstupují duchové různých úrovní, nízké a vysoké. A pokud do mužské genetiky vstoupili dva duchové, mužský a ženský, a ženský zaujme dominantní postavení, rovněž existuje možnost „převrácení“ – dominance ženského ducha, v období 14 – 20 let a 30 – 33 let (**obr. 138, obr. 139 a obr. 140**).

A stejně tak při současném vstupu mužského a ženského ducha do biomasy s ženskou genetikou, při dominanci mužského ducha existují riziková období ve věku 16 – 20 let a 30 – 33 let (**obr. 141, obr. 142 a obr. 143**). Jestliže dominantní postavení zaujímá duch totožný s genetikou biomasy, pak je pravděpodobnost homosexuality nebo lesbismu prakticky nulová.

Je také možná **záměna ducha jednoho pohlaví za ducha druhého pohlaví** v období mezi 14 – 20 a 30 – 36 lety, kdy se vyvíjí astrální a mentální těla ducha. A

také existují případy, kdy se v jednom těle nachází několik duchů najednou při periodické dominanci jednoho z nich. Ale to je vzácné...

Bylo by možné dál a dál sledovat mnoho faset projevů živé přírody ... ale tento brilant zazáří plně pouze tehdy, když se k němu přidají fasety procesů v neživé přírodě...

Kapitola 10. Jednota Vesmírných zákonů mikrokosmu a makrokosmu

Sluneční systém se utvořil jako důsledek zakřivení prostoru vzniklého při zrození naší hvězdy – Slunce. Při zrození hvězdy se mění rozměrnost (dimenzionalita) okolního prostoru, čímž se v zónách zakřivení vytvářejí nutné podmínky pro syntézu látky. Zhuštění této látky pak vede ke vzniku planet.

Planeta Země vznikla jako důsledek postupné syntézy sedmi forem primárních hmot (viz. kapitola 1). Při této syntéze se vytvořilo **šest** kvalitativně provázaných **hmotných sfér** s větším nebo menším množstvím obecných prvků (**obr. 11, obr. 12 a obr. 12a**).

Fyzicky hustá sféra, běžně chápaná jako planeta Země, je vytvořena z látky projevující se ve čtyřech skupenstvích: **pevném, kapalném, plynném a plazmatickém**, přičemž plazma je kritickým stavem fyzikálně husté substance, vybalancovaným „na hraně“. V průběhu času může zůstat stabilní nebo o tuto stabilitu přijít. Při ztrátě stability se jádra plazmatických iontů začínají rozpadat na formy primárních hmot, ze kterých se skládají.

Při narušení struktury atomu, způsobeném těmi nebo oněmi příčinami, dochází ke ztrátě elektronů, což vede ke změně rozměrnosti mikrokosmu atomů. Když se tato změna stane rovnou $\Delta\lambda'_1$ ($\Delta\lambda'_1 \approx 0,020203236...$), atomové jádro ztrácí stabilitu a rozpadá se. Ovšem dříve, než se budeme věnovat mikro a makrokosmu, pojďme společně zjistit, co je to samotný atom a jak různé atomy ovlivňují svůj mikrokosmos...

Svou strukturou nejjednodušší je atom vodíku, který také nejméně ovlivňuje svůj mikrokosmos (**obr. 13**). **Největší vliv na rozměrnost mikrokosmu** vykazují **transuranové prvky**, přičemž změna rozměru mikrokosmu způsobovaná jádrem těchto atomů odpovídá $\Delta\lambda'_1 \approx -0,020203236...$. Obecně lze říci, že ke spuštění rozpadu těchto atomů na jednodušší, stabilnější prvky dostačují minimální změny ve vnějším prostředí.

Jaký je rozdíl v ovlivňování rozměrnosti mikrokosmu mezi atomy vodíku a atomy transuranů?.. Jádro atomu vodíku (atomová hmotnost 1) způsobuje minimální zakřivení rozměrnosti mikrokosmu vyvolávající druhotnou změnu rozměrnosti o hodnotě $\Delta\lambda'_H \approx -0,00008597...$ (**obr. 144**).

Jádra transuranů vyvolávají druhotnou změnu rozměrnosti mikrokosmu:

$$\Delta\lambda'_{\text{transurany}} \approx -0,020203236...$$

Potom již stačí docela nepatrný vnější vliv, aby došlo k prolomení kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou úrovní planety, atomy se začínají rozpadat a dochází k přetékání primárních hmot je vytvářejících na éterickou úroveň (**obr. 145**):

$$\Delta\lambda'_{\text{transurany}} + \Delta E \geq \Delta\lambda = 0,020203236...$$

Tak **každý atom, v závislosti na své atomové hmotnosti, ve větší nebo menší míře ovlivňuje rozměrnost svého mikrokosmu, vyvoláváje druhotnou změnu jeho rozměrnosti.**

Deformace prostoru se neděje jen v oblasti samotného atomového jádra, ale i kolem něj. Výsledná změna však stále nedostačuje pro syntézu látky ze sedmi forem primárních hmot.

Vzniká takové zakřivení prostoru, při kterém je možná syntéza **šesti forem primárních hmot**, ale pro sloučení sedmi forem primárních hmot je dané zakřivení nedostatečné. Rozměrnost těchto oblastí osciluje v rozmezí

$$2,9800 < \lambda < 3,00017$$

přičemž proto, aby vznikl elektron, jsou nutné hodnoty rozměrnosti:

$$3,0001 < \lambda_{\text{el}} < 3,00017$$

Tehdy se sedmá primární hmota začíná slévat se šesti ostatními, ale toto spojení je velmi nestabilní. Nepatrné změny v okolním prostředí mohou syntézu snadno narušit a vést k rozpadu tohoto spojení primárních hmot. Právě proto se elektron chová jako částice i jako vlna (duální vlastnosti).

Jinými slovy, probíhá neustálá syntéza a rozpad látky vytvářející elektron. Při tom vzniká elektronový oblak, který může nabývat několika forem: **S-oblak**, **P-oblak**, **D-oblak**, **F-oblak**. Elektronová oblaka se vzájemně odlišují svými prostorovými formami, což má vliv na vlastnosti elektronů a umožňuje jejich různé prostorové kombinace.

Při spojování atomů do molekul nebo při vzniku krystalové mřížky elektronová oblaka různých atomů vytvářejí společný systém, který je stabilnější než atomy samotné. Systém je tvořen dvěma elektrony, z nichž každý má jiný tzv. spin (rotaci). S tím souvisí různý typ zakřivení rozměrnosti mikrokosmu; každý elektron ovlivňuje rozměrnost mikroprostoru opačným směrem, což vede k celkově vyváženému, nulovému stavu celého systému.

Elektronové struktury sousedních atomů se spojují do jediného uzavřeného systému. Vnější elektronové obaly jednotlivých atomů nejsou zaplněny tak, aby jejich stav byl rovnovážný. Pokud má atom lichý počet «vnějších» elektronů, potom je – nestabilní. Když se atomy spojují do společného systému, každé dva atomy dávají po jednom «volném» elektronu pro vytvoření celkově stabilního stavu. Elektron pohybující se kolem jádra ve směru hodinových ručiček se obvykle označuje jako elektron mající **kladný spin**, pohybuje-li se proti směru hodinových ručiček – jako elektron mající **záporný spin** ([obr. 146](#), [obr. 146a](#), [obr. 147](#)).

Spojováním do molekul nebo krystalových mřížek atomy přecházejí do stabilnějšího stavu. Zvláště zajímavé jsou krystalové mřížky. Různé typy

krystalových mřížek lze rozdělit do tří skupin: **vodiče, polovodiče a izolanty**. Rozdílnost vlastností je dána mírou stability jejich elektronových struktur.

U vodičů je celkový elektronový systém nestabilní, neustále se vytváří a zase rozpadá. Celý takový systém se nachází v neustálém pohybu, i když tento pohyb je **chaotický**. Usměrněním potom vzniká **elektrický proud**.

Co je ale nejzajímavější, samotné elektrony se ve vodiči nepohybují. Vnější působení (pole) zvyšuje míru nestability elektronů, které se rozpadají a primární hmoty je vytvářející přetékají na éterickou úroveň, kde jsou i nadále vystavovány vlivu vnějšího pole. To nutí přetékat primární hmoty v určitém směru (vnější působení [pole] ovlivňuje rozměrnost mikrokosmu atomů, což vede k přetékání hmot na éterickou úroveň).

Při takovém nuceném přetékání tyto hmoty ztrácejí část své energie, což vede k opětovnému sloučení hmoty v další oblasti zakřivení mikrokosmu atomů. Elektron se znovu vytváří. **Pohyb elektronů podél vodiče je tedy periodickým přetékáním primárních hmot je vytvářejících z fyzické úrovně na éterickou a obráceně.**

Proto se při spojení krystalových mřížek různých typů (jako v případě polovodičů) do jednoho celku a při vytvoření nezbytných vnějších podmínek projevuje tzv. **tunelový efekt**⁷. Vzdálenost mezi bodem rozpadu a bodem syntézy elektronů činí od zlomku milimetru až do několika milimetrů. Přitom v této vzdálenosti (intervalu) – se nachází oblast «klidu» – kde nedochází k přetékání primárních hmot z fyzické úrovně na éterickou a opačně. Tento jev vzniká na rozhraní elektronových struktur krystalových mřížek vytvářejících polovodič (**obr. 148**).

Velmi zajímavý jev lze také pozorovat při vzniku molekul z různých atomů... Jde o dva typy procesů – exotermické a endotermické reakce, jejichž podstata spočívá v tom, že atomy s různými elektronovými strukturami při vzniku molekul v jednom případě absorbují tepelnou energii z okolního prostředí a ve druhém případě – tuto energii ztrácejí.

Souvisí to s tím, že pro vznik jediného systému z několika atomů musejí mít elektrony vnějších obalů všech těchto atomů stejnou energetickou hladinu/potenciál. Bez toho **není** vytvoření společných elektronových párů a příslušně i molekul vůbec **možné** (**obr. 149, obr. 150**).

Absorbce tepelné energie vede ke zvýšení nestability elektronů, bez níž by v celé řadě případů nebylo možné, aby se atomy spojovaly v molekuly, aby vytvářely jediný systém. Při silném tepelném ohřevu začínají atomy ztrácet své elektrony, rozpadají se

⁷ Tunelový efekt je fyzikální jev známý z kvantové mechaniky, při němž částice porušuje princip klasické fyziky tím, že prochází potenciálovou bariérou, která je větší než energie samotné částice. Pokud je energie částice menší než velikost bariéry, pak by se podle klasické mechaniky měla částice od takovéto bariéry odrazit zpět. Pojetí v klasické mechanice neumožňuje průchod částice skrz bariéru. Kvantová mechanika však částici umožňuje, aby s určitou pravděpodobností prošla skrz (odtud označení „tunelování“). – pozn. překl.

a vytvářejí ionty. Při významné ztrátě elektronů a dalším zahřívání se stávají nestabilními i atomová jádra a je možný jejich rozpad.

Slučování atomů do molekul a krystalových mřížek probíhá jako důsledek změny rozměrnosti mikrokosmu těchto atomů vyvolané těmi nebo oněmi vnějšími vlivy. Slučování je možné při shodném zakřivení rozměrnosti mikrokosmu atomů a při přítomnosti vnějších elektronů s opačnými spiny.

$$3,0001 < \lambda_{\text{эл.}}^- < 3,00017.$$

$$3,00017 < \lambda_{\text{эл.}}^+ < 3,00024.$$

Je zřejmé, že atomová jádra stejně jako sloučeniny atomů vyvolávají změnu rozměrnosti mikrokosmu. Co se ale potom odehrává na úrovni **makrokosmu**?!.

Jak často při pohledu na noční oblohu člověk pozoruje tajemné mihotání miliard hvězd a uvažuje o pomíjivosti a věčnosti, o omezenosti momentálních zájmů a o nekonečnu, o povaze vesmíru a o tom, na hřbetech jakých «velryb» je nesena naše planeta... Jak vznikly hvězdy, jak probíhá jejich život?.. Jaká je jejich povaha? A u mnohých samozřejmě vzniká přání dotknout se jich, byť i jen v mysli...

Postupně vznikaly různé teorie vesmíru, které ale nevydržely zkoušku časem a byly nahrazeny jinými... Ale ani nejmodernější teorie nemohou poskytnout vysvětlení řady vesmírných jevů. Základním «kamenem úrazu» všech teorií o vesmíru je otázka «černých děr».

«Černá díra» – je poměrně stálá oblast prostoru, která absorbuje veškerou hmotu, spadající za její «horizont událostí»... Hmota je «černými děrami» pohlcována a nic jím není vyzařováno. Zdánlivě se tak porušuje základní fyzikální zákon – **zákon zachování hmoty**... Ale opak je pravdou – tyto jevy pouze potvrzují všeobecný zákon zachování hmoty, který opravdu reálně existuje v přírodě, nejen v lidských představách.

Zdánlivé rozpory vznikají pouze v důsledku toho, že vytvářené modely vesmíru – jsou **neúplné**, a proto nemohou poskytnout správné pochopení probíhajících procesů.

Co se tedy skutečně děje? Pokusme se na tuto otázku najít odpověď...

Všechno, co člověk vidí svýma očima nebo za pomoci přístrojů a co nazývá vesmírem, je jen malou částí komplexní, vnitřně vyvážené struktury spojující prostory s různou rozměrností (dimenzionalitou), přičemž sama tato komplexní struktura je zase jen dílkem dalších komplexních struktur atd. atd..

Nazvěme toto prvotní strukturální spojení prostorů-vesmírů s různou rozměrností **metavesmírem** a podívejme se blíže na jeho povahu...

Paralelně k našemu prostoru-vesmíru se nacházejí i další takové struktury mající ovšem jinou rozměrnost. Naš prostor-vesmír má rozměrnost rovnou $\lambda_7 = 3,00017$. Tato rozměrnost dovoluje syntézu sedmi forem primárních hmot, které vytvářejí

veškerou látku našeho vesmíru. Proto aby vznikly podmínky pro sloučení další formy primární hmoty našeho typu, je nutná změna rozměrnosti prostoru, tzv. matricového prostoru, o hodnotu:

$$\Delta\lambda = 0,020203236...$$

Samozřejmě, že nemůže existovat syntéza «poloviny» primární hmoty s dalšími, stejně jako nelze hovořit o polovině člověka... Aby došlo k syntéze další primární hmoty, je nutná změna rozměrnosti o danou hodnotu, pro následující syntézu je nutná opět další změna rozměrnosti. V nestejnorodém matricovém prostoru proto v některých oblastech, (jejichž rozměrnosti dovolují syntézu plného počtu primárních hmot), **vznikají prostory-vesmíry.**

Probíhá kvantování (dělení na kvanta) rozměrnosti matricového prostoru, stejně jako v atomu probíhá – kvantování elektronových úrovní. Proto v jednotlivých zónách matricového prostoru probíhá syntéza látky z různého množství primárních hmot.

Rozměrnost každého prostoru-vesmíru **je nestejnorodá.** V těchto zónách nestejnorodosti dvou prostorů-vesmírů s různými rozměry dochází k jejich vzájemnému přibližování. Podívejme se na tři nejbližší prostory-vesmíry (**obr. 151**), s rozměrností:

$$\lambda_6 = 2,979966764,$$

$$\lambda_7 = 3,00017 \text{ (náš vesmír)}$$

$$\lambda_8 = 3,020373236.$$

V zónách nestejnorodosti dochází k vzájemnému přibližování prostorů-vesmírů (**obr. 152, obr. 153, obr. 154**).

Při tomto přibližování prostorů-vesmírů s λ_8 a λ_7 mezi nimi vzniká kanál (podobně jako u buněčných jader). Tímto kanálem primární hmoty z prostoru-vesmíru s λ_8 začínají přetékat do prostoru-vesmíru s λ_7 . Přitom existuje kvalitativní rozdíl látky vesmíru s λ_8 a látky vesmíru s λ_7 . Proto v oblasti vzájemného dotýkání se těchto prostorů dochází k rozpadu látky prostoru-vesmíru s λ_8 a z primárních hmot jej vytvářejících dochází k syntéze látky prostoru-vesmíru s λ_7 .

Jinými slovy, látka vytvářená osmi formami primárních hmot se rozpadá a syntetizuje se látka ze sedmi forem primárních hmot. Oblast vzájemného dotyku těchto prostorů má rozměrnost ležící v mezích:

$$3,00017 < \lambda_{cp.} < 3,020373236$$

Uvolněná osmá forma primární hmoty se v průběhu času v uvedené zóně vzájemného dotyku hromadí a postupně začíná ovlivňovat rozměrnost této zóny. To vede ke zvětšení kanálu mezi prostory-vesmíry a vyvolává ještě větší odtékání látky s rozměrností λ_8 . Vytvářejí se podmínky, při nichž se část látky s rozměrností λ_7 stává

nestabilní a začíná se rozpadat na jednotlivé součásti; vzniká tzv. **termojaderná reakce**.

Tak se «zažihají» hvězdy... (**obr. 155, obr. 156, obr. 157, obr. 158**).

Oblasti nestejnorodosti mohou být jak s $\Delta\lambda > 0$, tak i $\Delta\lambda < 0$. V případě, že nestejnorodosti rozměrnosti prostoru jsou menší než nula: $\Delta\lambda < 0$, dochází k dotýkání se prostorů-vesmírů s rozměrnostmi λ_7 a λ_6 . Přitom se znovu vytvářejí podmínky pro přetékání primárních hmot, pouze tentokrát látka s rozměrností λ_7 přetéká do prostoru s rozměrností λ_6 . Tak prostor-vesmír s rozměrností λ_7 (náš vesmír) ztrácí svou látku. A právě tak vznikají záhadné «černé díry»... (**obr. 159**).

Těmito procesy v oblastech nestejnorodosti rozměrnosti prostorů-vesmírů vznikají hvězdy a «černé díry». Přitom dochází k přetékání látky, primárních hmot, mezi různými prostory-vesmíry.

Existují také prostory-vesmíry o rozměrnosti λ_7 , které ale mají jiné složení látek. Při dotyku v zónách nestejnorodosti takových prostorů-vesmírů (se stejnou rozměrností ale rozdílnou kompozicí látky je vytvářející) vznikají mezi těmito prostory kanály. Dochází k přetékání látky jak do jednoho, tak do druhého prostoru-vesmíru. Nevytváří se tak hvězda ani «černá díra», ale **zóna průchodu z jednoho prostoru do druhého**.

Oblasti nestejnorodosti, ve kterých probíhají výše popisované procesy, označíme jako **průchody nulovým bodem**, přičemž v závislosti na hodnotě $\Delta\lambda$ je možno hovořit o následujících typech těchto průchodů:

- **kladné průchody nulovým bodem (hvězdy)**, jimiž látka přetéká do daného prostoru-vesmíru z jiného s větší rozměrností:
($\Delta\lambda > 0$) n^+
- **záporné průchody nulovým bodem**, jimiž látka z daného prostoru-vesmíru přetéká do jiného s menší rozměrností:
($\Delta\lambda < 0$) n^-
- **neutrální body průchodu nulovým bodem**, kde se proudy primárních hmot pohybují oběma směry a **rozměrnosti prostorů-vesmírů v oblasti dotyku se prakticky neodchylují od: n^0** .

Budeme-li pokračovat v další analýze, potom uvidíme, že každý prostor-vesmír prostřednictvím hvězd hmotu **získává** a prostřednictvím «černých děr» – ji **ztrácí**. Pro stabilní existenci je nutná **rovnováha** mezi přicházející a odcházející hmotou v daném prostoru-vesmíru. Při udržení stability prostoru musí být dodržen i zákon zachování hmoty. Může to být formulováno následovně:

$$\int n^+_{(i)k} m_{(i)k} dk + \int n^0_{(ij)k} m^0_{(ij)k} dk \equiv \int n^-_{(j)k} m_{(j)k} dk \quad (9)$$

kde:

$n^+_{(i)k}$ – kladný průchod nulovým bodem (hvězda)

$n^0_{(ij)k}$ – neutrální průchod nulovým bodem

$n^-_{(j)k}$ – záporný průchod nulovým bodem

$m_{(i)k}$ – celková masa forem primárních hmot protékajících hvězdou

$m_{(j)k}$ – celková masa forem primárních hmot protékajících danou «černou dírou» do jiného prostoru-vesmíru.

V oblastech nestejnorodosti tak mezi prostory-vesmíry o různé rozměrnosti probíhá cirkulace hmoty (**obr. 156**). Množství prostorů-vesmírů vytvářejících uzavřený vyvážený systém může být různý. Proto můžeme vzorec (9) správněji přepsat ve tvaru:

$$\iint n^+_{(i)k} m_{(i)k} dkdi + \iint n^0_{(ij)k} m^0_{(ij)k} dk d(ij) \equiv \iint n^-_{(j)k} m_{(j)k} dk dj \quad (10)$$

Zónami nestejnorodosti rozměrnosti (průchody nulovým bodem) je možný pohyb z jednoho prostoru-vesmíru do jiného. Při tom probíhá transformace látky našeho prostoru-vesmíru do látky jiného prostoru-vesmíru, kam se přenos hmoty děje. Bez této transformace se «naše» hmota do jiného prostoru-vesmíru dostat nemůže.

Oblastmi, kde je takový pohyb možný, jsou «**černé díry**», ve kterých dochází k úplnému rozpadu látky daného typu, a také **neutrální průchody nulovým bodem**, kde dochází k vyvážené výměně hmot.

Neutrální průchody nulovým bodem mohou být **stálé** nebo **dočasné**, objevující se periodicky nebo spontánně. Na Zemi je celá řada oblastí, kde periodicky vznikají neutrální průchody nulovým bodem, a pokud se do jejich pole působnosti dostanou lodě, letadla, čluny, lidé potom beze stopy zmizí. Takovými místy na Zemi jsou: Bermudský trojúhelník, některé oblasti v Himálajích, Permská oblast a další.

V případě výskytu v zóně průchodu nulovým bodem je prakticky nemožné předem odhadnout, do jakého bodu a na jaké místo se hmota přemístí. Nemluvě o tom, že pravděpodobnost návratu do výchozího bodu je prakticky rovna nule... Z toho vyplývá, že neutrální průchod nulovým bodem nelze používat pro smyslupné cestování prostorem.

Neméně vzrušující je **vznik a vývoj hvězd...**

Právě narozené hvězdy mohou být obry. Jejich rozměry (modří obři) někdy přesahují velikost celé sluneční soustavy... Hustota hmoty takových hvězd není zpočátku příliš vysoká (**obr. 157**). S průběhem času jako důsledek termojaderných reakcí jednotlivé atomy vytvářející hvězdy-obry ztrácejí své elektrony, protony a nakonec se rozpadají.

Nejprve hvězdná látka ztrácí jednodušší atomy jako vodík, helium a další a největší procentuální podíl začínají zaujímat atomy těžkých prvků. Hvězda se smršťuje, je čím dál hustší a těžší, míra jejího vlivu na rozměr okolního prostoru se

naopak zvětšuje. Pokud na začátku své evoluce měla hvězda rozměrnost okolního prostoru odpovídající

$$3,00017 < \lambda_a < 3,020373236$$

pak po smrštění vyvolává sekundární deformaci prostoru $\Delta\lambda < 0$. Což vede k tomu, že rozměrnost okolního prostoru odpovídá:

$$3,00017 < (\lambda_a - \Delta\lambda) < 3,020373236$$

$$3,00017 < \lambda_b < 3,02037323,$$

kde $\Delta\lambda$ může zpočátku kolísat v rozmezí

$$0 < \Delta\lambda < 0,020203236...$$

Postupně se druhotná deformace rozměrnosti prostoru vyvolaná hmotností hvězdy stává ještě výraznější. Rozměrnost prostoru obklopujícího hvězdu se začne přibližovat k rozměru λ_7 .

Podle míry rozvoje tohoto procesu se kanál mezi prostory-vesmíry o rozměrech λ_8 a λ_7 zmenšuje. Z prostoru o rozměrnosti λ_8 přetéká do prostoru s rozměrností λ_7 stále menší a menší množství látky. Aktivita záření takové hvězdy postupně slábne, dokud zcela neustane. Nastává **smrt hvězdy**. Hvězda «pohasíná»...

Pokud na začátku svého vývoje měla hvězda velkou hmotnost, ale menší než deset hmotností našeho slunce, potom ke konci svého života zapříčiní sekundární degradaci rozměrnosti okolního prostoru, kdy se tato stane menší nežli rozměrnost λ_7 :

$$\Delta\lambda \approx 0.0102018...$$

$$\Lambda_6 < \lambda_d < \lambda_7; \lambda_d = \lambda_a - \Delta\lambda$$

Výsledkem je deformace v opačném směru. Vzniká tzv. **neutronová hvězda** (**obr. 158**).

Pokud na začátku své evoluce měla hvězda hmotnost větší než deset sluncí, druhotná deformace se stane tak velkou, že dojde ke spojení prostorů-vesmírů s rozměrností λ_7 a λ_6 (**obr. 159**). Hmota z prostoru o rozměrnosti λ_7 začíná přetékat do prostoru s rozměrností λ_6 . Vzniká «černá díra». «**Černé díry**» tak vznikají i v průběhu evoluce hvězd.

A nyní se podívejme na vznik a povahu planetárních systémů.

Na počátku života hvězdy existuje rovnováha mezi její velikostí, kanálem spojujícím prostory o rozměrnosti λ_8 a λ_7 a množstvím látky přetékaající touto hvězdou z prostoru o rozměrnosti λ_8 (**obr. 160**). V důsledku termojaderných reakcí, ztrátou jednoduchých atomů, se rozměry hvězdy zmenšují a ona již není schopna nechat přes sebe proudit všechnu masu primárních hmot tekoucích z prostoru o rozměrnosti λ_8 do prostoru s rozměrností λ_7 .

Tato nerovnováha má tendenci se s postupem času zvyšovat až do dosažení

kritické úrovně. Dochází k obrovské explozi, při níž je část hvězdné látky vyvrhována do okolního prostoru. Rozměrnost prostoru kolem hvězdy se zmenšuje a formuje se kanál, kterým přetéká takové množství hmoty, jaké je hvězda schopna přes sebe propustit. (**obr. 161**). Astronomové tento výbuch nazývají – **výbuchem/vzplanutím supernovy**.

Při explozi hvězda ztrácí především své nejlehčí svrchní vrstvy, skládající se z vodíku, helia a dalších jednoduchých atomů, v menší míře potom i vnitřní složky, obsahující těžké atomy. Při výbuchu dochází k deformaci prostoru na poměrně velkou vzdálenost (v řádu několika astronomických jednotek⁸). Jádro atomu zapříčiňuje největší zakřivení (deformaci) prostoru ve své těsné blízkosti a podle míry vzdálenosti od jádra tato deformace slábne. Při explozi supernovy je deformace prostoru výraznější s rostoucí vzdáleností od této hvězdy (**obr. 162**).

Svrchní vrstvy hvězdy vyvrhnuté při explozi vytvářejí **mlhovinu z plynu a prachu**, z níž se časem rodí planety. Při tom platí, že **čím blíže k mateřské hvězdě planeta vzniká, tím větší je její hustota a podíl těžkých atomů v její struktuře. Čím dále od mateřské hvězdy, tím je hustota vznikající planety menší spolu s rostoucím procentem «lehkých» atomů jako: vodík, kyslík, uhlík, voda atd.** (**obr. 163 a obr. 164**).

Nyní se vraťme k systému, který vytváří skupina prostorů-vesmírů s různou rozměrností.

Všimněme si, že místo jejich zrodu, matricový vesmír, není ve všech směrech stejnorodé. Vznikají tak podmínky pro postupné deformace rozměrnosti každého z prostorů-vesmírů rozličné v různých směrech. Vzniká kvantování π -rozměrného matricového prostoru.

V důsledku toho prostory-vesmíry vytvářejí uzavřený vyvážený systém (**obr. 165**), v němž jeden prostor-vesmír podle míry deformace přechází do jiného prostoru-vesmíru. V oblastech, kde se zmenšování rozměrnosti stává pro všechny prostory-vesmíry kritickým, dochází k jejich slévání v jediný celek! V těchto oblastech jejich rozměrnost odpovídá $\lambda_2 = 2,878950584...$

Náš metavesmír je formován devíti formami primárních hmot. Počet jejich možných kombinací je **459**. Vzhledem k tomu, že minimální počet mezi sebou interagujících forem hmoty nemůže být menší nežli dvě, toto číslo můžeme odvodit z formule

$$\Sigma C^m_n = n!/m!(m-n) \quad (11)$$

kde:

$$n = 9; 2 \leq m \leq 9.$$

V současné době náš metavesmír vytváří tři sta prostorů-vesmírů. Znamená to, že

⁸ Astronomická jednotka (AU) byla původně definována jako střední vzdálenost Země od Slunce, pozn.překl.

existují «nevyplněné» oblasti matricového prostoru. Vypovídá to o skutečnosti, že proces formování našeho matavesmíru není dosud završen a že jeho struktura podléhá vlivu dalších prostorových systémů. Náš metavesmír je pouze ucelenou částí, velmi maličkou, toho, co se nazývá **Velkým Kosmem**.

Předtím, nežli začneme zkoumat následující prostorový systém, sluší se poznamennat: prostory-vesmíry vytvářené syntézou dvou a tří forem primárních hmot, jsou velmi nestabilní, ale současně vykazují velkou aktivitu. Naproti tomu prostory vytvářené syntézou devíti forem primárních hmot jsou velmi stabilní a inertní. Proto většina «volných» míst – přináleží prostorům s rozměrností λ_2 a λ_3 ...

Kapitola 11. Matricový prostor. Tvoření superprostorů.

Matricový prostor – co to je?!.. Především, než se posuneme dále v poznávání makrokosmu, zkusme si tento pojem definovat. Aby mohlo dojít ke sloučení forem našeho typu primární hmoty, musí mít změna rozměru prostoru určitou hodnotu, která je charakteristická právě pro tento typ primárních hmot Velkého Kosmu, tedy

$$\Delta\lambda = 0,020203236...$$

Další změna rozměru o tuto hodnotu $\Delta\lambda$ vede ke slučování další formy primární hmoty, která přesně zapadá do „Prokrustova lože“ tohoto koeficientu kvantování rozměru prostoru.

S postupnou změnou (kvantováním) rozměru prostoru o hodnotu $\Delta\lambda$ dochází k postupnému slučování forem primárních hmot a vytváření různých typů prostorů-vesmírů (částečně je tato otázka řešena v kap. 10). Tedy, existuje kategorie **primárních hmot určitého druhu, schopná syntetizovat látky v souladu s příslušenou změnou rozměru prostoru o hodnotu $\Delta\lambda$ pro každou ze svých forem.**

Syntéza těchto forem hmoty vede postupně k vytvoření systému prostorů díky tomu, že koeficient $\Delta\lambda$ může nabývat celé řady hodnot. Nicméně pokud se hodnota odchyluje byť jen zanedbatelně od požadovaného čísla, primární hmoty našeho typu se nebudou moci slučovat a budou se rozpadat. Při jiné hodnotě $\Delta\lambda$ vznikají podmínky pro sloučení jiného typu primárních hmot odlišného od našeho. To vede k vytváření kvalitativně odlišného systému prostorů – **vytváří se jiný matricový prostor.**

Ve výsledku máme celý systém matricových prostorů, které se od sebe liší koeficientem kvantování rozměru prostoru a typem primárních hmot, které je tvoří. To se projevuje v kvalitativních rozdílech látek vznikajících při slučování různých typů primárních hmot a v různém množství forem primárních hmot tvořících každý z těchto typů látek.

Každý matricový prostor **je nehomogenní v rozměrnosti (dimenzionalitě)**. Tyto výkyvy rozměrnosti matricového prostoru vedou v některých jeho oblastech ke slučování s jinými matricovými prostory, které mají v těchto oblastech stejnou rozměrnost. Vznikají zóny proudění z matricového prostoru s jedním koeficientem rozměru γ do matricového prostoru s jiným koeficientem.

A pokud v případě hvězd a „černých děr“ je jejich formování určeno jen množstvím primárních hmot tvořících prostory-vesmíry v zóně slučování (viz kap. 10) a tím, že všechny tyto primární hmoty jsou jednoho typu, tj. kvantované s koeficientem rozměru $\gamma = 0,020203236...$, tak při slučování matricových prostorů vznikají zóny proudění primárních hmot, které mají odlišný koeficient γ_i pro různé typy primárních hmot, které proto **nemohou být vzájemně kompatibilní za žádných okolností.**

Co se tedy děje v takových zónách slučování matricových prostorů?!. V zónách slučování dochází k **rozpadu látek jak jednoho, tak druhého typu a vznikají „volné“ primární hmoty jak jednoho, tak druhého typu**. Ale co se děje dále?! Procesy probíhající v těchto zónách ovlivňují tři podmínky:

1) množství forem daného typu primárních hmot, které tvoří jednotlivé matricové prostory v zóně slučování. Nejčastěji je množství forem primárních hmot tvořících každý z matricových prostorů různé. To v důsledku vytváří odlišný tok látek v celkovém proudu z jednoho matricového prostoru do druhého a opačně. Vznikají dva protiproudy, které vytvářejí silný vír forem dvou typů primárních hmot v zóně jejich křížení. Přitom silnější tok obrací slabší zpět a vzniká silný vířivý gejzír dvou typů primárních hmot.

2) na sílu toků primárních hmot z matricových prostorů má vliv rozměr zóny slučování dvou matricových prostorů. Tento rozměr se samozřejmě nemůže shodovat s rozměrem každého z matricových prostorů, ale může se blížit rozměru jednoho nebo druhého typu:

$$|\lambda'_1 - \lambda'_{12}| < |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| \quad (12)$$

Jinými slovy – vzniká rozdíl rozměru v matricových prostorech v zóně slučování rozdílný pro každý z matricových prostorů. Kromě toho je důležité znaménko toho rozdílu – kladné nebo záporné. Například, záporný rozdíl znamená příznivé podmínky pro odtékání primárních hmot z daného matricového prostoru.

3) k jakému rozměru kvantování matricových prostorů se blíží rozměr zóny slučování matricových prostorů:

$$\begin{aligned} |\lambda'_1 - \lambda'_{12}| / \lambda'_1 &< 0 \\ |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| / \lambda'_2 &> 0 \end{aligned} \quad (13)$$

nebo

$$\begin{aligned} |\lambda'_1 - \lambda'_{12}| / \lambda'_1 &> 0 \\ |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| / \lambda'_2 &< 0 \end{aligned}$$

Rozměr zóny slučování se může blížit rozměru λ'_1 nebo λ'_2 . Jestliže je rozdíl rozměru $\Delta\lambda'_{12}$ a koeficientu kvantování γ větší než nula, dochází k rozpadu primárních hmot o rozměru λ'_2

$$|\Delta\lambda'_{12} - a\gamma'_1| \rightarrow 0$$

Pokud:

$$|\Delta\lambda'_{12} - b\gamma'_2| \rightarrow 0$$

dochází k rozpadu primárních hmot o rozměru λ'_1 .

Pokud:

$$(\Delta\lambda'_{12} - b\gamma'_2) < 0$$

dochází k syntéze primárních hmot o rozměru λ'_2 . A naopak, pokud:

$$(\Delta\lambda'_{12} - a\gamma'_2) < 0$$

dochází k syntéze primárních hmot o rozměru λ'_1 ;

kde **a** a **b** značí, kolikrát se koeficient γ_i „umístí“ v zóně deformace rozměru prostoru.

Jinými slovy – **v zóně slučování může docházet k syntéze forem primární hmoty jednoho ze dvou typů rozměrů matricových prostorů na úkor rozpadu druhého typu primární hmoty**. Při této syntéze se může absorbovat primární hmota přechodného typu rozměru a uvolňuje se primární hmota přechodného typu, což v důsledku způsobuje nestabilitu v matricovém prostoru s typem kvantování rozměru γ_1 nebo γ_2 v závislosti na směru proudění primárních hmot.

Není-liž pravda, že to velice připomíná exotermické a endotermické reakce na úrovni mikrokosmu, při nichž je absorbováno nebo uvolňováno teplo z okolního prostředí (viz kapitola 10)? Vraťme se k procesům probíhajícím v zóně slučování dvou prostorů...

V závislosti na vzájemném působení výše uvedených tří podmínek může v zóně slučování dvou matricových prostorů vzniknout zóna syntézy primárních hmot daného typu nebo zóna rozpadu těchto primárních hmot. V jednom případě vzniká centrum tvoření prostorů-vesmírů s daným typem kvantování rozměru (superanalogie hvězdy) (**obr. 166**). V druhém případě vzniká centrum rozpadu prostorů-vesmírů s daným typem kvantování rozměru prostoru (superanalogie „černé díry“).

Přitom se syntetizované formy primárních hmot daného typu kvantování rozměru začínají hromadit v zóně slučování matricových prostorů, a je-li množství primárních hmot odtékající ze zóny sloučením menší než množství primárních hmot syntetizované v zóně, v této zóně vzniká nadbytečná koncentrace primární hmoty.

Časem se nadbytečná koncentrace stává kritickou a začíná narušovat proudění primárních hmot do zóny, což vede ke vzniku nestability rozměru této zóny. Dochází k supervýbuchu, při kterém je přebytek syntetizovaných forem primárních hmot vyvržen ze zóny slučování, a zároveň dochází k výkyvům rozměrnosti (dimenzionality) uvnitř každého z matricových prostorů (**obr. 167**).

V těchto zónách vnitřního kolísání rozměrnosti matricového prostoru začíná proces tvoření nových prostorů-vesmírů, z nichž se v zónách vnitřního kolísání rozměrnosti prostoru formují nové systémy prostorů-vesmírů (**metavesmíry**) (**obr. 168**).

Amplituda vnitřního kolísání rozměrnosti matricového prostoru se samozřejmě zvyšuje se vzdáleností od zóny slučování matricových prostorů. A to vede k tomu, že

v těchto zónách se mohou spojovat dohromady různá množství forem daného typu primárních hmot. Čím dále od centra zóny slučování matricových prostorů k tomu dochází, tím větší množství forem primárních hmot se může spojovat a vytvářet látku ([obr. 169](#)).

Dvě formy primárních hmot sloučené v jednu v první zóně od centra **tvoří metavesmír z jednoho prostoru-vesmíru**. Tři sloučené formy primárních hmot formují v následující zóně **metavesmír ze tří prostorů-vesmírů**. Při sloučení čtyř forem primárních hmot se tvoří **metavesmír ze sedmi prostorů-vesmírů**. Sloučení pěti podobně dává **dvacet pět**. Sloučení šesti – **šedesát šest**. Při sloučení sedmi – **sto devatenáct**, osmi – **dvě stě čtyřicet šest**, devíti – **čtyři sta padesát devět prostorů-vesmírů**, tvořících metavesmír v příslušné zóně vnitřního kolísání rozměrnosti daného matricového prostoru. Množství možných prostorů-vesmírů, vstupujících do metavesmíru, je odvozeno od vzorce množství kombinací z primárních hmot, které tvoří látku prostorů-vesmírů.

$$\sum_n \sum_m C_n^m = n! / m!(n-m)! \quad (14)$$

kde: $2 \leq m \leq n$

n – maximální množství primárních hmot daného typu kvantování rozměrnosti s koeficientem kvantování γ_i , které tvoří prostory-vesmíry v dané zóně vnitřního kolísání rozměrnosti daného matricového prostoru.

Nejčastěji je množství prostorů-vesmírů tvořících daný metavesmír menší než maximální. A čím dále od centra zóny slučování matricových prostorů, tím větší jsou rozdíly mezi možným a reálným množstvím prostorů-vesmírů tvořících daný metavesmír. Čím dále od centra, tím více je „volných míst“.

Je to proto, že podmínky kvantování rozměrnosti dané zóny kolísání rozměrnosti jsou jen **nutné podmínky pro tvoření prostorů-vesmírů**. **Dostatečnou** se tato podmínka stává jen tehdy, když se do této zóny vnitřního kolísání rozměrnosti daného matricového prostoru dostane **nezbytná masa primárních hmot pro syntézu těchto prostorů-vesmírů**. I když je masa primárních hmot „vyvržených“ ze zóny slučování matricových prostorů v průběhu exploze ohromná, **vždy je to konečná hodnota**. Tato masa postačuje pro vytvoření konečného počtu prostorů-vesmírů.

Po explozi se zóna slučování matricových prostorů zmenší, což vede ke zmenšení masy vstupující primární hmoty. Časem tento proces dosáhne určité úrovně rovnováhy. V důsledku superexploze vzniká systém metavesmírů nazývaný **superprostor prvního řádu**, který je tvořen sloučením **devíti forem primárních hmot** ([obr. 170](#) a [obr. 171](#)).

Je třeba poznamenat, že metavesmíry vzniklé v zónách vnitřního kolísání rozměrnosti daného matricového prostoru samy mají vliv na rozměrnost okolního matricového prostoru. Zakřivení vznikající při slučování dvou matricových prostorů

je nestejnorodé v různých směrech, což způsobuje některé rozdíly jak ve formě, tak i v kvalitativním souboru metavesmírů vzniklých v těchto zónách.

Takto vznikají nerovnoměrná rozložení primárních hmot v různých směrech. To v důsledku vede k různému stupni druhotného vlivu metavesmírů vznikajících v příslušných zónách na rozměrnost matricového prostoru. Zakřivení vznikající v momentě superexploze má i různé znaménko na ose procházející skrz zónu slučování matricových prostorů (**obr. 167, obr. 168**).

Proto metavesmíry vznikající v těchto vnitřních zónách zakřivení matricového prostoru způsobují druhotné zakřivení rozměrnosti v opačném směru paralelně s osou procházející skrz zónu slučování matricových prostorů. Toto protilehlé zakřivení ze dvou stran, podle stupně zformování metavesmírů, vede k propojení sekundárního zakřivení matricového prostoru v zóně rovnovážné rozměrnosti matricového prostoru, která byla do superexploze. Takto v důsledku evoluce výše popsanych procesů vzniká uzavřený systém metavesmírů – **superprostor prvního řádu (obr. 170)**.

V našem matricovém prostoru dochází k opačnému slučování vznikajícímu v důsledku vlivu metavesmírů na rozměrnost matricového prostoru v metavesmírech tvořených devíti formami primárních hmot. Superprostor se přitom uzavírá jako škeble mořských korýšů. Formy primární hmoty proudící skrze zónu slučování matricových prostorů nemají další zónu zakřivení rozměrnosti matricového prostoru, v níž by se mohly sloučit. Takové zóny vznikají pouze v případě, když jsou dvě zóny slučování matricových prostorů jednoho znaménka relativně „blízko“ sebe.

V tom případě vzniknou opačné vlny vnitřního zakřivení rozměrnosti matricového prostoru, při jejichž rezonanci se vytvářejí dodatečné zóny vnitřního zakřivení rozměrnosti matricového prostoru. V těchto zónách se formují metavesmíry vznikající sloučením deseti forem primárních hmot, které v důsledku vedou znovu k protilehlému slučování těchto metavesmírů, což je důsledkem vlivu těchto metavesmírů na rozměrnost matricového prostoru, v němž se nacházejí. Vytváří se **superprostor druhého řádu** z deseti forem primárních hmot (**obr. 172**).

Přitom slučování metavesmírů superprostoru druhého řádu probíhá na jiné rovnovážné úrovni rozměrnosti matricového prostoru, než je úroveň slučování superprostoru prvního řádu. To je způsobeno rozdílným vlivem metavesmírů z deseti a devíti forem primárních hmot na rozměrnost matricového prostoru.

Aby byl možný vznik metavesmírů z jedenácti forem primárních hmot, musí se tři superprostory druhého řádu nacházet od sebe ve vzdálenosti ne větší, než je jejich vlastní velikost. Přitom vznikají tři opačné vlny vnitřního zakřivení matricového prostoru, které při rezonanci vytvoří dodatečné zóny zakřivení. V těchto zónách dochází k syntéze metavesmírů z jedenácti forem primárních hmot. Znovu probíhá slučování metavesmírů, ale už na jiné rovnovážné úrovni matricového prostoru.

Vytváří se uzavřený prostorový systém – **superprostor třetího řádu (obr. 173)**.

Pro možnost sloučení dvanácti forem primárních hmot jsou analogicky potřebné čtyři opačné vlny vnitřního zakřivení matricového prostoru, které v rezonančních zónách vytvoří podmínky pro formování metavesmírů z dvanácti forem primárních hmot. Přitom znovu dochází ke slučování na jiné rovnovážné úrovni rozměrnosti matricového prostoru a tvoří se nový, velmi stabilní systém metavesmírů – **superprostor čtvrtého řádu (obr. 174)**.

Pět superprostorů čtvrtého řádu, z nichž jeden se nachází na jiné úrovni prostoru, vytváří podmínky pro formování metavesmírů ze třinácti forem primárních hmot. Dochází k opačnému slučování, při němž se tvoří systém metavesmírů, který velmi silně ovlivňuje rozměr matricového prostoru, takže vzniká další systém metavesmírů, strukturou totožný se superprostorem čtvrtého řádu, ale už tvořený dvanácti formami primárních hmot.

Dva tyto systémy vytvářejí podmínky pro formování dalšího systému metavesmírů podél společné osy, ale už z jedenácti forem primárních hmot. Úbytek forem primárních hmot tvořících každý následující prostor je dán tím, že úroveň slučování metavesmírů mění svoje znaménko. Jinými slovy – zakřivení rozměru matricového prostoru se nezvyšuje, ale snižuje. Evoluce tohoto procesu vede k postupnému formování systémů metavesmírů podél společné osy. Množství primárních hmot, které je tvoří, přitom klesá až na dvě (**obr. 175**).

Na koncích tohoto „paprsku“ vznikají zóny, kde se už žádná primární hmota daného typu nemůže sloučit s další nebo s dalšími a vytvořit metavesmíry. V těchto zónách dochází k „prolomení“ našeho matricového prostoru a vznikají zóny slučování s jiným matricovým prostorem. Přitom jsou opět možné dvě varianty slučování matricových prostorů.

V jednom případě skrze danou zónu slučování začnou proudit primární hmoty našeho matricového prostoru a rozpadat se v druhém matricovém prostoru. Ve druhém případě skrze danou zónu slučování mohou proudit a rozpadat se primární hmoty druhého matricového prostoru a vznikne syntéza primárních hmot našeho typu. V prvním případě vznikne analog supernovy, v druhé analog „černé díry“ stejných rozměrů.

Tato rozdílnost variant slučování matricových vesmírů je velmi důležitá pro pochopení vzniku dvou typů superprostorů šestého řádu – **šestipaprsku** a **anti-šestipaprsku**, jejichž zásadní rozdíl spočívá pouze ve směru toku primárních hmot.

V jednom případě primární hmoty z jiného matricového prostoru proudí přes centrální zónu slučování matricových prostorů a vytékají z našeho matricového prostoru přes oblasti na koncích „paprsků“. V anti-šestipaprsku primární hmoty proudí v opačném/protilehlém směru. Primární hmoty z našeho matricového prostoru vytékají skrze centrální zónu a primární hmoty z jiného matricového prostoru vtékají

přes „paprskovité“ oblasti slučování.

Co se týká šestipaprsku, vytváří se sloučením šesti analogických „paprsků“ v jediné centrální zóně. Přitom okolo centra vznikají oblasti zakřivení rozměru matricového prostoru, v nichž se formují metavesmíry ze čtrnácti forem primárních hmot, které se v určitém pořadí spojují a vytvářejí uzavřený systém metavesmírů, jenž sdružuje šest paprsků do jediného společného systému – **šestipaprsku** (**obr. 176**).

Množství „paprsků“ je určeno tím, že v našem matricovém prostoru se při vytváření může slučovat maximálně čtrnáct forem primárních hmot určitého typu. Přitom rozměrnost vzniklého celku metavesmírů je rovna π ($\pi = 3.14\dots$).

Tento celkový rozměr se přibližně rovná třem. Právě proto vzniká šest „paprsků“, právě proto se mluví o trojrozměrnosti (*ve smyslu výška, šířka, délka – pozn. překl.*) atd. Tak vzniká rovnovážný systém distribuce primárních hmot mezi naším a ostatními matricovými prostory. Po ukončení formování dosáhne šestipaprsek stabilního stavu pouze tehdy, když se masa primárních hmot do něj přitékajících rovná mase primárních hmot z něj vytékajících:

$$\iint \chi(+) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} \equiv 6 \iint \eta(-) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} \quad (15)$$

kde:

$\chi^{(+)}$ – centrální oblast slučování matricových prostorů, skrze níž primární hmoty přitékají do našeho matricového prostoru;

$\eta^{(-)}$ – „paprskové“ zóny slučování s dalším matricovým prostorem, jimiž primární hmoty vytékají z našeho matricového prostoru;

i – počet forem primárních hmot vytvářejících Šestipaprsek.

m_i – masa primárních hmot.

Rovnost (15) pro náš matricový prostor je možno vhodněji zapsat ve tvaru:

$$[\iint \chi(+) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} - 6 \iint \eta(-) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i}] \equiv 0 \quad (16)$$

Jak je vidět z tohoto vzorce, zákony zachování hmoty nejsou porušovány na žádné úrovni prostorových útvarů. **Od mikrokosmu po makrokosmos jsou jednotné.** Jednota zákonů je nutná už jen proto, že mikrokosmos je strukturální bází makrokosmu.

U anti-šestipaprsku cirkulace primárních hmot probíhá v opačném směru, od hranic tohoto superprostoru do jeho centra, přičemž zakřivení matricového prostoru je největší v hraničních oblastech a nejmenší v centru tohoto prostorového útvaru (**obr. 177**).

Podmínkou rovnovážného stavu anti-šestipaprsku je harmonie mezi primárními hmotami vytékajícími skrze centrální zónu slučování matricových prostorů a

syntetizujícími se primárními hmotami v hlavních (vnějších) oblastech slučování daného typu kvantování rozměrnosti. Tuto rovnováhu je možné popsat pomocí tvaru:

$$\int \chi(-) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} \equiv 6 \int \eta(+) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} \quad (17)$$

kde:

$\chi^{(-)}$ – centrální zóna slučování matricových prostorů, skrze níž primární hmoty vytékají z našeho matricového prostoru (superanalog „černé díry“);

$\eta^{(+)}$ – okrajové oblasti slučování matricového prostoru, jimiž primární hmoty přitékají do našeho matricového prostoru;

$\mathbf{m}_i$ – masa primárních hmot daného druhu.

Rovnost (16) je možno přepsat ve formě vhodnější pro pochopení:

$$\int \chi(-) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} - 6 \int \eta(+) d\mathbf{m}_i d\mathbf{i} \equiv 0 \quad (18)$$

Samozřejmě, že takových superprostorů je v našem matricovém prostoru mnoho. Vytvářejí jakoby uzly v matricovém prostoru a jsou jeho „atomy“. A opět platí, že struktura makrokosmu je analogická ke struktuře mikrokosmu. To je dalším potvrzením jejich jednoty...

Kapitola 12. Systémy matricových prostorů

Matricový prostor je v rozměrnosti (dimenzionalitě) nestejnorodý (anizotropní). Vede to ke spojování s jinými matricovými prostory v těchto zónách nestejnorodosti a vzniku **superprostorů**. Pro stabilitu matricového prostoru je nutná **rovnováha** mezi množstvím hmoty syntetizované v **pozitivních zónách** spojení a množstvím hmoty proudící **negativními zónami spojení ven**.

Výsledkem těchto procesů vzniká jisté množství superprostorů typu šestipaprsku ($\mathbf{n}_1$) a anti-šestipaprsku ($\mathbf{n}_2$). Stabilita matricového prostoru je možná, pokud platí následující rovnice:

$$n_1 \iint \chi(+)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i - 6 \iint \eta(-)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i \equiv n_2 \iint \chi(-)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i - 6 \iint \eta(+)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i \quad (19)$$

Pravděpodobnost vzniku jak šestipaprsku, tak anti-šestipaprsku je stejná v celém matricovém prostoru. Množství jak jedněch, tak druhých je přibližně stejné: ($\mathbf{n}_1 = \mathbf{n}_2$)

$$\begin{aligned} \iint (\chi(+)-\chi(-)) \mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i &\equiv 0 \\ \iint (\eta(-)-\eta(+)) \mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}_i &\equiv 0 \end{aligned} \quad (20)$$

Podmínky této rovnice platí, pouze když:

$$\begin{aligned} \chi^{(+)} &\equiv \chi^{(-)} \\ \eta^{(-)} &\equiv \eta^{(+)} \end{aligned} \quad (21)$$

Tyto zóny spojení matricových prostorů mají následující dimenzionalitu:

$$\begin{aligned} 3,141532654 < \lambda_{\chi(+)} < 3,16179589 \\ 2,859747348 < \lambda_{\eta(-)} < 2,87995058 \end{aligned} \quad (22)$$

A obdobně:

$$\begin{aligned} 2,859747348 < \lambda_{\chi(-)} < 2,87995058 \\ 3,141532654 < \lambda_{\eta(+)} < 3,16179589 \end{aligned} \quad (23)$$

Šestipaprsky a anti-šestipaprsky vytvářejí v matricovém prostoru plástvovou strukturu a ta tvoří „kostru“ – „krystalickou mřížku“ matricového prostoru. Právě na úrovni matricového prostoru je možné nejvýrazněji spatřit identitu makrokosmu a mikrokosmu.

Každý matricový prostor tohoto typu je vlastně **Möbiova páska**. Matricové prostory – jsou také uzavřené systémy. Souvisí to s tím, že podmínky přípustné dimenze pro takové prostory se nespĺňují všude v multidimenziálním prostoru... **Matricové prostory nejsou konečné systémy kosmu, ale pouze prvky Velkého Kosmu.** Existuje obrovské množství úrovní kosmu – a my jsme zběžně nahlédli skrze malinké „okénko“ pouze jedné z nich.

Člověk vždycky vzhlížel ke hvězdám a snil a snil... V podvědomí každého člověka spí vzpomínky na daleké a překrásné hvězdy, ze kterých kdysi přišli na Zemi jeho předkové... Zablokovaná **Paměť** tvrdě spí v jeho mozku, spí i sám člověk... ale jeho duše se upíná ke hvězdám a člověk hledá **Zázrak** – zázrak otevření a prosvětlení vědomí... Zázrak nalezení své identity ve Velkém Kosmu, který jej obklopuje...

Rozsah prostoru je nesmírný, pokud na něj pohlížíme lidským úhlem pohledu. Žádné rakety, které se obyvatelé Země tak vytrvale usilují vypouštět, aby prozkoumali Velký Kosmos, nemohou nikdy lidstvu pomoci odhalit závoj ukrývající mystérium této zneklidňující záhady... A pouze někteří, dívající se „hlouběji“, zahlédnou vesmírné lodi nulového přechodu – **UFO**, které bohužel lidstvo dosud nemá k dispozici... Ale ani UFO se svou kapacitou přesouvat se o miliardy světelných let tento problém neřeší a jsou pouhými zrnky písku na březích nekonečného oceánu Velkého Kosmu...

Pouze rozvojem svého **Mozku**, svého **Ducha**, svého **Vědomí** – se člověk může pokusit proniknout dál. Pouze **INTELIGENCE** je schopná dostat se z jednoho horizontu na druhý. Nejdůležitější je nikdy svůj rozvoj nezastavit. **Transformace vědomí je jediný účinný způsob poznání kosmu. Ani ta nejlepší technologie ve vesmíru nebyla dosud schopná vytvořit kosmickou loď, přemísťující se bez omezení.**

Vesmírné lodi schopné rozvíjet a zavíjet prostor a cestovat meta-vesmírem nejsou schopné překonat kvalitativní bariéry matricových prostorů. Jakékoliv pokusy o takový přechod obvykle končí úplnou anihilací hmoty. Příčin je několik, jedna z nejdůležitějších je – odlišné kvalitativní složení substancí různých matricových prostorů a odlišné koeficienty dimenzionálního kvantování. Kvantitativní a kvalitativní složení **nejsou kompatibilní** za žádných podmínek. Dostane-li se substance jednoho typu do prostoru jiného typu, zcela se rozpadne. Z této masy se poté syntetizuje substance, která je identická se strukturou prostoru.

Jinou příčinou omezení možností lodí nulového přechodu se **jeví princip jejich práce, který je založen na využívání psi-energie pilotů, aby mohlo dojít ke**

spuštění procesů přetékání z jedné úrovně na druhou a opačně, přičemž se využívá porozumění procesům přetékání hmoty při dělení buněk živých organismů.

Kromě toho mezi různými prostorovými úrovněmi v lokálním rozsahu periodicky vznikají vířivé pohyby hmot jak daného typu, tak i přechodných – což činí konečný výsledek přechodu nevypočitatelným.

Na druhé straně, bude-li se lidský evoluční vývoj ubírat správným směrem, poskytne celou řadu výhod, kterých není žádná technika schopná dosáhnout. Jenom si připomeňme, jak se během harmonického rozvoje člověka, jeho ducha, postupně systematicky rozvíjí duchovní těla různého kvalitativního složení. S postupující evolucí těl zmizí kvalitativní bariéry mezi odlišnými úrovněmi a vzniká možnost svobodného přechodu vědomí a ducha na jakoukoliv z těchto úrovní.

Dovršení vnitřního **pozemského (nultého) cyklu** vývoje znamená počátek další fáze – vesmírného cyklu vývoje, harmonického vývoje ve vnějším vesmíru. V tomto bodě si pro sebe člověk otevře kvalitativně nové „dveře“ do vesmíru. Může pokračovat ve vývoji svého mozku, svého ducha a bude vytvářet pro svého ducha nová těla. Jakmile tedy duchovní těla vyrostou a zdokonalí se, **kvalitativní bariéry** zmizí – nejenom pouze v planetárním měřítku, **ale také v rámci celého meta-vesmíru, superprostorů a matricových prostorů. A tento proces je nekonečný...**

Vývoj inteligentní bytosti, která nemusí být nutně humanoid, pokračuje do té doby, dokud o sobě nezačne uvažovat jako o „bohu“. Je možné jenom blokování sebe sama, které nikdy nevzniká, pokud si bytost uchová svou vnitřní harmonii – a udrží si „zlatý řez“ rovnováhy proudů srdce, vůle a rozumu... samozřejmě s nově vyvinutými kvalitami a novou strukturou ducha.

Musíme si také ujasnit, že **fyzický mozek** je pouze **živnou půdou** umožňující proces myšlení. Neurony fyzického mozku nemyslí, ony pouze **štěpí substanci fyzické úrovně na primární hmoty, které ji vytvářejí**. A toto poskytuje nutný potenciál a palivo pro neurony na ostatních úrovních.

Neurony éterického, astrálního a mentálního těla vytvářejí své vlastní systémy na svých příslušných úrovních – totiž na éterické, astrální a mentální mozkové úrovni, které jsou **stejně materiální jako fyzická úroveň**. Myšlenkový proces vzniká právě na těchto úrovních jako důsledek cirkulace různých proudů energie (tedy primárních hmot) mezi těmito úrovněmi.

V procesu myšlení přitom vzniká velké množství různých proudů primárních hmot, které se liší jak složením, tak i aktivitou – a jsou schopny aktivovat různé množství úrovní mozku inteligentní bytosti. Bohužel příliš často je evoluční proces blokován přesvědčením, že pokud má fyzický mozek omezený objem, není možné z něj „vyždímat“ více, než je schopný dát... Všechno má někde svůj konec, ovšem, ale...

Dokonce i když inteligentní bytost nemůže změnit objem svého fyzického mozku, co jí brání v tom, aby **změnila rozsah kvalitativních struktur svého mozku na jiných úrovních?!...** To otevírá dveře k **nekonečné evoluci**. Jenom je potřeba vědět, **jak to udělat**, a vyvarovat se ztráty harmonie a rovnováhy na jakékoliv úrovni.

Lidstvo nemá ponětí o ohromném potenciálu evolučního vývoje, kterým disponuje... Všechno, co je potřeba, je „klíč“ k této potenciální expanzi. Možná i tato kniha pomůže některým z vás, aby takový „klíč“ našel. Pouze je třeba si ji pozorně přečíst a zamyslet se. A otevřou se dveře k „nemožnému“ – k nekonečné překrásné cestě pravdy a poznání kosmu a sebe samých...

A ještě něco... rád bych obrátil vaši pozornost na takový jev přírody jako je **čas**. Co je to čas? Každý člověk zná den svého narození a to, že od toho dne kráčí někdy rychleji, jindy pomaleji vstříc své smrti... Člověk ví, že je mu vymezeno určité životní období měřené v letech, měsících, dnech, hodinách, minutách a vteřinách... Ale jen málokdo chápe, že **ČAS VLASTNĚ VŮBEC NEEXISTUJE**, že je pouze systémem odpočtu, který na Zemi vymyslel člověk pro své vlastní pohodlí. **Čas je pouhou konvencí** zaznamenávající procesy probíhající ve fyzických substancích a tyto procesy podléhají svým vlastním cyklům a rytům, kterých člověk využívá jako jednotky pro odečítání času.

Podobné procesy na různých částech planety tedy probíhají s určitými odlišnostmi, které bývají často takřka tak neznatelné, že si jich ani nepovšimneme. Přesto ale **existují**. Průtokovou rychlost procesů ovlivňuje **tvar materiálních těl, stejně jako kvantita a kvalita energií přicházejících z kosmu**. V tomto bodě je třeba si uvědomit, že ke změnám (poruchám) dochází nejenom na fyzické úrovni, ale také na všech ostatních úrovních.

Vliv přicházejících proudů nejdříve vyvolává změny **na mentální úrovni** a poté **na astrální a éterické úrovni**. A teprve poté se změny projeví také **na fyzické úrovni**. Souvisí to s tím, že všechny zmíněné úrovně vytvářejí jeden systém, ale kvantitativní a kvalitativní složení jejich primárních hmot je odlišné, stejně jako je různá hybnost struktur (setrvačnost). A proto pro vytvoření nestability a modifikace jsou nezbytné různé síly vnějšího vlivu, aby takové změny vyvolaly.

Například změna generovaná na vnějších úrovních naší planety postupně projde skrze předcházející úrovně, dosáhne přirozeně fyzickou úroveň a bude se na ní manifestovat. To nás přivádí k porozumění tomu, jak je možné **vidět budoucnost...** Jak uvidíte, není v tom nic mystického nebo nadpřirozeného.

Představme si, že jsme v sedmipatrové budově. První poschodí odpovídá fyzické úrovni; druhé éterické; třetí astrální; čtvrté, páté, šesté a sedmé první, druhé, třetí a čtvrté mentální úrovni. Nyní si představme příběh, že „obyvatelé“ na sedmém poschodí zapomněli zatáhnout vodovodní kohoutek a poschodí začíná být plné vody. Po chvíli začne voda proudit do šestého a potom do všech dalších poschodí, dokud se

eventuálně nedostane až do prvního poschodí nebo do přízemí.

Pokud nyní nějaký nájemník z prvního poschodí nastoupí do výtahu a vyjede do sedmého poschodí – dříve než voda dosáhla do nižších poschodí – a tento nájemník se vrátí, aby varoval ostatní před blížícím se problémem, je velmi pravděpodobné, že se mu zbytek nájemníků vysměje... Nebo jej budou považovat za šílence – jak se to častokrát stalo těm, kteří byli nazýváni „**proroky**“ nebo „**jasnovidci**“. Jasnovidci byli postihováni za to, že častokrát viděli na sedmém poschodí to, co se nelíbilo těm, kteří měli v rukou moc na „**prvním**“ poschodí.

A vždy bylo pro takového jasnovidce lepší jednoduše najít „klíč“ od bytu, odkud se valila voda, a pokusit se – pokud by to dokázal – kohoutek zavřít a vodu zastavit... Bohužel, takových šťastlivců, kteří takový „klíč“ najít dokázali, bylo velmi málo... A mnohým z těchto proroků – se od lidí dostalo pouhé ignorance nebo byli na rozkaz někoho, kdo vládl mocí, ukamenováni či upáleni u kůlu jako čarodějové nebo čarodějnice...

Jednou z nejznámějších z řad proroků a jasnovidců byla královna Mikalda, která tisíc let před narozením Krista dokázala popsat události s ním spojené a ukázala také strom, ze kterého měl být zhotoven kříž, na němž bude umčen.

Mikalda vyvolala zděšení v myslích lidí, kteří ji obklopovali a kteří nebyli schopni porozumět, o co se jedná. Do dnešních dnů se dochovaly pouze tři z jejích devíti knih, které napsala o budoucnosti lidstva. Zbytek byl spálen...

Jiná žena, známá jako jasnovidka a věštkyně, byla Kasandra z Tróje, dcera krále Priama – ani ji nepochopili lidé pro ni nejbližší (částečně o tom píše Homér). Mnohem pozdějším prorokem byl Nostradamus, který ve svých verších popsal velmi přesně budoucí události, ale bohužel ani on nenašel onen „čarovný klíček“, aby mohl něco změnit...

To jsou ti, o kterých jsme více či méně slyšeli, ale kolik bylo jmen, které paměť lidstva neuchovala... Prakticky vždycky byli tito lidé velmi nešťastní a zůstávali svými současníky nepochopeni. Trápila je a tížila těžkost poznání budoucnosti, kterou nebylo v jejich silách změnit... Hloubka proniknutí do budoucnosti myslí a vědomím závisí na tom, na jakou úroveň „poschodí“ planety se vědomí člověka dokáže dostat.

Maximální hloubka vzhledu do naší planetární budoucnosti je možná prostřednictvím přechodu na čtvrtou mentální úroveň planety. Na tomto stupni lze nahlédnout stovky a tisíce let do budoucnosti. Nejnižší proniknutí je na éterickou planetární úroveň, kde lze nahlížet dny, měsíce a roky do budoucnosti.

A nyní, co se týká **minulosti**.

Vše, co se děje v přírodě, zahrnuje změny v primárních hmotách s ohledem na složení, množství a jejich typ evoluční dynamiky. Připomeňme si, že náš meta-vesmír

generuje systém oddělených prostorů různého kvalitativního a kvantitativního složení. Náš prostorový vesmír je vytvořen splynutím sedmi primárních hmot a nachází se někde mimo centrum zóny prostorového zakřivení, ve které se „zrodil“ náš meta-vesmír.

V centru této zóny se vytvořil vesmír složený z devíti primárních hmot a postupným vzdalováním se od centra se v oddělených zónách, které mění dimenzi na hodnotu $\Delta\lambda$, vytvořily prostorové vesmíry o osmi, sedmi, šesti, pěti, čtyřech, třech a dvou primárních hmotách, použijeme-li náš typ dimenzionálního kvantování.

Podíváme-li se v globálním měřítku na evoluci meta-vesmíru, můžeme dojít k závěru, že centrální oblast složená z devíti forem hmoty je maximálně stabilní, zatímco okrajové zóny jsou – nestabilní, a vnější vlivy vyvolávají v okrajových prostorových vesmírech vytvořených splynutím dvou typů primárních hmot nestabilitu. Přitom dochází k evolučnímu vývoji těch či oněch procesů v substanci, která tyto prostorové vesmíry vytváří.

Tyto poruchy přes zóny spojení s prostorovými vesmíry ze tří typů primárních hmot vyvolávají opět nerovnováhu, mění se dynamika probíhajících procesů v těchto prostorových vesmírech. Tímto způsobem poruchy postupně přetékají a pronikají skrze sdílené elementy od okrajových prostorových vesmírů směrem k centrálnímu, vytvořenému splynutím devíti primárních hmot.

Tímto způsobem tedy existuje směr, kterým se ubírá sekvenční řetězec událostí v našem meta-vesmíru – z prostorového vesmíru složeného ze dvou primárních hmot k prostorovému vesmíru, který je syntetizován z devíti primárních hmot (obr. 165).

Proto událost poruchy přichází do našeho prostorového vesmíru z prostorového vesmíru složeného ze šesti primárních hmot. Jakmile proběhne etapa evolučního rozvoje v našem prostorovém vesmíru, „přetéká“ do následujícího, vytvořeného splynutím osmi primárních hmot, a analogicky dosahuje centra našeho meta-vesmíru – prostorového vesmíru, vytvořeného z devíti primárních hmot. **A to je důvod, proč čas běží pouze jedním směrem.**

Proto po završení vývojového cyklu v našem prostorovém vesmíru (ze sedmi primárních hmot) primární poruchy nesoucí „otisk“ těchto procesů – dosáhnou tento prostorový vesmír složený z osmi primárních hmot a skrze něj se dostanou do centra zóny dimenzionálního zakřivení našeho meta-vesmíru.

Jinými slovy, „obytný dům“ z naší metafory má i poschodí umístěná pod úrovní nula. Můžeme tedy rozšířit analogii s „unikající vodou“ následovně: z prvního poschodí pronikne voda dolů do prvního „suterénního“ poschodí, potom dále do druhého, třetího atd., „suterénního“ poschodí. Tak, dokonce i když bylo unikání vody na sedmém podlaží opraveno, voda, která se tam během času akumulovala, pokračuje v prosakování směrem dolů.

Každý okamžik **přítomného** času se stává **minulým** a – stane se malou „kapkou“ splývajícím s řekou času, plynoucí z budoucnosti do minulosti...

Tak jako je možné se vydat do sedmého poschodí a dozvědět se o události, která se za nějaký čas stane, stejně tak je možné sejít do „suterénu“ a dozvědět se o tom, co se už v minulosti stalo...

A opět platí, že čím hlouběji dolů se člověk dokáže svým vědomím dostat, tím dále do minulosti se může podívat. **Minulost a budoucnost jsou materiální a reálné a jsou součástmi jednoho nerozlučně spjatého procesu.** Jaderná fyzika se na úrovni elementárních částic setkala s časovým paradoxem – **minulost předurčuje budoucnost**... Principiálně v tom žádný paradox není. Je to prosté, přirozené a správné, stejně jako po narození následuje smrt: smrt se odehrává na jedné úrovni, narození na druhé – a obráceně.

Je tu ovšem ještě jiný aspekt, který se týká přesunu na jiné úrovně naší planety... Mnoho lidí odvážně tvrdí, že fungují jako „komunikační kanály“ s dušemi zemřelých, s jinými civilizacemi, s Kristem, Buddhou, Krišnou a jinými bohy nebo „anděly“..., od kterých k nim proudí informace...

Rád bych varoval všechny ty, kdo o něco takového usilují, nebo to již dokonce dělají... Ano, je možný kontakt s dušemi zemřelých, se všemi úrovněmi planety Země, stejně jako se zástupci jiných civilizací za hranicemi pozemských sfér. Ovšem aby někdo **tuto možnost realizoval**, musí si uvědomit následující:

1. Dostat se za hranice pozemských sfér, překonat kvalitativní bariéry je ale možné pouze tehdy, pokud duše ve svém evolučním vývoji dostatečně vyvinula **šest těl (s fyzickým – sedm)**. Pouze v tom případě je možný mentální kontakt s jinými civilizacemi kosmu, kterých je velmi mnoho. Ale je důležité mít na paměti, že mimozemské civilizace – dokonce i ty, které jsou mnohem vyspělejší než ta naše, mohou být ve své ideologii „**temné**“.
2. V případě, kdy člověk ještě nezavršil pozemský evoluční cyklus a usiluje o kontakt s jinými civilizacemi a „kontakt“ **uskuteční**, není to bohužel s vyspělou inteligencí, ale s pozemskými duchy na astrální úrovni a – v lepším případě – s těmi, kdo jsou na první mentální úrovni.

Výše zmiňované duchové vyražejí na „lov“ energie, která je pro jejich existenci nezbytná. A když ten či onen člověk „vytvoří kanál“ a otevře kvalitativní bariéry, proskenuje si takový duch jeho mozek a vytvoří hologram požadovaného objektu, který člověk hledá nebo koho si přeje vidět či komu nejvíce věří.

Pokud člověk věří v Krista, přijmou na sebe podobu Krista (a co je zajímavé, u každého člověka má Kristus jinou podobu, podle toho, jak si jej člověk představuje.). Pak k tomu člověku promlouvají z pozice té bytosti, za kterou se maskují, a mezitím se krmí vitální energií tohoto důvěřujícího „kontaktéra“. Taková je bohužel cena,

kterou platí za svou nevědomost...

Možné je skutečně mnohé, o čem lidé sní... a co ještě dokonce ani netuší.

Cestování prostorem, časem, změna přítomnosti a budoucnosti, kontakty s civilizacemi jak Malého, tak i Velkého Kosmu. Kontrola počasí, kontrola procesů, odehrávajících se v přírodě a v lidské společnosti – a mnohem, mnohem více – je možné.

Ale opět, toto všechno si žádá znalosti, znalosti a ještě jednou znalosti... Nové Znalosti zákonů řídících evoluci přírody, inteligence a vesmíru...

Pro všechny, kdo takové touhy mají, nechť je tato kniha malým mostem – přes řeku nevědomosti ke břehům Pravdy, Nového budoucího světa a nového Lidstva... Tak čistého a nádherného, jako je nádherná naše modrá planeta ZEMĚ...

Nikolaj Levašov
únor 1993
Moskva-San Francisco

Dodatek 1. Cvičení pro rozvoj a používání psi-pole.

Jednou z věcí, která vám může pomoci v každodenním životě, je aktivní používání vašeho vlastního psi-pole. Toto pole má každý člověk okolo sebe. U každého má svou vlastní strukturu, hustotu a sílu. První, co by se měl člověk naučit, je **okolo sebe vlastní ochranné pole vytvářet a posilovat**. Nejprve si musíte vytvořit schopnost vytvářet ochranné pole na úrovni podvědomí. Jak to udělat?

Zkoncetrujte se na myšlenku: „Vytvářím kolem sebe z vlastní energie ochrannou kuklu (obálku), která mě chrání před negativní energií.“

Takovou přípravu je třeba dělat každou volnou minutu, dokud si mozek nevytvoří na tuto ochranu podmíněný reflex.

Dalším krokem je periodická kontrola stavu a síly této ochrany. Když se člověk nachází na místě, kde je hodně lidí, je třeba ochrana nejsilnější, doma stačí minimální. Je velmi důležité vytvářet si ochranu před spánkem, jak pro fyzické tělo, tak pro svého ducha. Při vytváření takovéto ochrany si kolem fyzického těla a celé své bytosti představujte energetickou obálku/kuklu. Správně vytvořená ochrana minimalizuje možnost poškození ducha. Abyste si celistvost ochrany uchovali, musíte být bez negativních emocí.

Problém je v tom, že negativní emoce otvírají obranu zevnitř, přičemž vytvářejí toky energií, které jsou složením a kvalitou totožné s úrovní nižšího astrálu. To vytváří příhodné podmínky pro aktivitu astrálních zvířat a všech ostatních psi-energetických působení.

Také Ježíš nabádal k vyhýbání se negativním emocím, dokonce i když vždy vnímal nutnost se zlem bojovat a nepodlehnout rezignaci “nastavováním druhé tváře”.

Věděl až příliš dobře, že když člověk v boji mezi dobrem a zlem vyvolá negativní emoce – dokonce i když budou nasměrovány proti zdroji zla – stane se oním zdrojem a padne v porážce. **Přesně v tom spočívá síla zla.** K boji s ním člověk musí zachovat emocionální čistotu, která je pro vývoj ducha nezbytná, stejně jako pro boj se zlem.

Navíc k ochranné funkci, energie může také sloužit k čištění jídla, stejně jako vody, šťáv a dalších tekutin, které pro normální fungování organismu člověk běžně konzumuje.

Ale každé jídlo – maso nebo zelenina – obsahuje organické jedy, které zrychlují poškozování organismu a brzdí evoluční proces. Je proto zásadní, abychom tyto jedy neutralizovali, tj. rozštěpili.

Vytvořte si představu, jak se vaše energie začíná pohybovat po energetických kanálech vašeho těla. Poté mentálně nasměrujte energii skrze ruce na jídlo, které chcete vyčistit. Představujte si, jak vaše energie štěpí a rozkládá všechny jedy v jídle. Jak energie proudí skrze vaše ruce, ucítíte určité brnění, teplo nebo příležitostné

dojmy mravenčení. Čím aktivnější proces neutralizace jedů je, tím silnější vjemy ucítíte. Stejnou metodu můžete použít na čištění vody, šťáv, stejně jako dalších tekutin.

Kromě neutralizace jedů v jídle a tekutinách můžete být také schopni posílit pozitivní kvality požívaných substancí, stejně jako vytvořit a vložit nové kvality a vlastnosti. Jestliže jste si přitom schopni vizualizovat toky energie při práci, máte zvýšenou sensitivitu a potenciál – při správném vývoji – dosáhnout vyšší úrovně rozvoje svého vědomí a ducha. Mohu si jen přát, aby každý a všichni překročili práh poznání, strhli si pásku z očí a, nalézajíc pravou cestu evolučního vývoje, objevili skutečnou krásu **přírody, světa a vesmíru...**

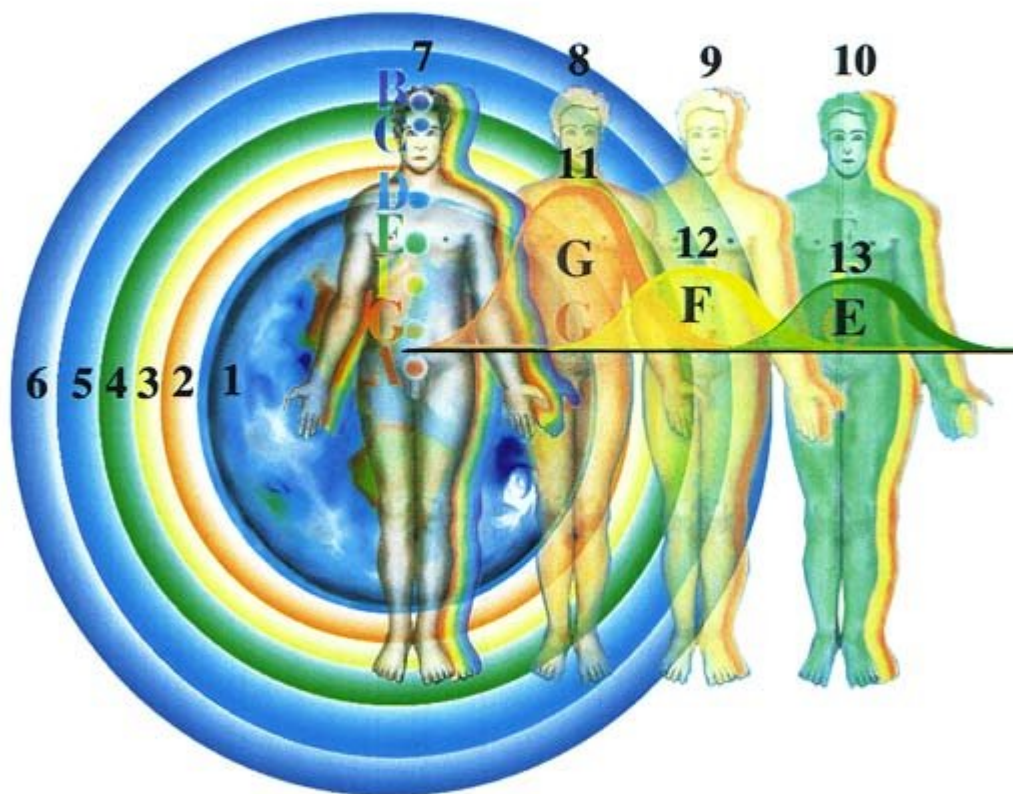
Dodatek 2. Seznam ilustrací.

A. Astronomické éry Země

Po vytvoření planety Země proudy primárních hmot pokračují v pronikání do jejích struktur, přičemž poměr jednotlivých proudů v celkovém toku se různí a mění se s časem.

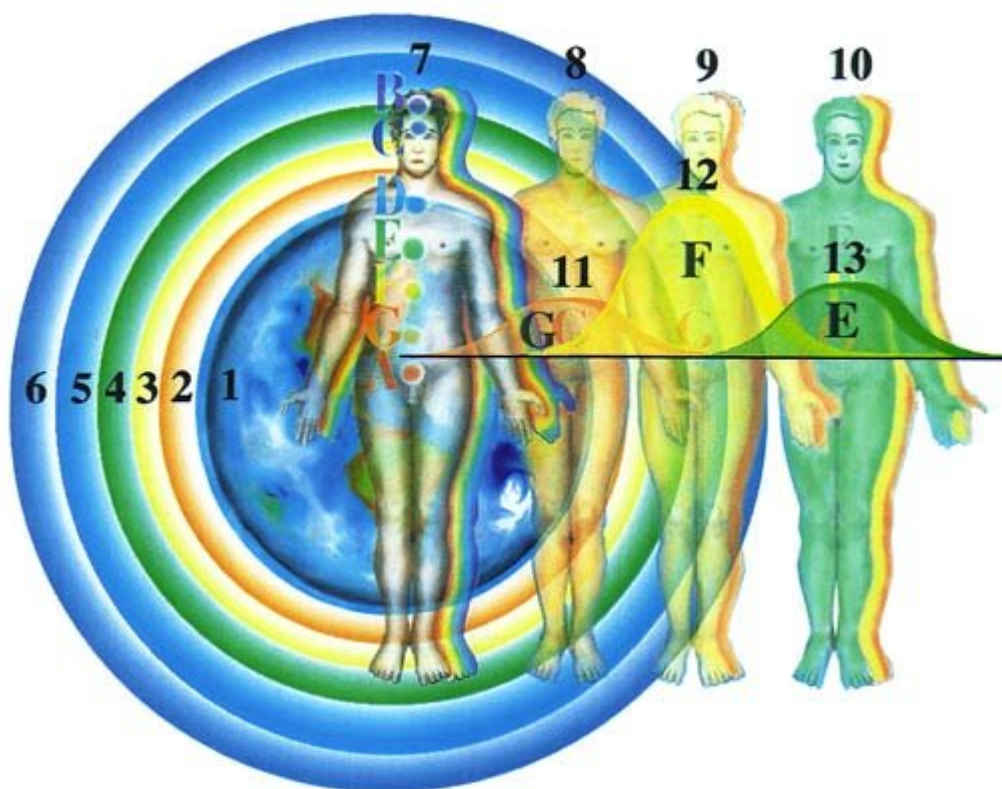
Obr. 103 – Během věku **Berana** převládá hmota **G** nad ostatními primárními hmotami a vytváří tak maximálně příznivé podmínky pro vývoj **éterického těla**. U člověka se to projevuje jako velká aktivita, silná vůle a fyzická síla.

1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

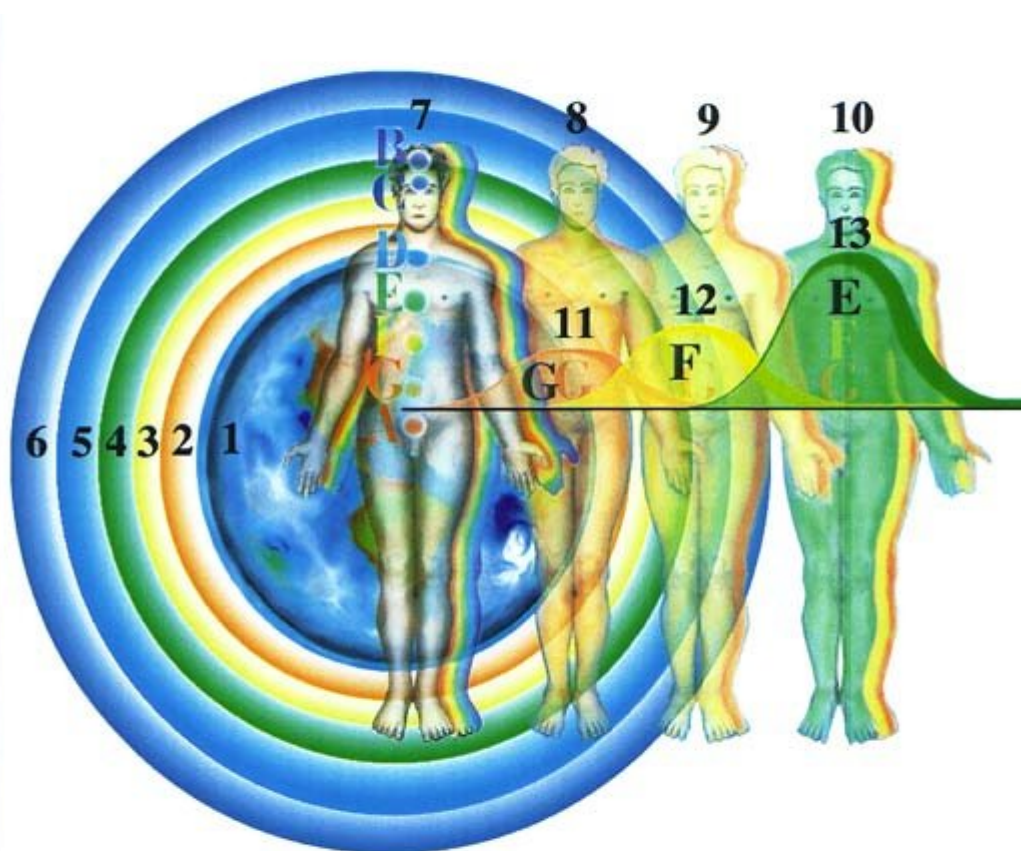
Obr. 104 – Během věku **Ryb** převládá hmota **F** a vytváří příznivé podmínky pro vývoj lidského astrálního těla, což se manifestuje zvýšenou sexuální aktivitou a silnými emocemi, většinou negativními. (**Věk d'ábla**)

1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

Obr. 105 – Během věku **Vodnáře** převládá hmota **E** a vytváří příznivé podmínky pro vývoj prvního mentálního těla a intelektu.

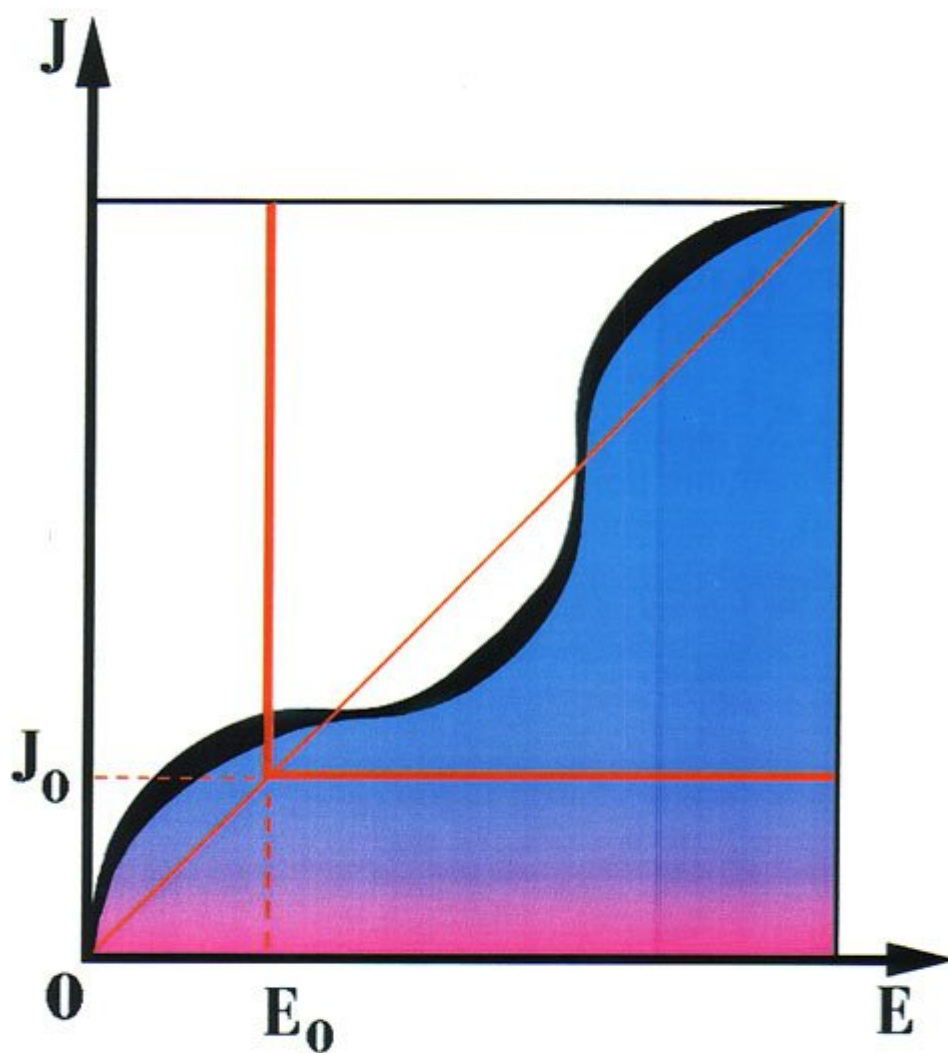
1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

Obr. 106 – Harmonický vývoj člověka během evoluce.

J_0 – minimální úroveň inteligence a **spirituality**, kdy je již možný mentální kontakt s jinými civilizacemi

E_0 – minimální energetický potenciál, požadovaný pro takový kontakt

B. Imunitní systém člověka

Obr. 107 – Mechanismus práce imunitního systému člověka.

W_1 – aktivní fáze imunitní reakce lidského organismu

W_2 – pasivní fáze imunitního systému člověka

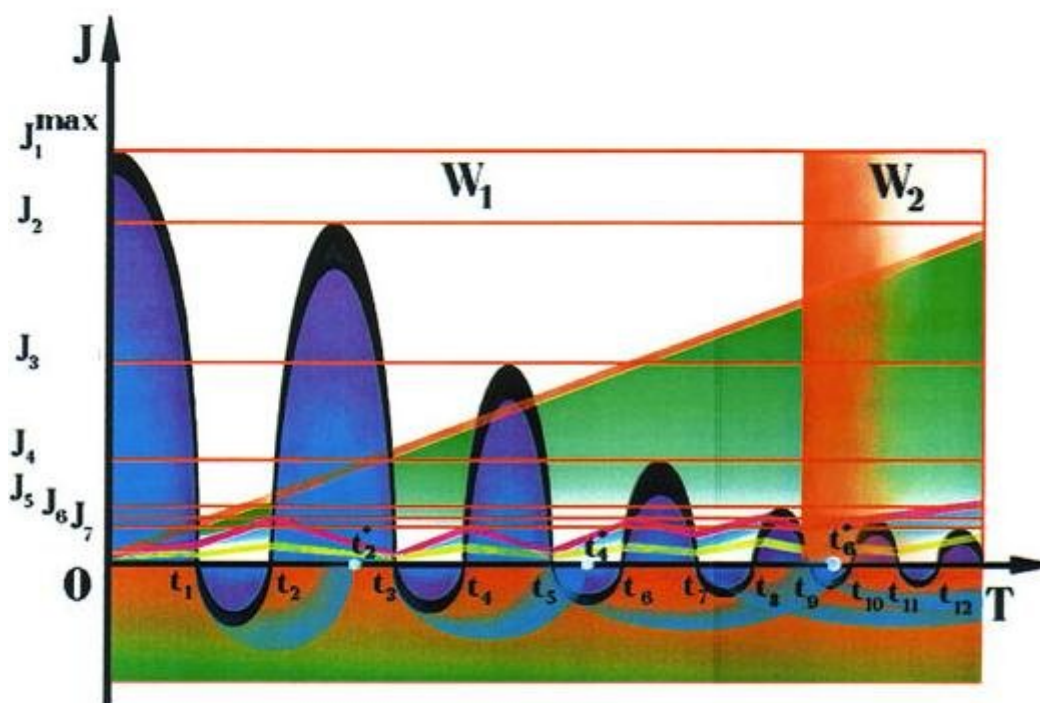
$J_1^{\max}$ – počáteční ochranná vlna („skvrna“) aktivity imunitního systému člověka

$J_2; J_3; J_4; J_5; J_6; J_7$ – následná vzednutí aktivity imunitního systému člověka

$t_1; t_3; t_5; t_7; t_9; t_{11}$ – časové okamžiky, kdy imunitní systém přestává s nemocí bojovat

$t_2; t_4; t_6; t_8; t_{10}; t_{12}$ – časové okamžiky, kdy imunitní systém opět vstupuje do boje

$t_2'; t_4'; t_6'$ – aktuální čas, který imunitní systém potřebuje, aby kompletně obnovil svou aktivitu

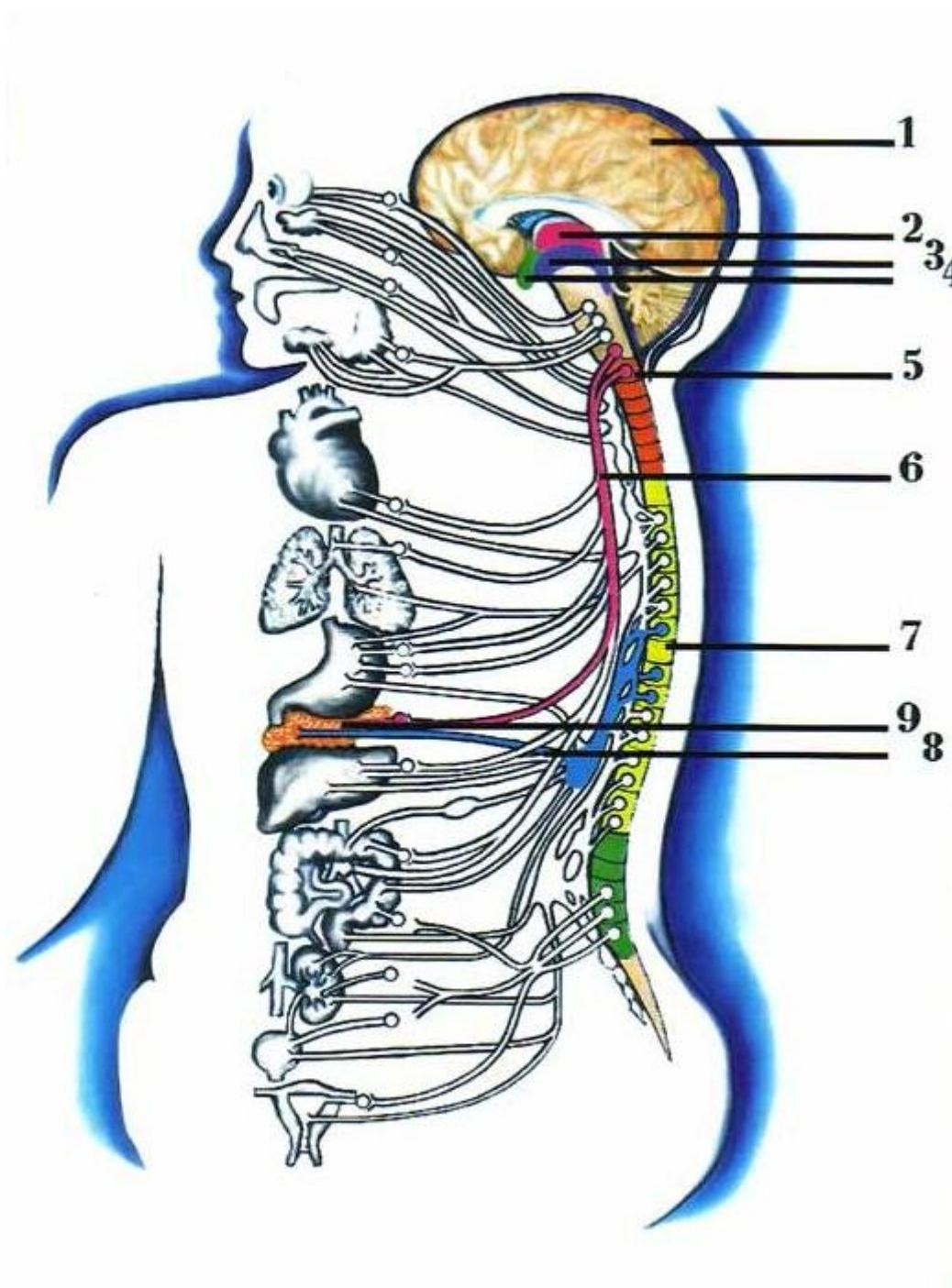

C. Autonomní nervový systém

Obr. 108 – Autonomní nervový systém. Systém řízení a kontroly funkcí orgánů lidského organismu.

1. oblast mozkové kůry, kontrolující funkci slinivky
2. místo hypotalamu
3. retikulární formace

4. hypofýza
5. parasympatický střed míchy
6. parasympatický nerv
7. sympatický střed míchy
8. sympatický nerv
9. slinivka

Obr. 109 – Úrovně aktivity lidského imunitního systému.

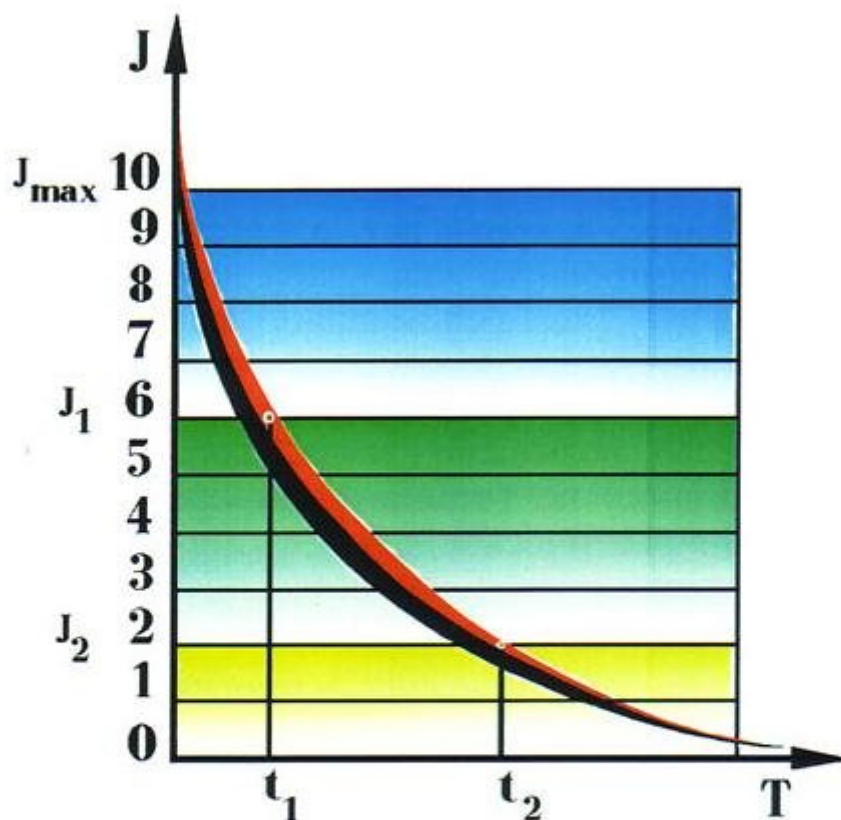
$J^{\max}$ – úroveň imunitního systému zdravého člověka

J_1 – úroveň imunitního systému, kdy se člověk může nakazit AIDS

J_2 – úroveň imunitního systému, kdy začíná aktivní fáze onemocnění

t_1 – počátek inkubační doby

t_2 – konec inkubační doby

D. Typy lidské psychiky

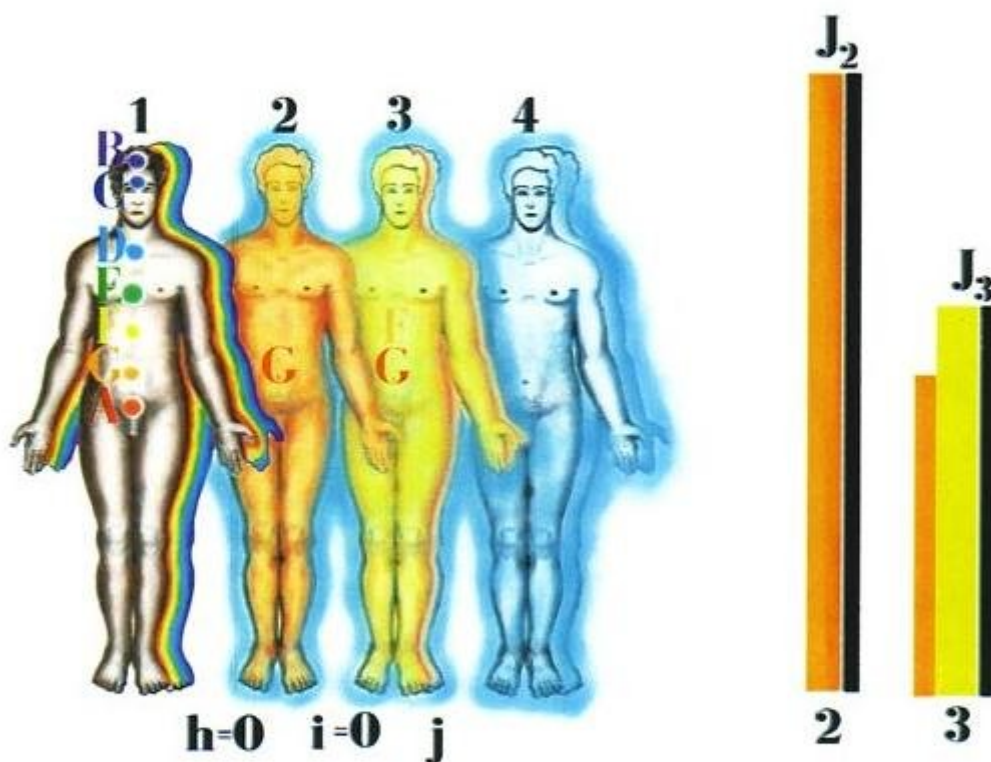
Obr. 110 – Temperament sangvinika: porovnání úrovní rozvoje éterického a astrálního těla lidského ducha.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo

J₂ – úroveň rozvoje éterického těla

J₃ – úroveň rozvoje astrálního těla

h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

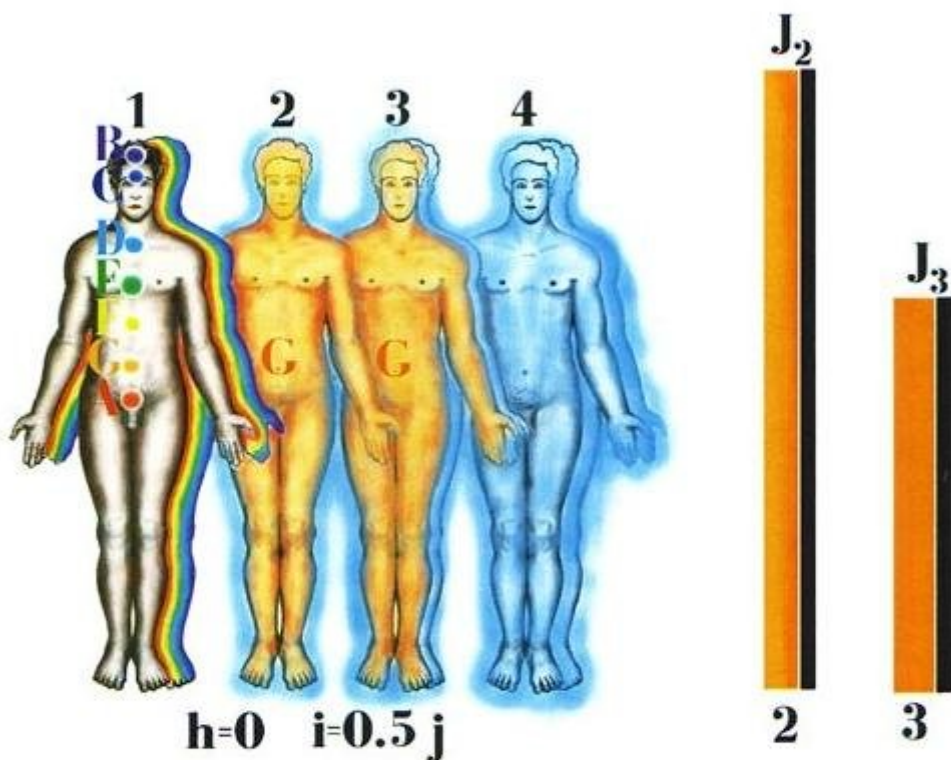
Obr. 111 – Temperament flegmatika: porovnání úrovní rozvoje éterického a astrálního těla lidského ducha.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo

J₂ – úroveň rozvoje éterického těla

J₃ – úroveň rozvoje astrálního těla

h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

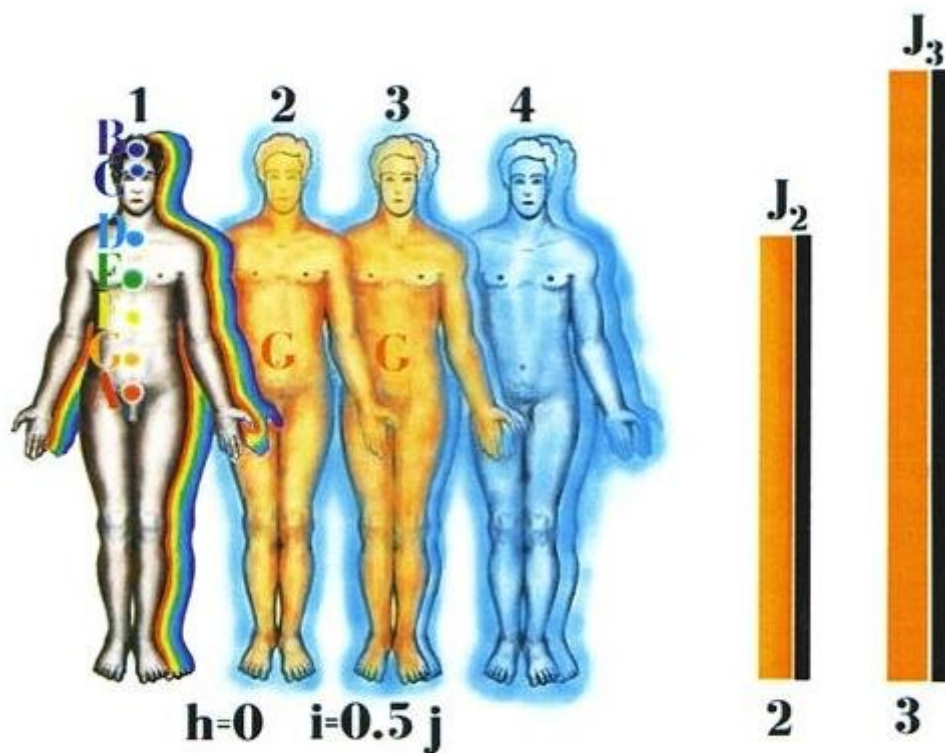
Obr. 112 – Temperament melancholika: porovnání úrovní rozvoje éterického a astrálního těla lidského ducha.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo

J₂ – úroveň rozvoje éterického těla

J₃ – úroveň rozvoje astrálního těla

h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

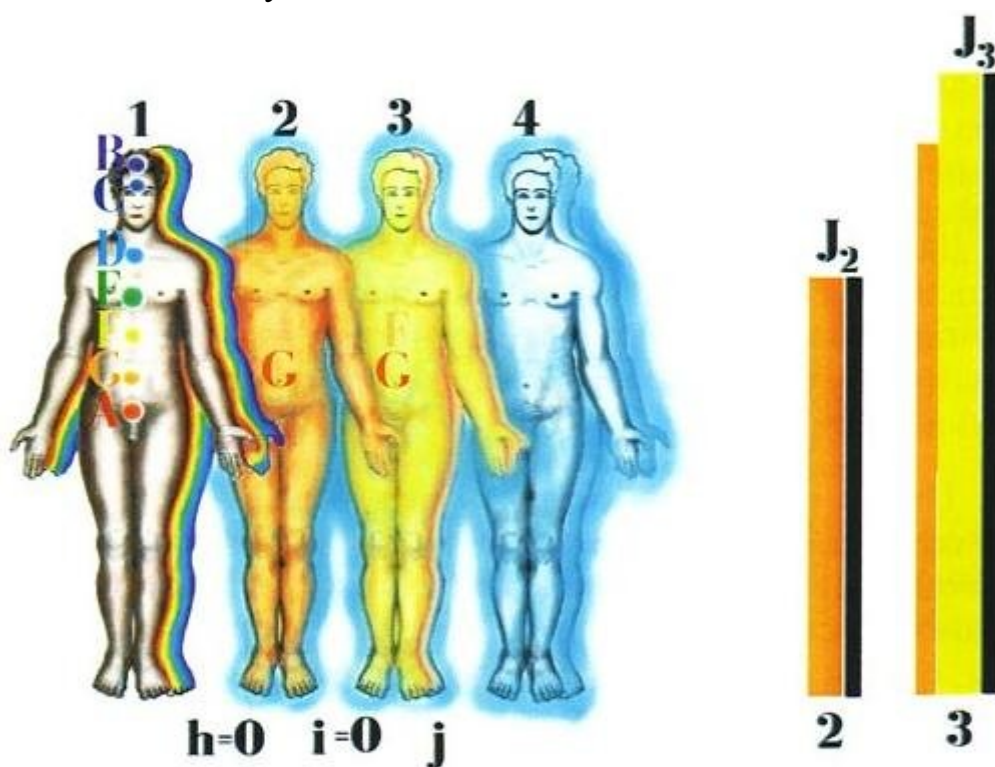
Obr. 113 – Temperament cholerika: porovnání úrovní rozvoje éterického a astrálního těla lidského ducha.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo

J₂ – úroveň rozvoje éterického těla

J₃ – úroveň rozvoje astrálního těla

h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

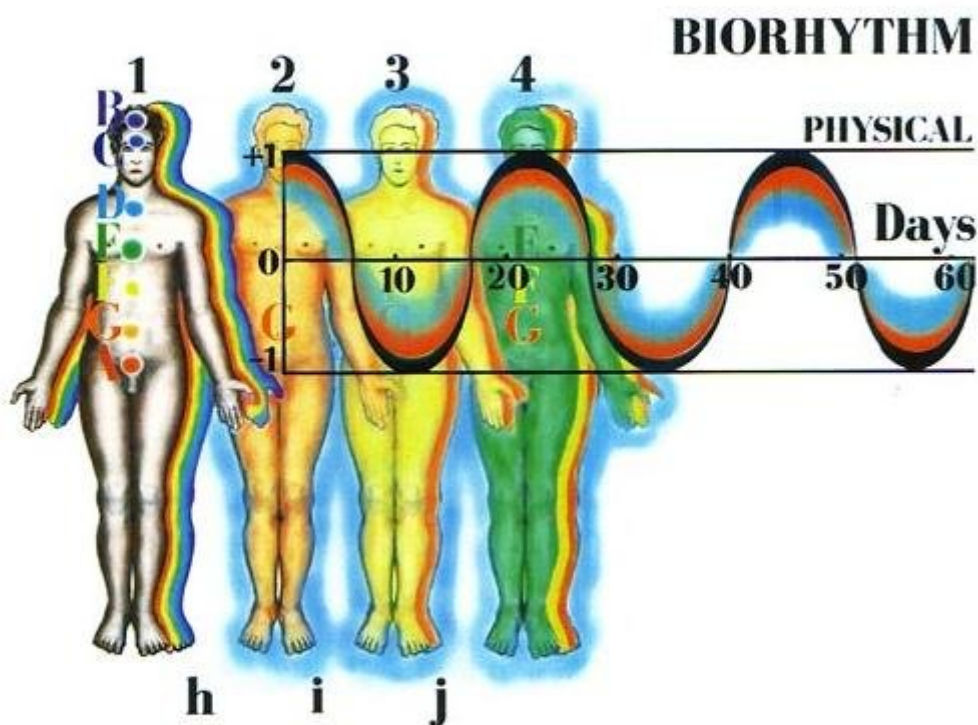
E. Biorytmy

Fyzické tělo a těla ducha – éterické, astrální, mentální mají odlišné kvalitativní složení. Proto také mají odlišné cykly aktivity. Cykly aktivity každého z těl jsou stálé a nemění se během života a od člověka k člověku. Individuální biorytmy začínají své odečítání v okamžiku narození dítěte, kdy opouští mateřské lůno a stává se nezávislým organismem.

Obr. 114 – Fyzický biorytmus související s cyklem aktivity éterického těla člověka.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

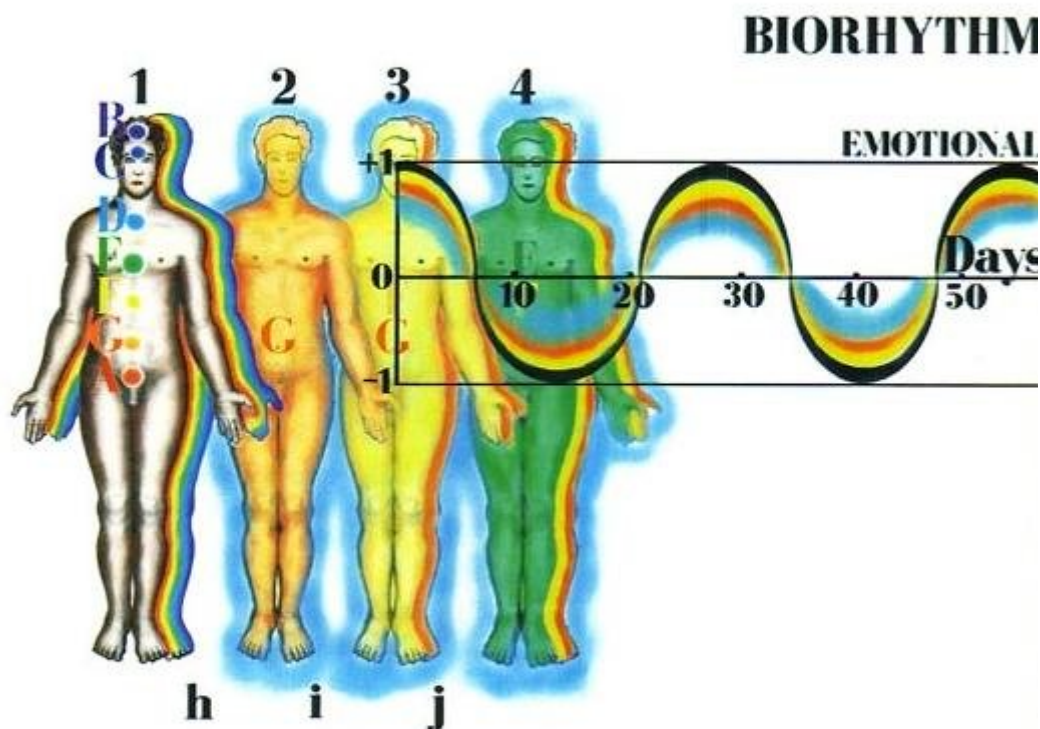
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 115 – Emocionální biorytmus související s cyklem aktivity astrálního těla člověka.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

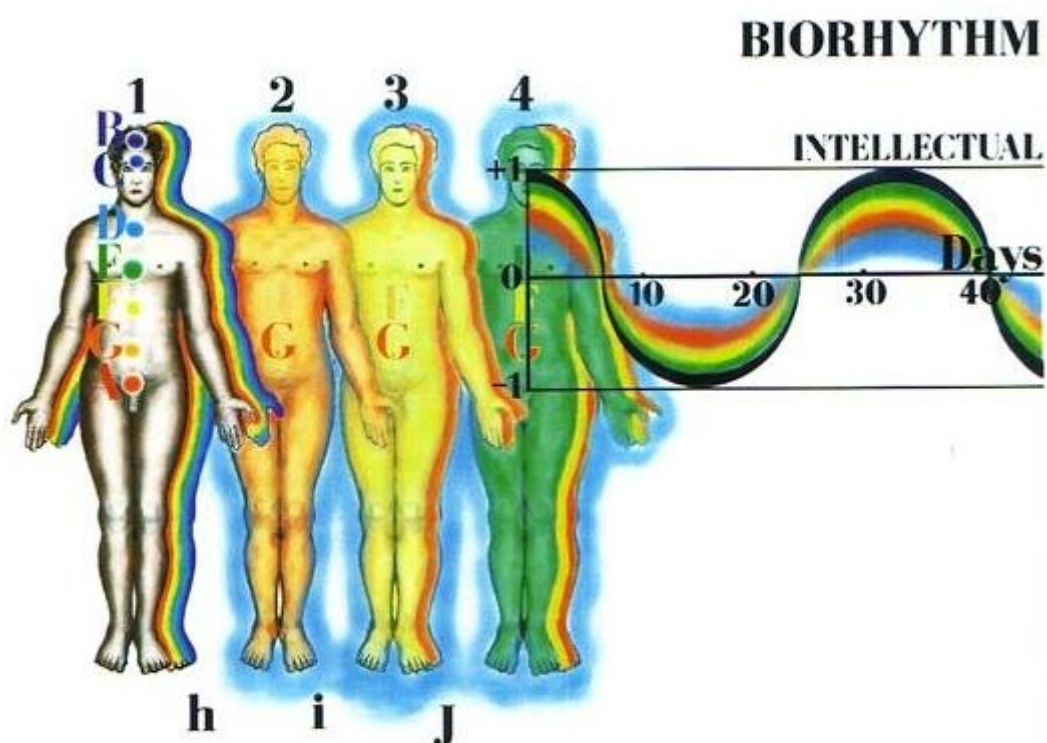
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 116 – Intelektuální biorytmus související s cyklem aktivity prvního mentálního těla.

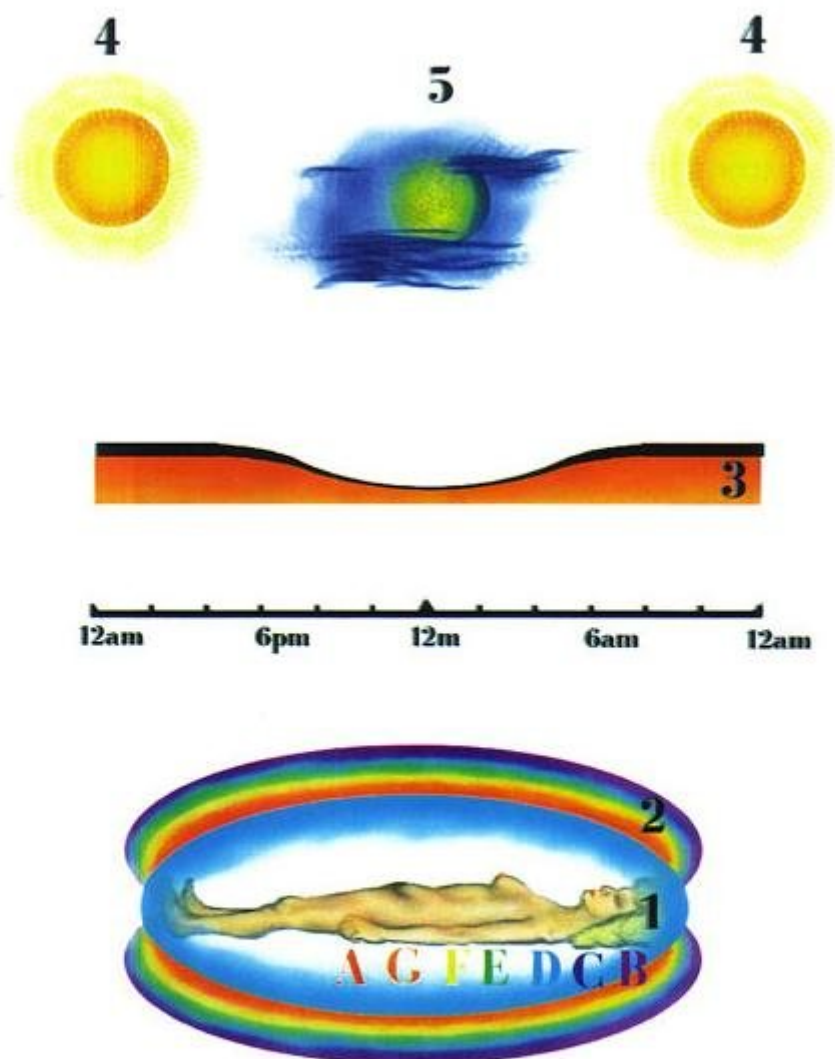
1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 117 – Hustota kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou úrovní ve vztahu k dennímu a nočnímu času.

1. fyzické tělo
2. ochranný obal fyzického těla
3. kvalitativní bariéra mezi fyzickou a éterickou úrovní
4. denní čas
5. noční čas

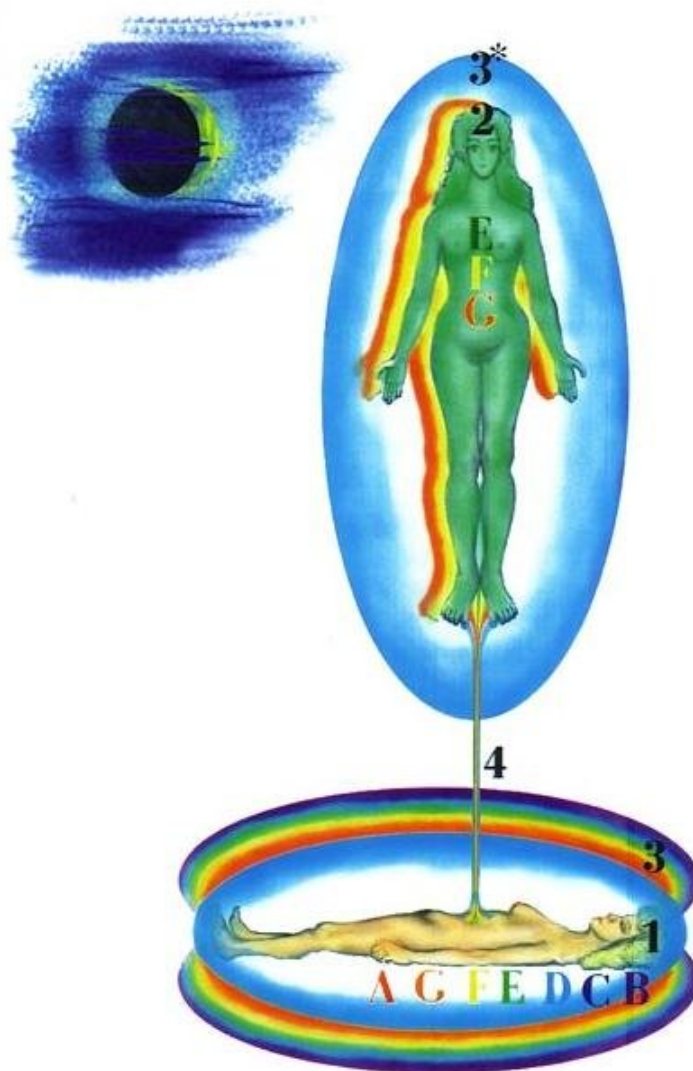

F. Vliv Měsíce na ochranný obal člověka

Ze všech úrovní planety primární hmoty, které ji tvoří, přetékají na Měsíc a nasycují jeho úrovně. Stejně jako Slunce nasycuje těmito formami hmot všechny úrovně Země. Maximálně k tomuto přetékání dochází během úplňku, což vede ke zmenšení tloušťky kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou úrovní. Přitom se zesiluje negativní vliv na člověka z éterické a nižší astrální úrovně planety. Při neutralizaci tohoto negativního vlivu se tloušťka ochranného psi pole zmenšuje a během úplňku je minimální.

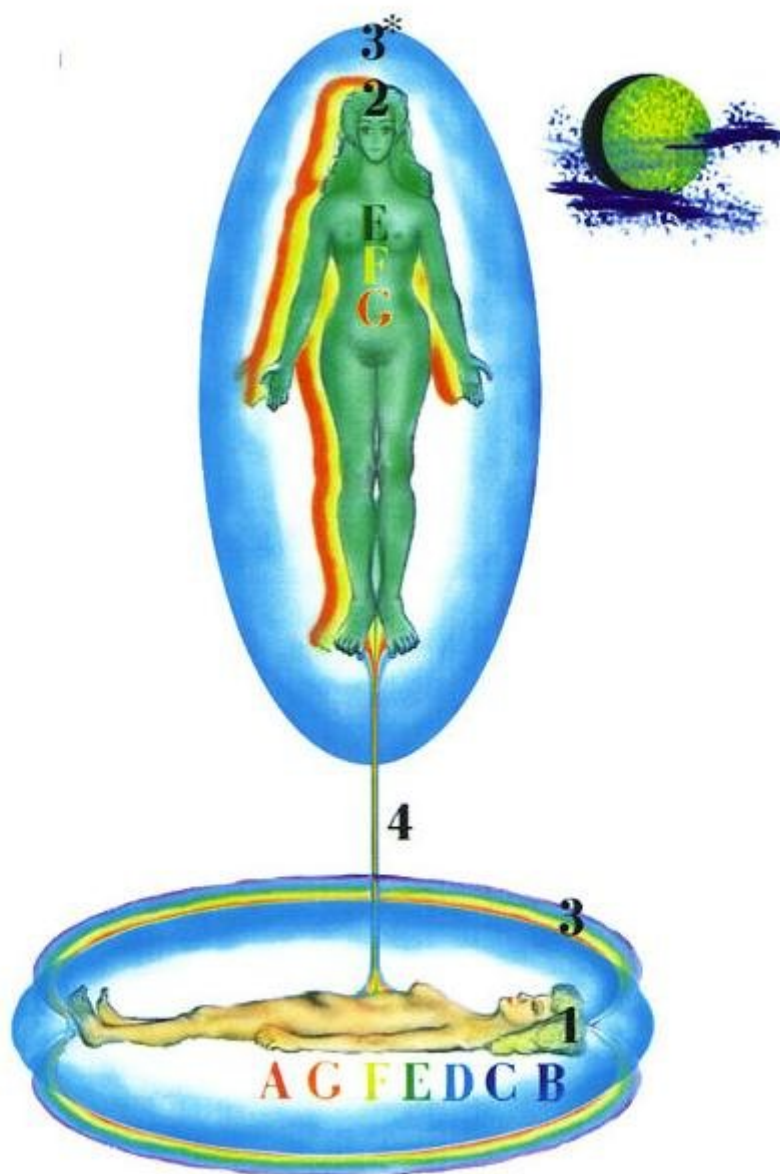
Obr. 118 – Novoluní vykazuje minimální vliv na ochranný obal člověka.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující fyzické tělo a ducha

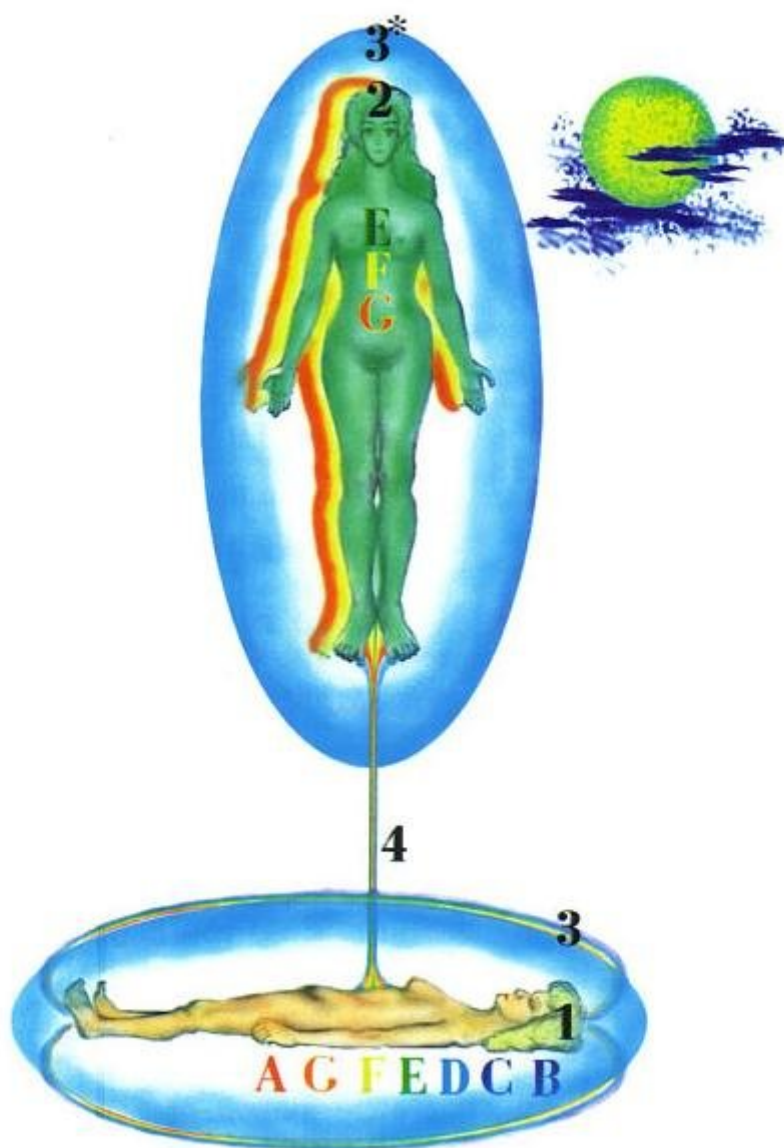
Obr. 119 – „Střední“ Měsíc vykazuje již poměrně silný nepříznivý vliv na ochranný obal člověka.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující fyzické tělo a ducha

Obr. 120 – Úplněk vykazuje maximálně silný negativní vliv na ochranný obal člověka.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující fyzické tělo a ducha

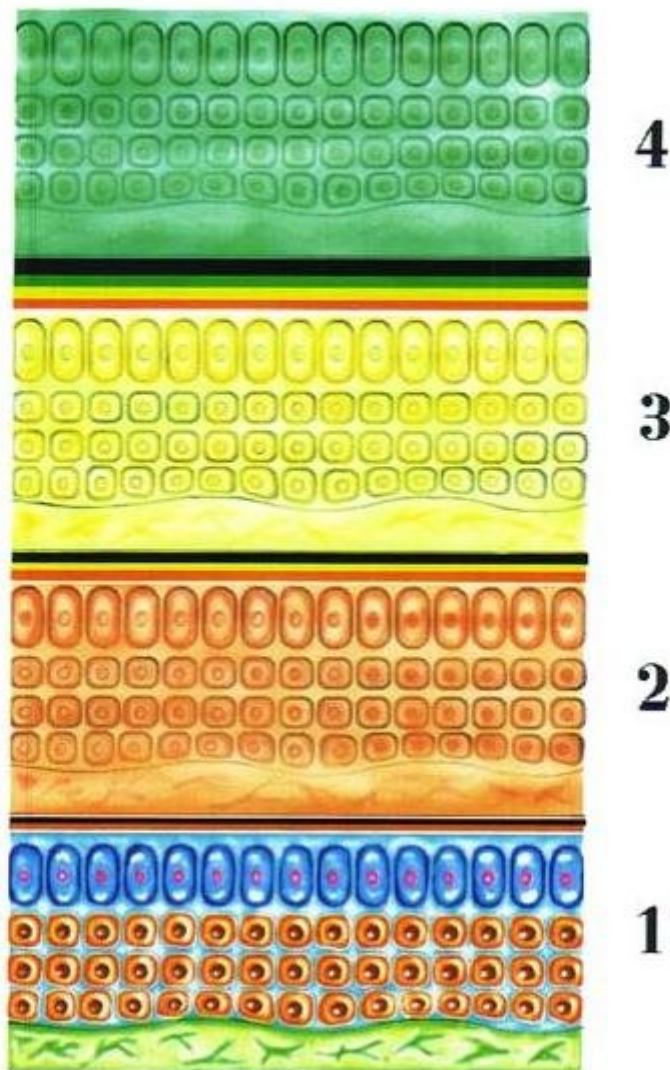

G. Podstata rakovinového nádoru

Příčina rakoviny – **rozrušení normálních struktur buněk organismu na úrovni ducha.**

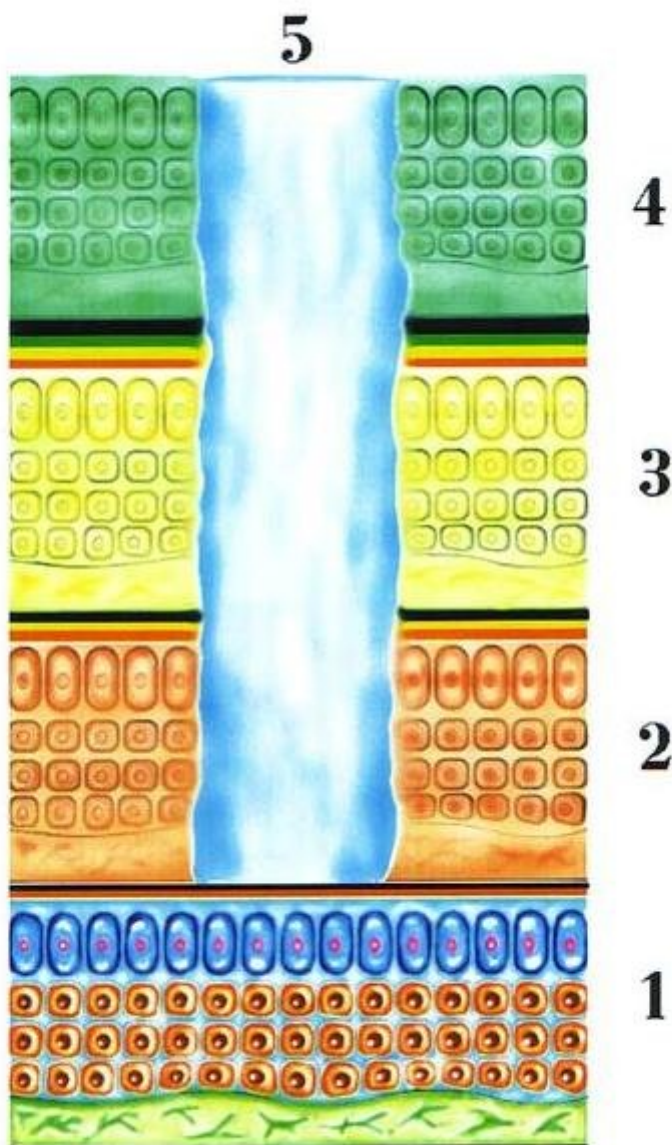
Obr. 121 – Struktura zdravé tkáně na fyzické, éterické, astrální a první mentální úrovni.

1. fyzická tkáň
2. éterická tkáň
3. astrální tkáň
4. tkáň prvního mentálního těla

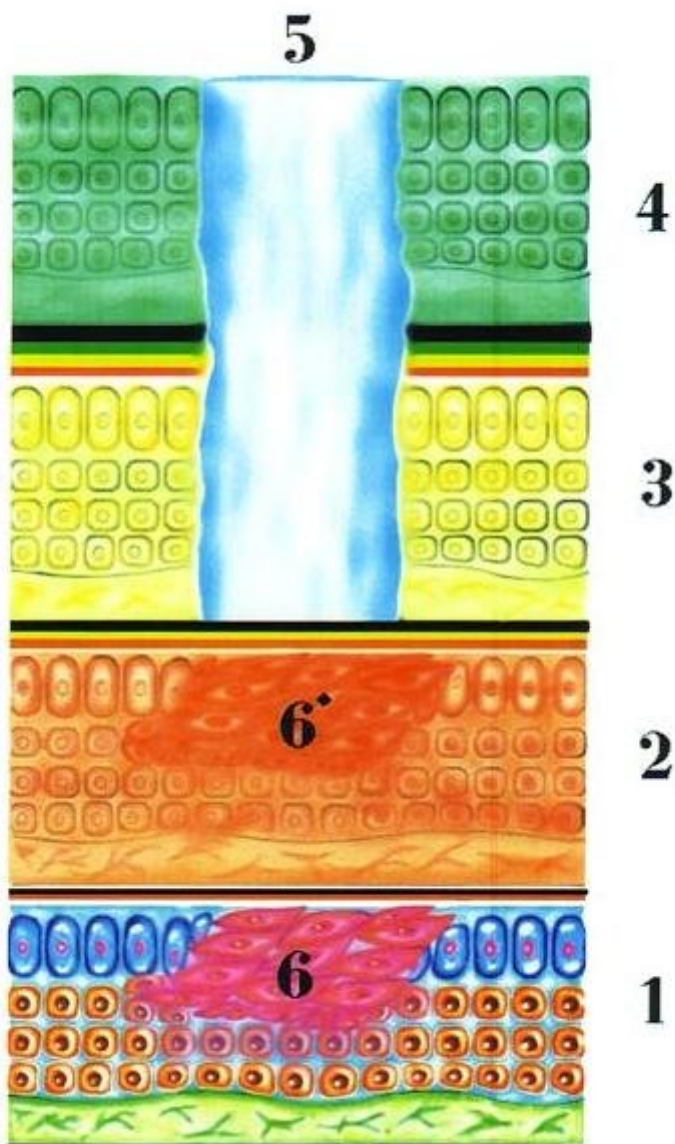
Obr. 122 – Narušení struktury tkáně na první mentální, astrální a éterické úrovni.

1. fyzická tkáň
2. éterická tkáň
3. astrální tkáň
4. tkáň prvního mentálního těla
5. oblast narušení struktury tkáně

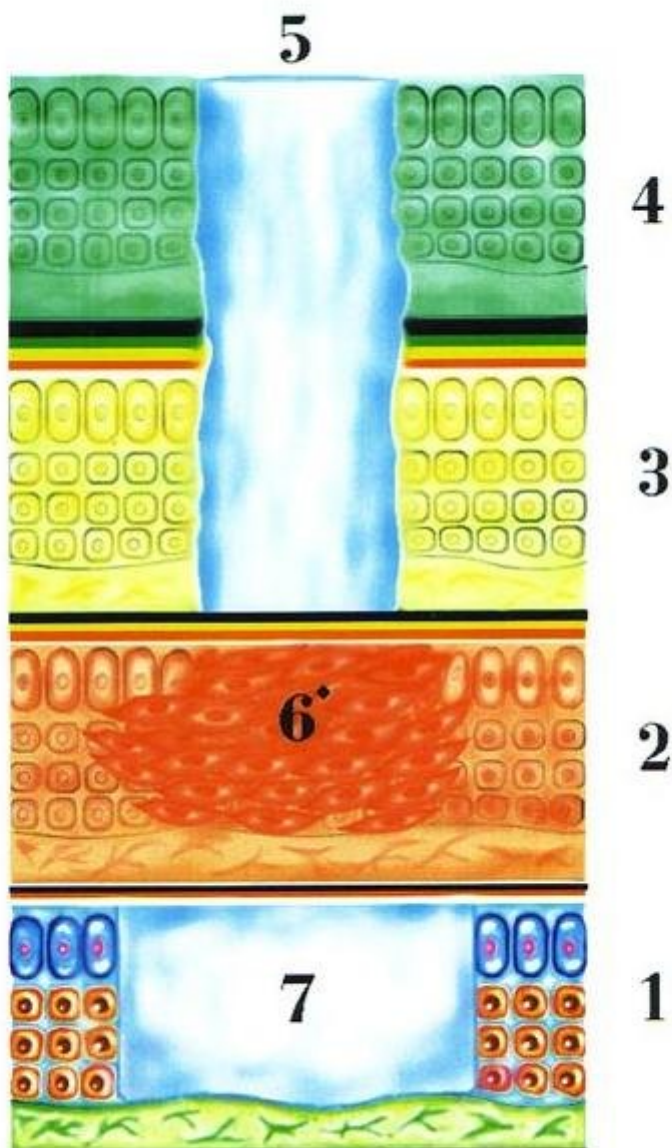
Obr. 123 – Vznik rakovinového nádoru na fyzické a éterické úrovni.

1. fyzická tkáň
2. éterická tkáň
3. astrální tkáň
4. tkáň prvního mentálního těla
5. oblast narušení struktury tkáně
6. rakovinný nádor fyzické tkáně
- 6'. rakovinný nádor éterické tkáně

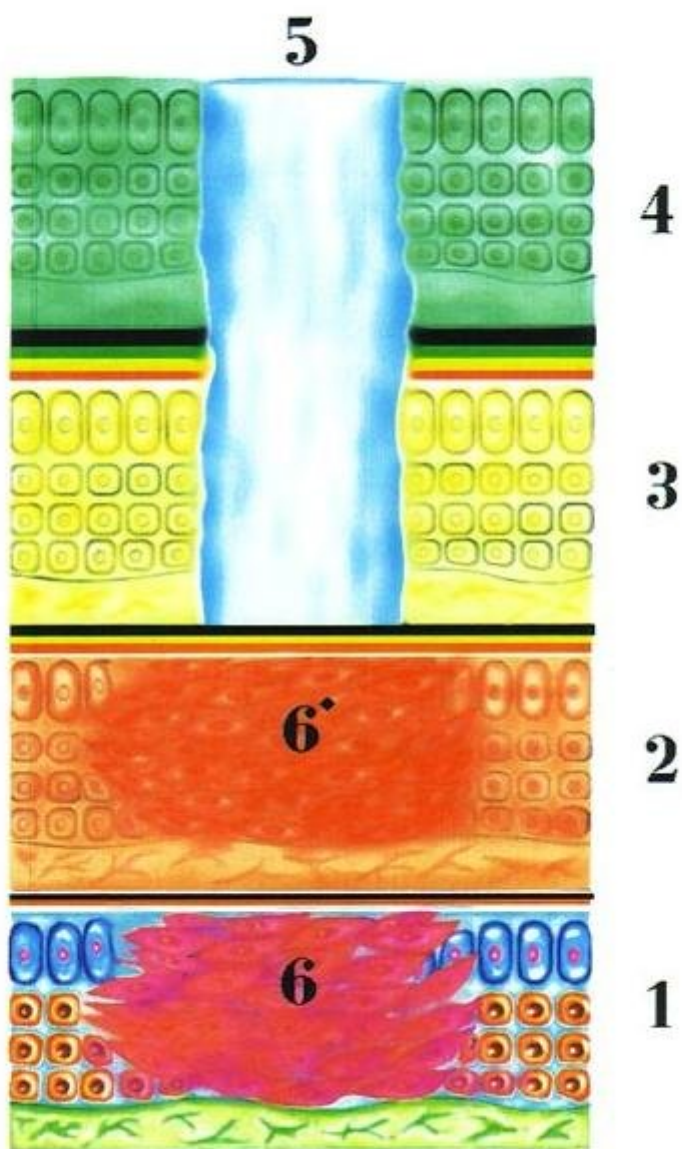
Obr. 124 – Odstranění rakovinového nádoru na fyzické úrovni nemá vliv na nádor na éterické úrovni.

1. fyzická tkáň
2. éterická tkáň
3. astrální tkáň
4. tkáň prvního mentálního těla
5. oblast narušení struktury tkáně
- 6'. rakovinný nádor éterické tkáně
7. oblast odstranění fyzického rakovinového nádoru

Obr. 125 – Obnovení rakovinového nádoru na fyzické úrovni z éterické úrovně tkáně.

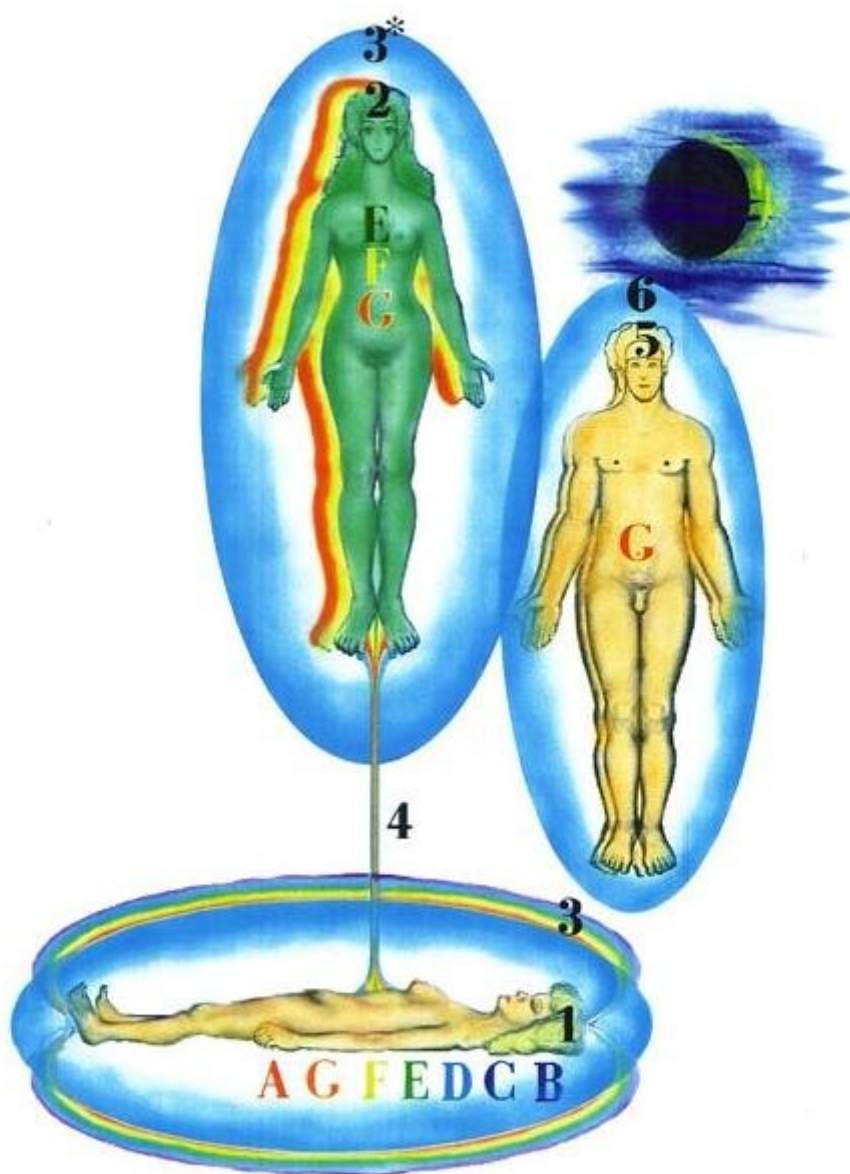
1. fyzická tkáň
2. éterická tkáň
3. astrální tkáň
4. tkáň prvního mentálního těla
5. oblast narušení struktury tkáně
6. obnovený rakovinný nádor na fyzické úrovni
- 6'. rakovinný nádor na éterické úrovni

H. Možnost vstupu cizího ducha do fyzického těla během spánku.

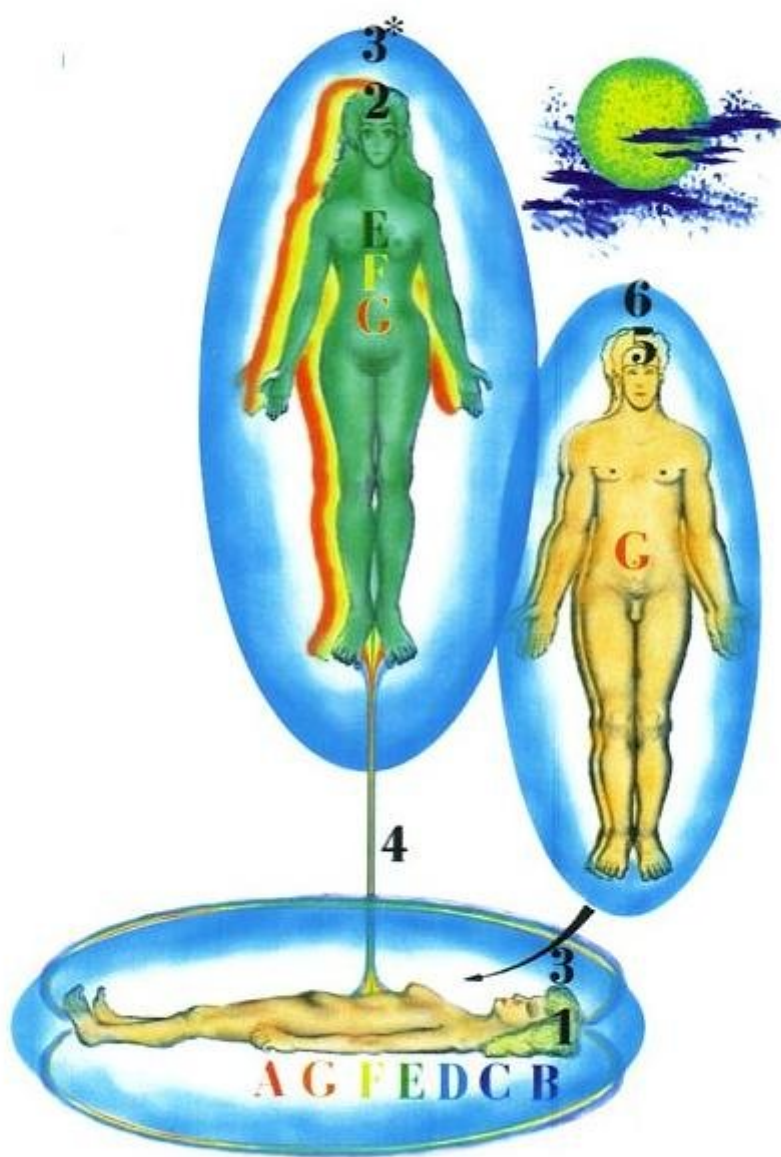
Obr. 126 – Slabý ochranný obal nebo obal oslabený nemocemi při minimálním negativním vlivu **MĚSÍCE**.

1. fyzické tělo
2. duch, který má fyzické tělo
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. duch, který nemá fyzické tělo
6. ochranný obal tohoto ducha

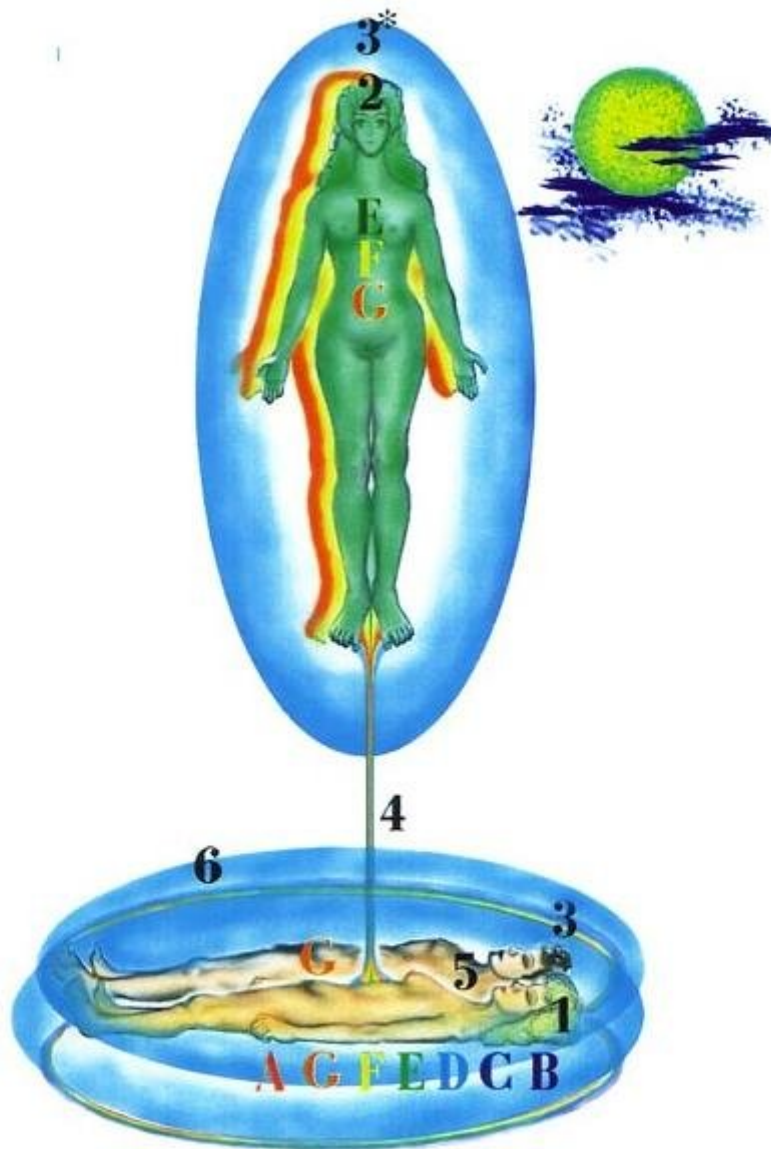
Obr. 127 – Při maximálně negativním vlivu **MĚSÍCE** za úplňku, je ochranný obal ještě slabší a pro cizí duchy se nabízí možnost vstoupit do prakticky nechráněného fyzického těla, které náleží jinému duchu. Takto může cizí duch uchvátit cizí fyzické tělo buď načas nebo i napořád. V posledním případě je „rodný“ duch plně blokován uchvatitelem nebo se odpojí jako při smrti.

1. fyzické tělo
2. duch, který má fyzické tělo
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. duch, který nemá fyzické tělo
6. ochranný obal tohoto ducha

Obr. 128 – Duch, který nemá své vlastní fyzické tělo, uchvátí cizí tělo se slabým ochranným obalem. **TĚLO** se jeví být **PROSTŘEDKEM**, pomocí kterého duch-uchvatitel realizuje svá přání a potřeby.

1. fyzické tělo
2. duch, který má fyzické tělo
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. Ochranný obal ducha, který má fyzické tělo
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. duch, který nemá fyzické tělo
6. ochranný obal ducha, který nemá fyzické tělo

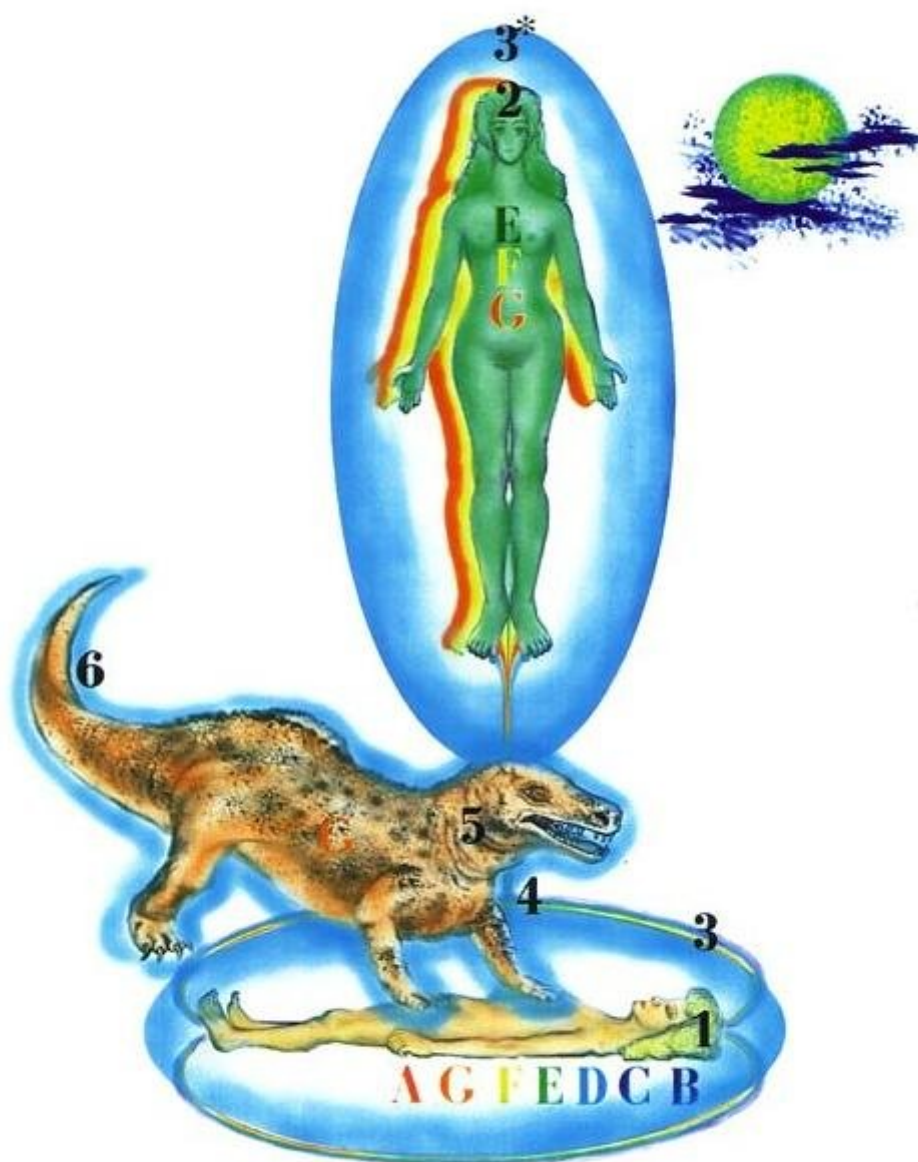
Obr. 129 – Slabý ochranný obal při minimálním negativním vlivu **MĚSÍCE**.

1. fyzické tělo
2. duch, který má fyzické tělo
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. astrální zvíře
6. ochranný obal astrálního zvířete

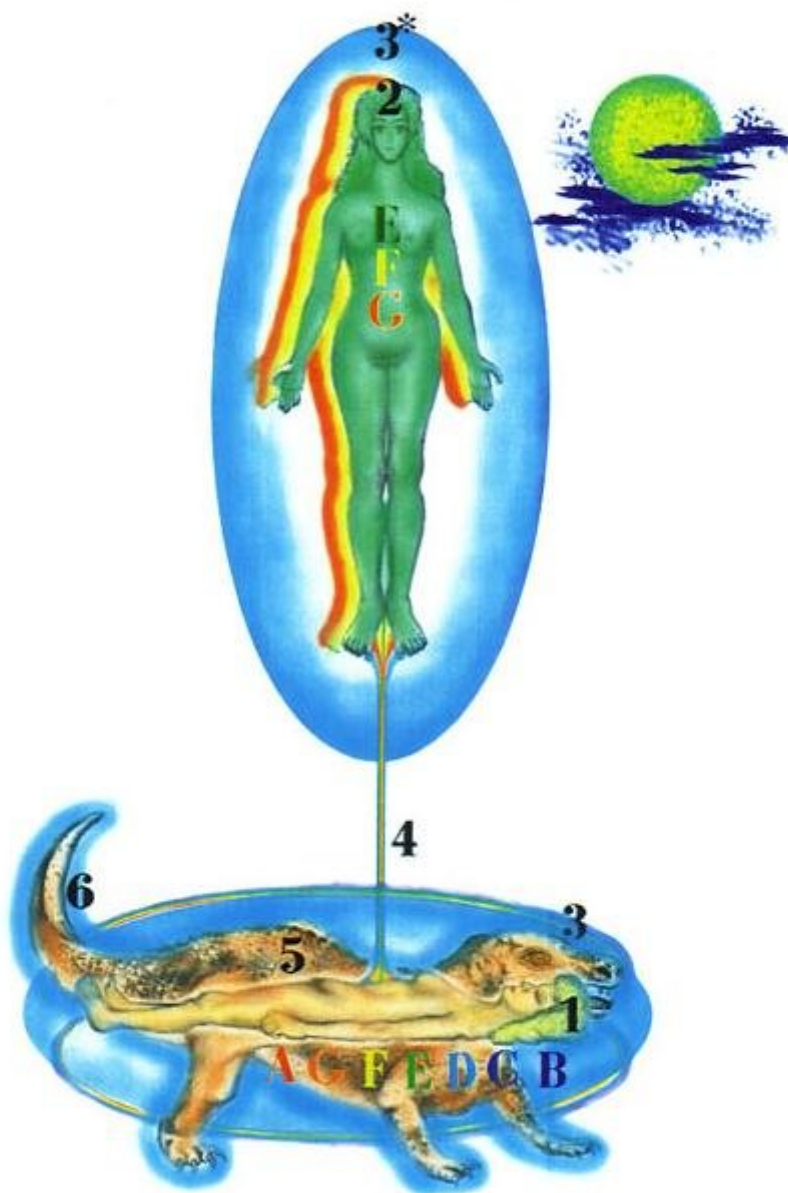
Obr. 130 – Při maximálním negativním vlivu **MĚSÍCE** za úplňku vzniká pro astrální zvíře možnost vstupu do fyzického těla člověka.

3. fyzické tělo
4. duch, který má fyzické tělo
5. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
6. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
7. astrální zvíře
8. ochranný obal astrálního zvířete

Obr. 131 – Uchvácení fyzického těla člověka astrálním zvířetem.

1. fyzické tělo
2. duch, který má fyzické tělo
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. astrální zvíře
6. ochranný obal astrálního zvířete

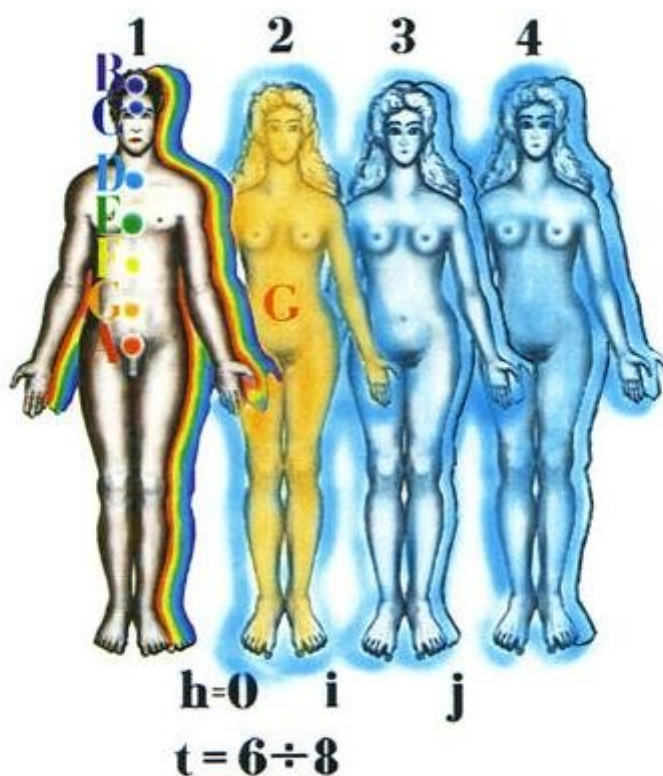
I. Vstup ducha opačného pohlaví do fyzického těla.

Duch vstupuje v okamžiku početí do oplodněného vajíčka... Když do biomasy s mužskou genetikou vstoupí mužský duch a do biomasy se ženskou genetikou – ženský duch, nevzniká žádný problém. Duch si vyvíjí své nové fyzické tělo a rozvíjí se v něm. Vstup ducha energetickým kanálem vzniklým v okamžiku početí souvisí s harmonií kvalitativní struktury energie této události a úrovní, na které se nachází duch.

Obr. 132 – Vstup ženského ducha do mužské genetiky a vývoj mužského fyzického těla. Obnovení kvalitativní úrovně éterického těla ženského ducha během jejího vývoje v mužském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

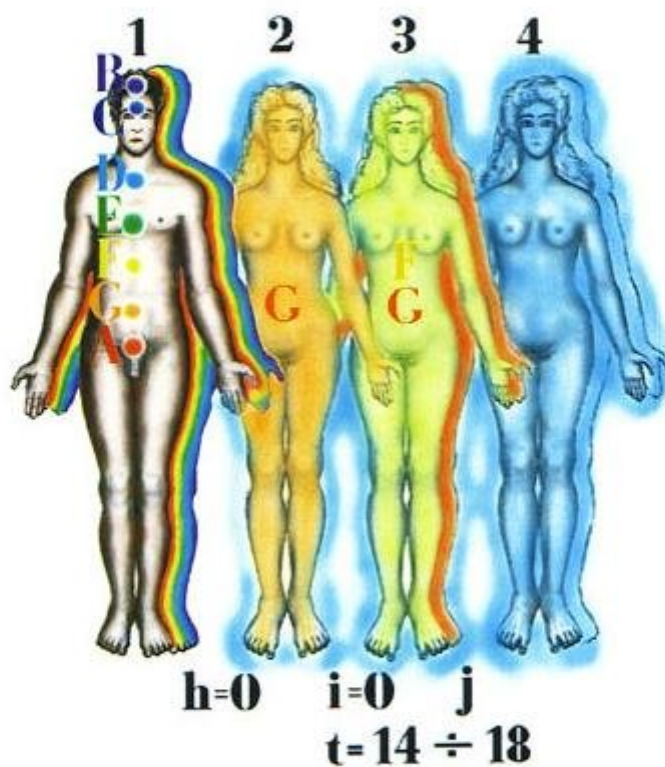
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 133 – Obnovení kvalitativní úrovně astrálního těla ženského ducha během jeho vývoje v mužském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

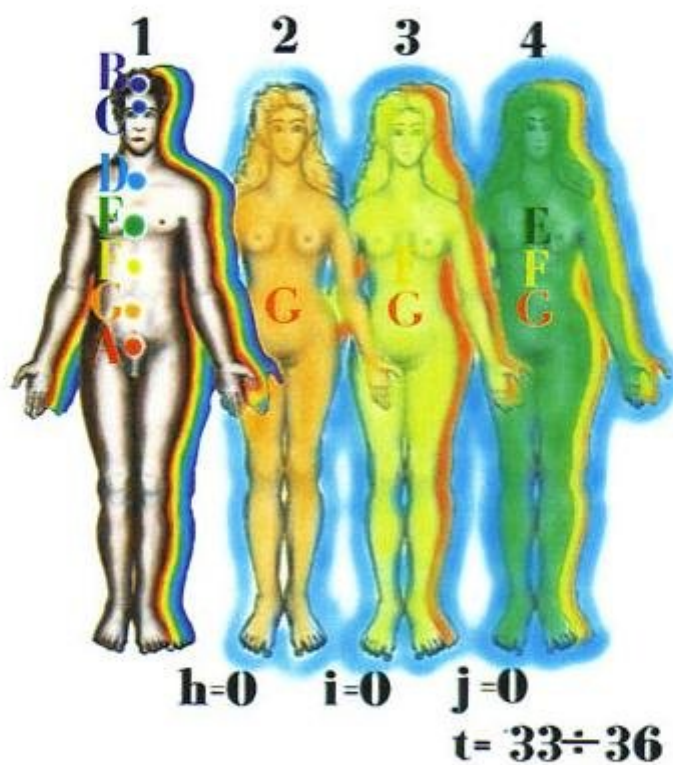
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 134 – Obnovení kvalitativní úrovně prvního mentálního těla ženského ducha během jeho vývoje v mužském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

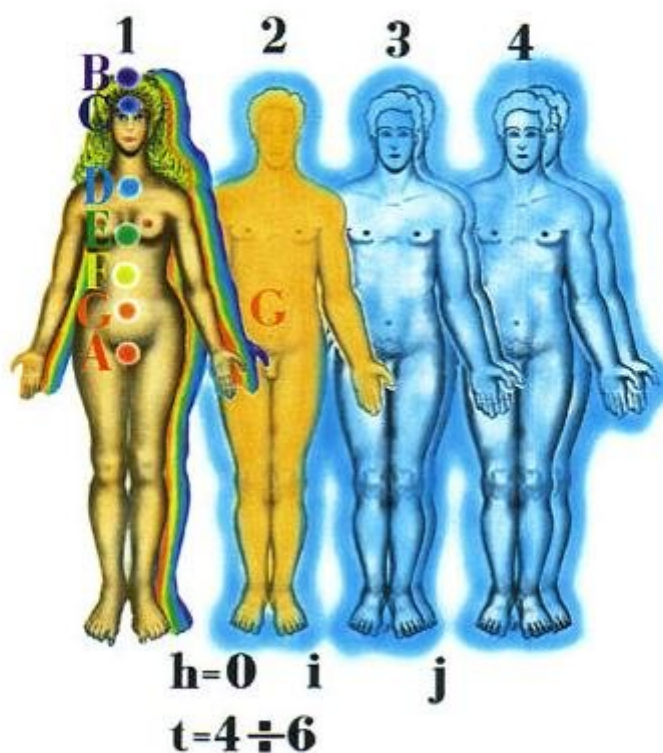
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 135 – Vstup mužského ducha do ženské genetiky a vývoj ženského fyzického těla. Obnovení kvalitativní úrovně éterického těla mužského ducha během jeho vývoje v ženském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

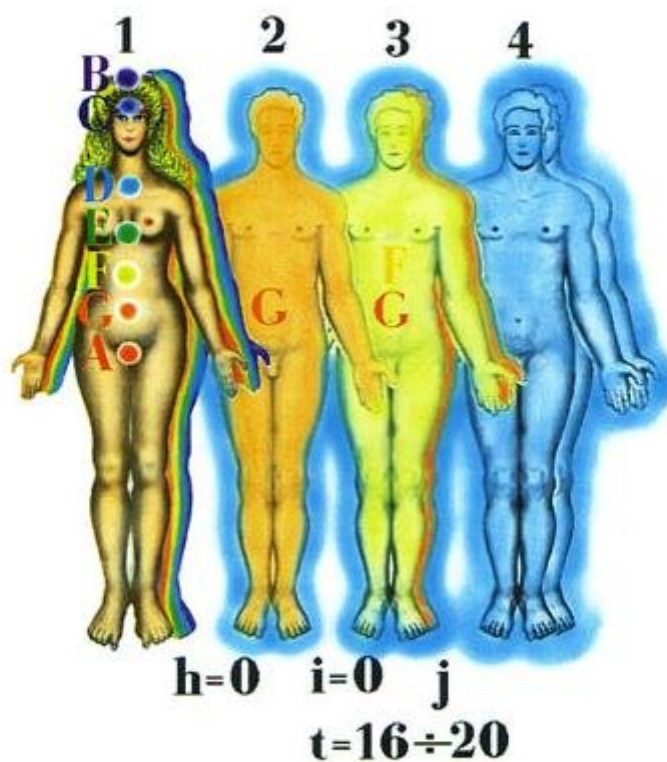
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 136 – Obnovení kvalitativní úrovně astrálního těla mužského ducha během jeho vývoje v ženském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

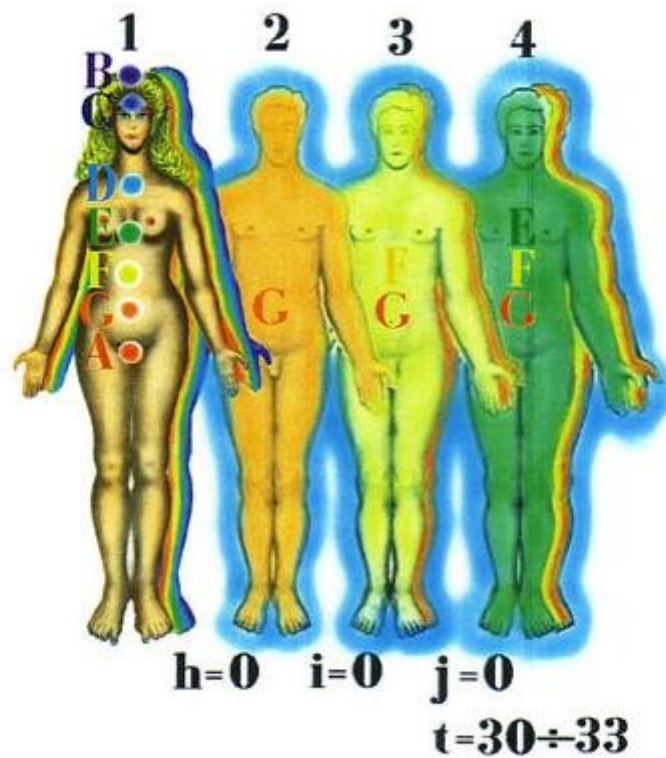
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 137 – Obnovení kvalitativní úrovně prvního mentálního těla mužského ducha během jeho vývoje v ženském fyzickém těle.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

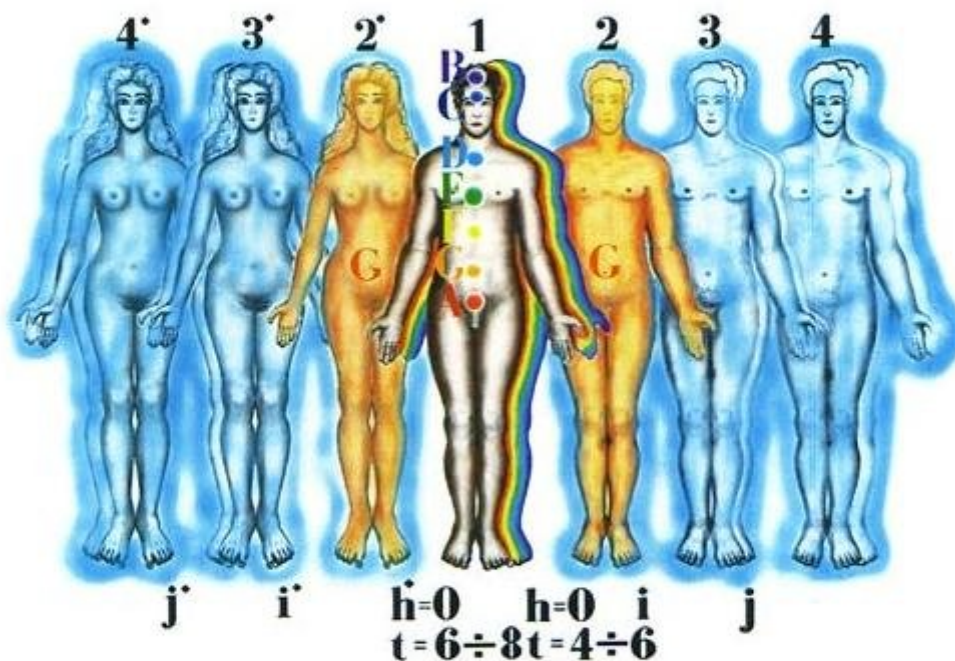
h; i; j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 138 – Vstup současně mužského a ženského ducha do mužské genetiky. Obnovení kvalitativní úrovně éterických těl duchů během jejich vývoje v mužském fyzickém těle. Obvykle vstupují duchové z různých úrovní: nižší a vyšší. A pokud do mužské genetiky vstoupili dva duchové, mužský a ženský, a ženský zaujímá dominantní postavení, tak v období **14 – 20** let a **30 – 33** let existuje možnost, že dojde ke zvratu – dominance ženského ducha.

1. fyzické tělo mužského ducha
2. éterické tělo mužského ducha
3. astrální tělo mužského ducha
4. první mentální tělo mužského ducha
- 2'. éterické tělo ženského ducha
- 3'. astrální tělo ženského ducha
- 4'. první mentální tělo ženského ducha

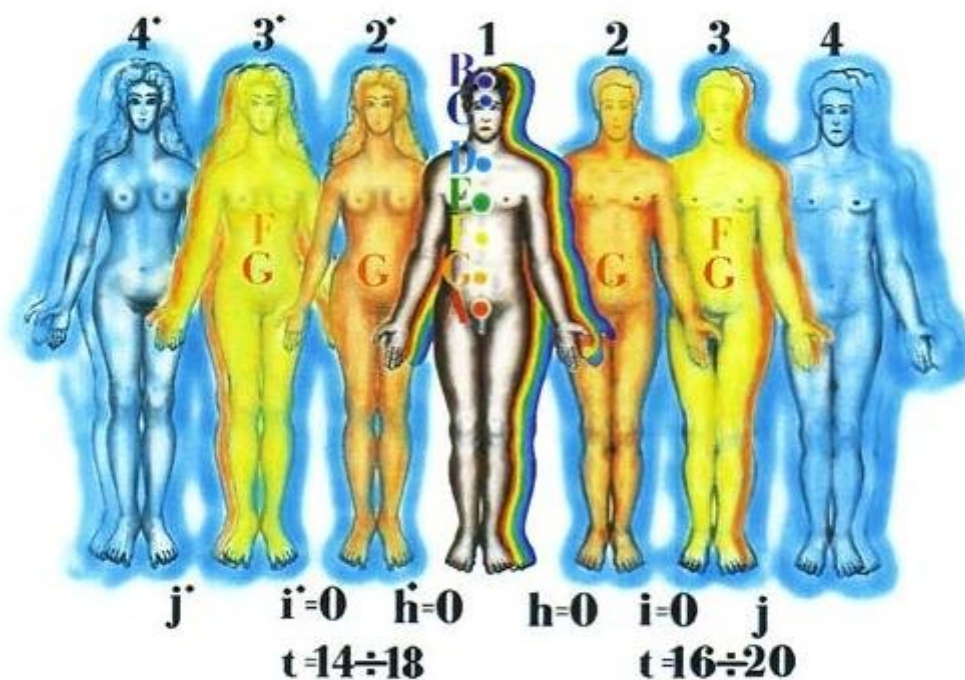
h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 139 – Obnovení kvalitativních úrovní astrálních těl mužského a ženského ducha během jejich vývoje v jednom mužském fyzickém těle, přičemž podle toho, který duch je dominantní, může dojít k radikální proměně chování muže. Ženský duch může převzít plnou kontrolu nad chováním mužského těla. V tom případě se muž začne plně cítit jako žena. Je zajímavé, že nastává plná transformace v ženu, ženská podstata jasně a plně „vystupuje“.

3. fyzické tělo mužského ducha
4. éterické tělo mužského ducha
5. astrální tělo mužského ducha
6. první mentální tělo mužského ducha
- 2'. éterické tělo ženského ducha
- 3'. astrální tělo ženského ducha
- 4'. první mentální tělo ženského ducha

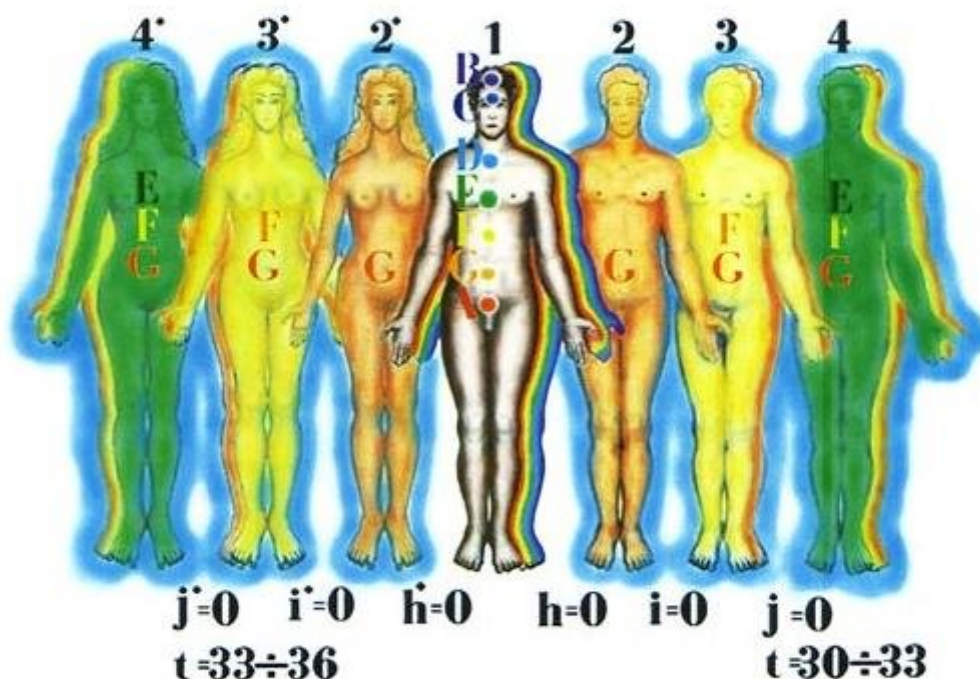
h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 140 – Obnovení kvalitativních úrovní prvních mentálních těl mužského a ženského ducha během jejich vývoje v mužském fyzickém těle. V tomto případě, při dominanci ženského ducha, se u muže projevuje takzvaný ženský způsob myšlení. Muž vidí svět očima ženy a tím způsobem reaguje i na to, co se kolem něj děje. Přitom se i nezávazně mění sexuální orientace. Muž má takzvaný ženský charakter, což mnohdy vyvolává neadekvátní reakci okolí. V takových případech se velmi často projevuje sklon k čistě ženskému typu chování.

1. fyzické tělo mužského ducha
2. éterické tělo mužského ducha
3. astrální tělo mužského ducha
4. první mentální tělo mužského ducha
- 2'. éterické tělo ženského ducha
- 3'. astrální tělo ženského ducha
- 4'. první mentální tělo ženského ducha

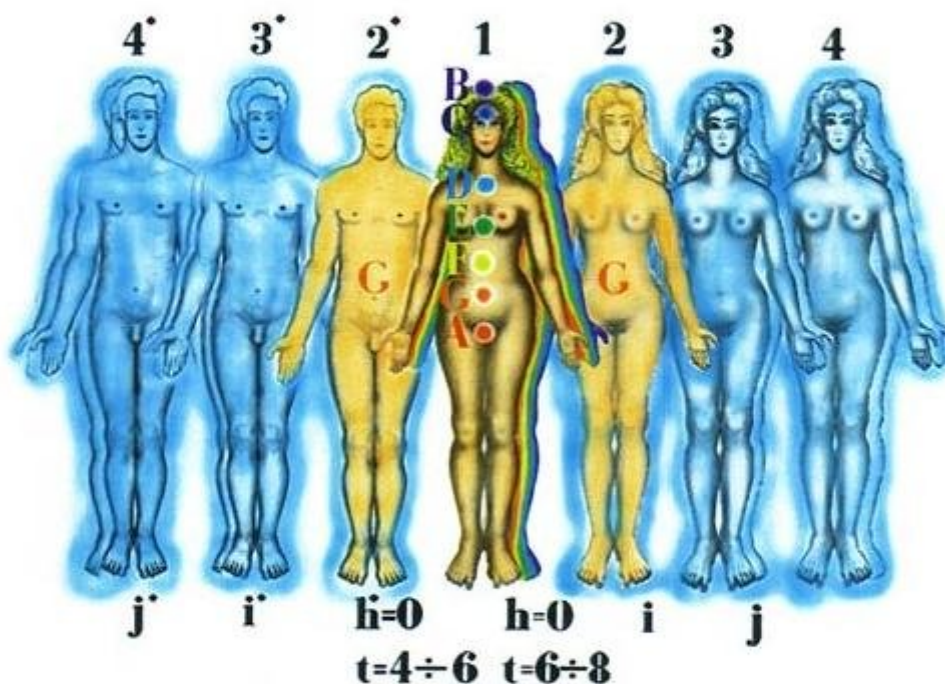
h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 141 – Vstup současně ženského a mužského ducha do ženské genetiky. Obnovení kvalitativní úrovně éterických těl ženského a mužského ducha během jejich vývoje v ženském fyzickém těle. Přítomnost mužského ducha v ženském těle se velmi podstatně projevuje na vývoji děvčete během jeho prvních čtyř až šesti let života. Přítomnost mužského ducha urychluje vývoj organismu děvčete, taková dívka fyzicky a intelektuálně předstihne jiná děvčata. Přitom se velmi často projevuje kvalita vůdcovství, jistá agresivita a mužský způsob chování.

1. fyzické tělo ženského ducha
2. éterické tělo ženského ducha
3. astrální tělo ženského ducha
4. první mentální tělo ženského ducha
- 2'. éterické tělo mužského ducha
- 3'. astrální tělo mužského ducha
- 4'. první mentální tělo mužského ducha

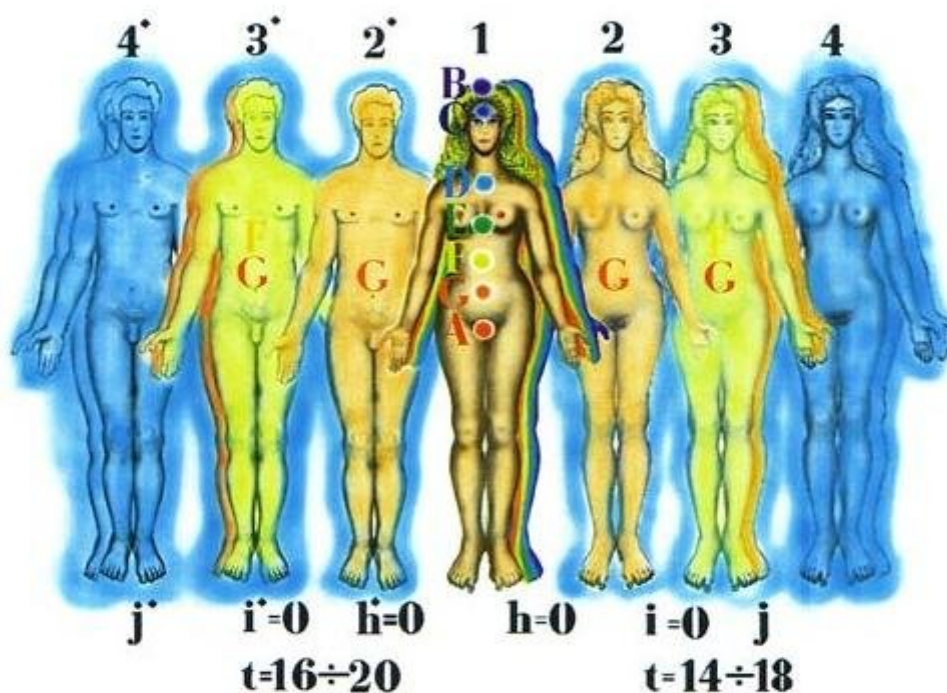
h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 142 – Obnovení kvalitativních úrovní astrálních těl ženského a mužského ducha během jejich současného vývoje v ženském fyzickém těle. V této etapě vývoje organismu má evoluční přednost ženský duch a v důsledku toho dochází k doplnění priority vývoje získané v dětském věku, díky dominanci mužského ducha v tom období a u děvčat s dvěma duchy – mužským a ženským, dochází k výraznému vývoji. Probíhá velmi bouřlivý rozvoj ženského organismu a intelektu. Přítomnost mužského ducha zabezpečuje mužský způsob myšlení.

1. fyzické tělo ženského ducha
2. éterické tělo ženského ducha
3. astrální tělo ženského ducha
4. první mentální tělo ženského ducha
- 2'. éterické tělo mužského ducha
- 3'. astrální tělo mužského ducha
- 4'. první mentální tělo mužského ducha

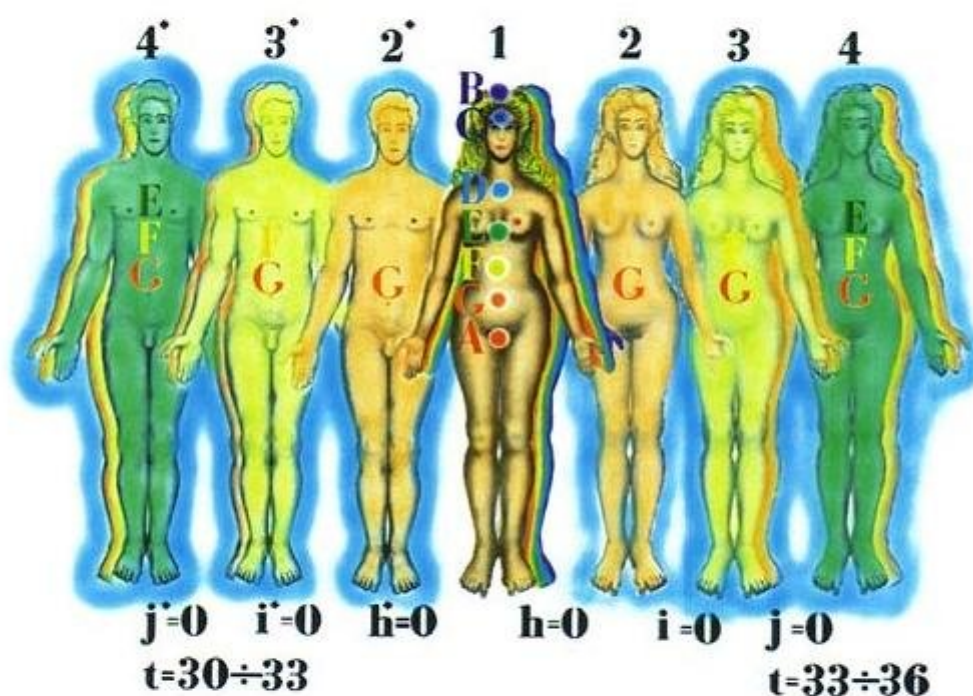
h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

Obr. 143 – Obnovení kvalitativních úrovní prvních mentálních těl ženského a mužského ducha během jejich současného vývoje v ženském fyzickém těle.

1. fyzické tělo ženského ducha
2. éterické tělo ženského ducha
3. astrální tělo ženského ducha
4. první mentální tělo ženského ducha
- 2'. éterické tělo mužského ducha
- 3'. astrální tělo mužského ducha
- 4'. první mentální tělo mužského ducha

h; i; j; h'; i'; j' – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

J. Struktura mikrokosmu

Každý atom v závislosti na své atomové hmotnosti, má ve větší nebo menší míře vliv na rozměr svého mikrokosmu, čímž vyvolává sekundární degeneraci rozměru. Deformace prostoru probíhá nejenom v oblasti samotného jádra atomu. Vzniklé jádro deformuje prostor kolem sebe. Ale tato změna struktury prostoru je nedostatečná na to, aby došlo k syntéze substance ze sedmi forem primárních hmot.

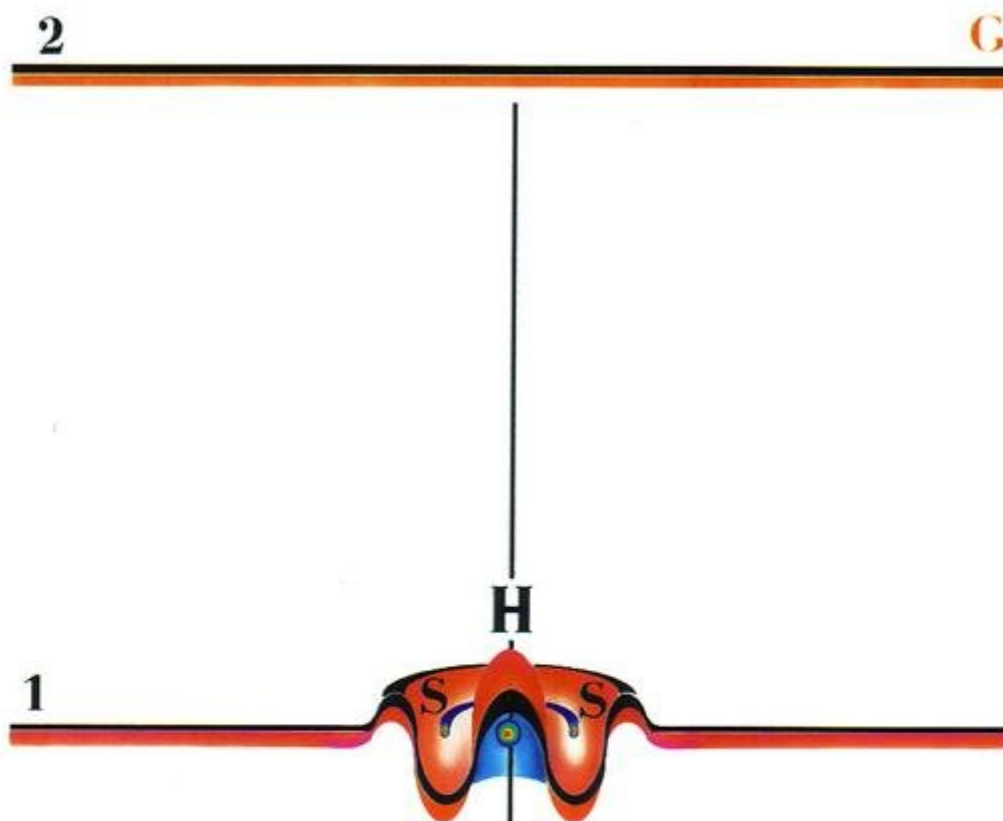
Obr. 144 – Vliv atomu vodíku na prostor, ve kterém se nachází. Sekundární zakřivení prostoru.

1. fyzická sféra

2. éterická sféra

H – jádro atomu vodíku

S – elektron atomu vodíku

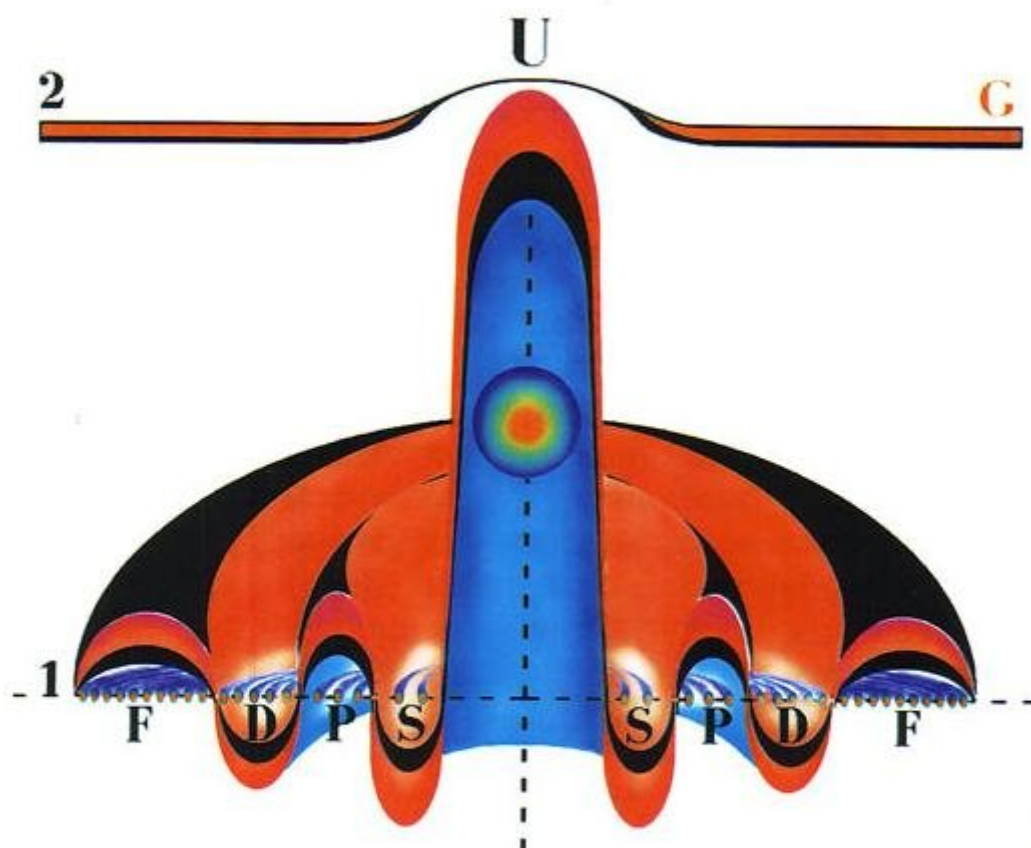
Obr. 145 – Vliv atomu uranu na prostor, ve kterém se nachází. Promáčknutí éterické sféry jádrem uranu.

1. fyzická sféra

2. éterická sféra

S, P, D, F – elektronové obaly atomu uranu

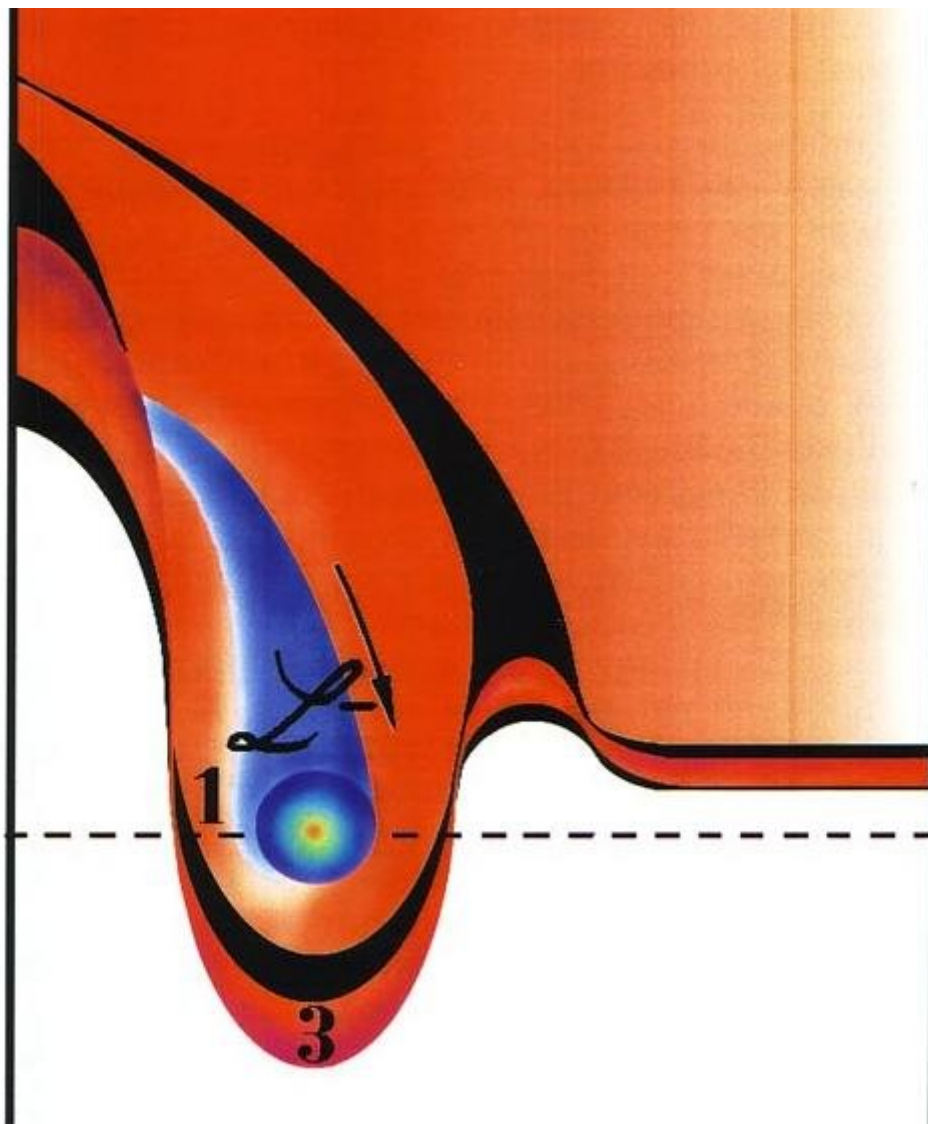
U – jádro atomu uranu

Obr. 146 – Negativní spin elektronu. Proudění shluku hmoty v okrajové zóně prostorového zakřivení prvního typu.

1. elektron

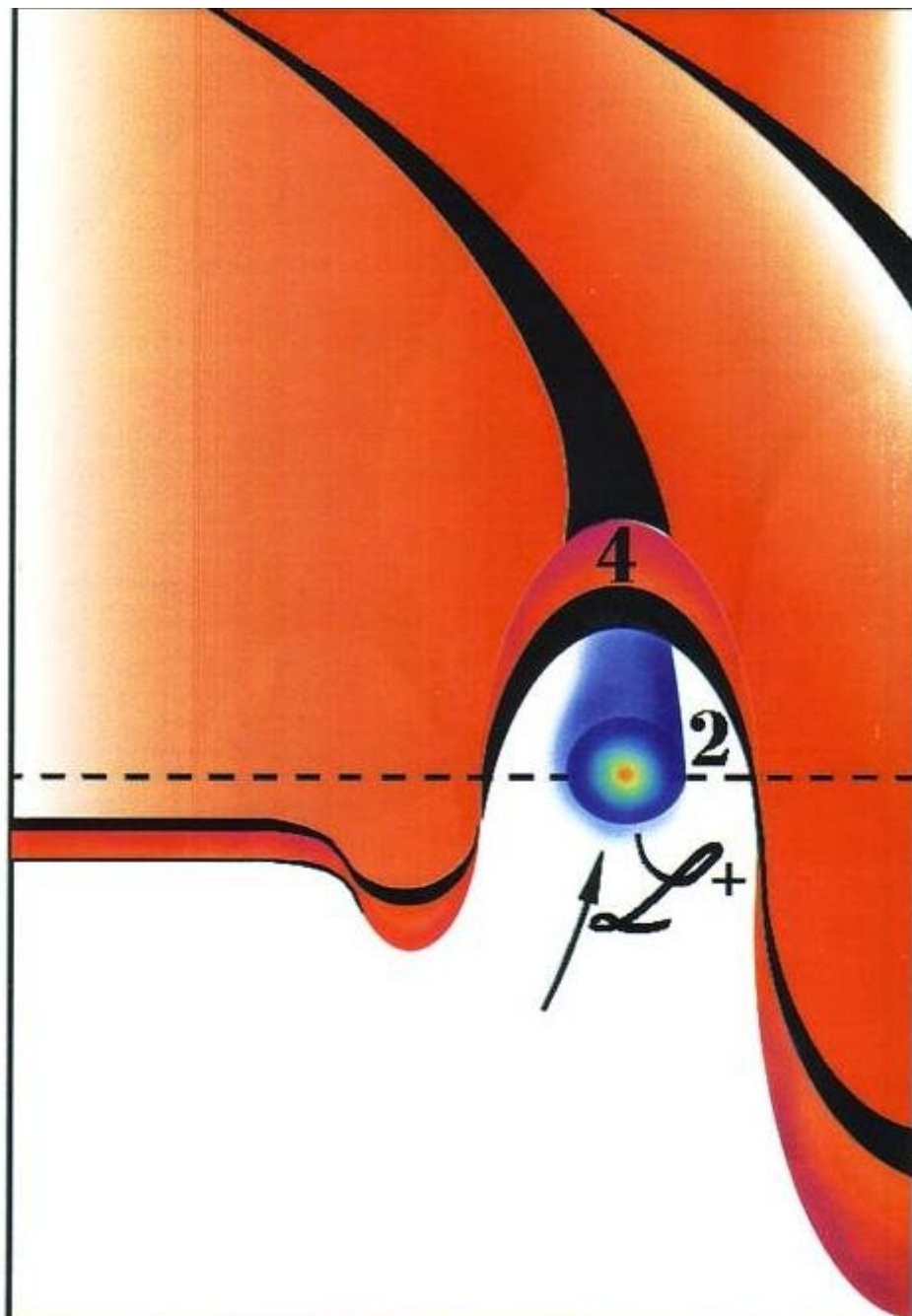
3. okrajová zóna prostorového zakřivení prvního typu

Obr. 146a – Pozitivní spin elektronu. Proudění shluku hmoty v okrajové zóně prostorového zakřivení druhého typu.

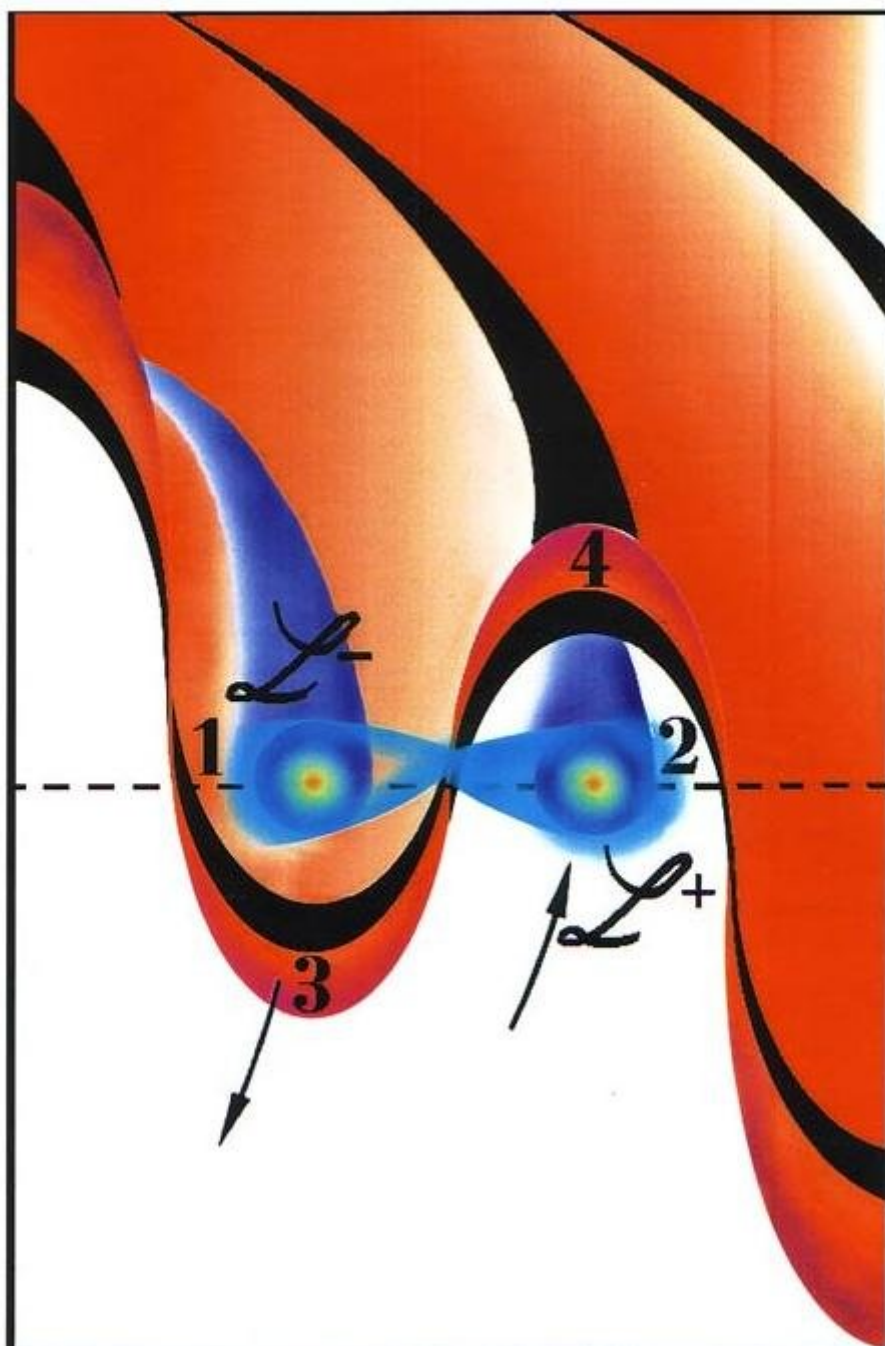
2. elektron

4. okrajová zóna prostorového zakřivení druhého typu

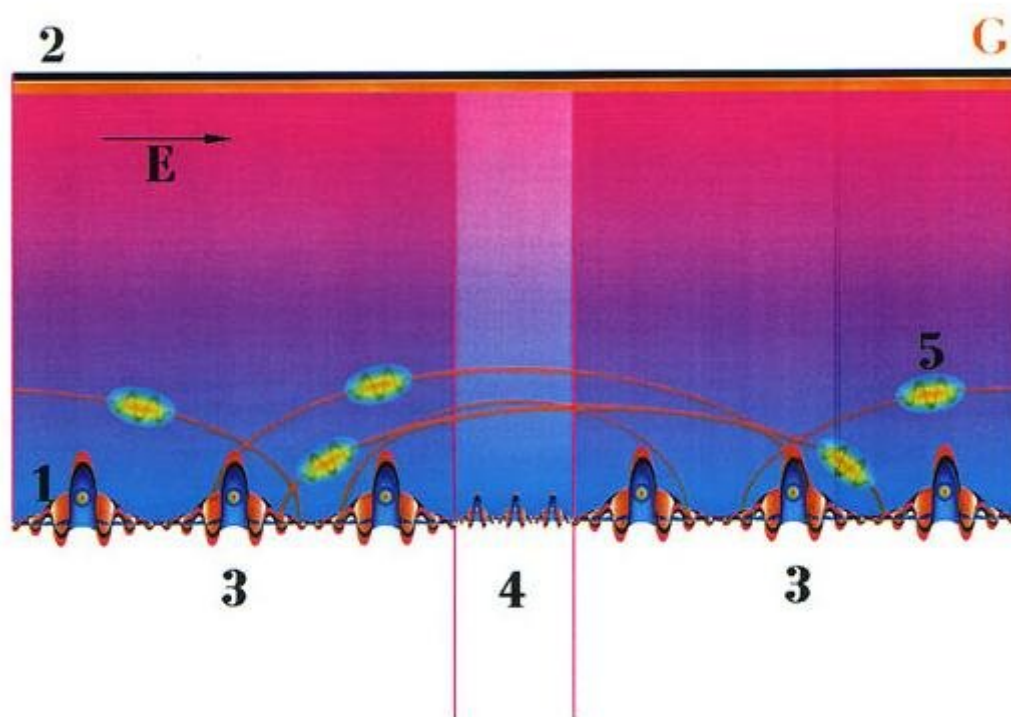
Obr. 147 – Vytvoření elektronového páru při sloučení atomů do molekul.

1. elektron s negativním spinem
2. elektron s pozitivním spinem
3. okrajová zóna prostorového zakřivení prvního typu
4. okrajová zóna prostorového zakřivení druhého typu

Obr. 148 – Úkaz tunelového efektu vyvolaný tím, že jádra různých prvků mají na prostor odlišný vliv. Proto na hranici rozdělující substance různého kvalitativního složení vzniká rozdíl zakřivení prostoru, což je přesně to, co vytváří tunelový efekt.

1. fyzická sféra
2. éterická sféra
3. struktura substance prvního typu
4. struktura substance druhého typu
5. shluky hmoty, která přetéka přes zónu nestejnoroďého zakřivení prostoru

Obr. 149 – Endotermická reakce. Pohlcování fragmentované hmoty z okolního prostoru při vytváření molekul, kdy mají přidružené atomy nedostatek zakřivení prostoru na to, aby se mohly spojit s dominantním atomem. Když se atomy spojí v jeden systém, každé dva atomy poskytnou po jednom „volném“ elektronu, aby se vytvořil společný stabilní systém. Elektron pohybující se okolo jádra ve směru hodinových ručiček se definuje jako **nesoucí pozitivní spin** a ten, který se pohybuje v protisměru hodinových ručiček, jako ten, který nese **negativní spin**.

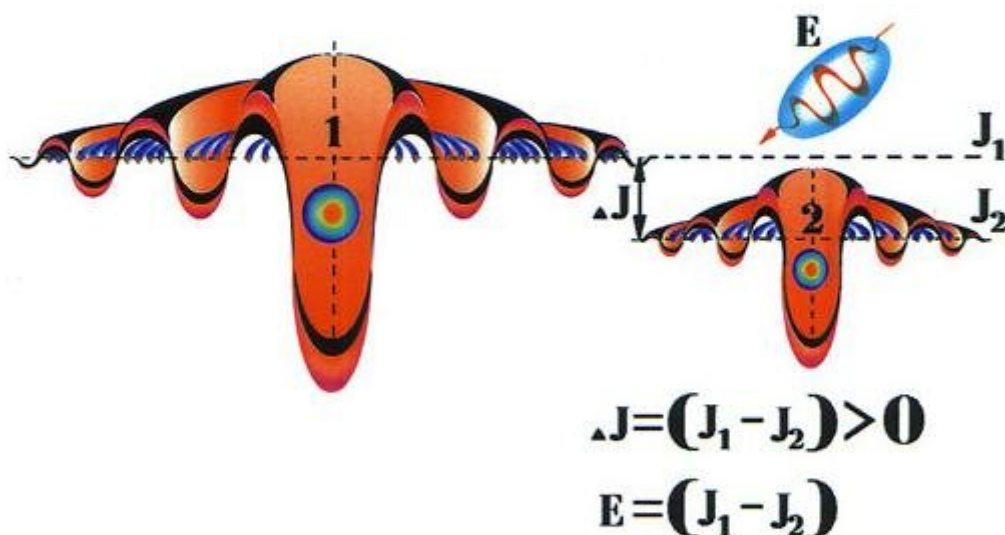
1. dominantní atom

2. přidružený atom

J₁ – úroveň zakřivení dominantního atomu

J₂ – úroveň zakřivení přidruženého atomu

E – hmota absorbovaná z okolního prostoru

Obr. 150 – Exotermická reakce. Uvolnění části vázané hmoty do okolního prostoru při vytváření molekul z různých atomů, kdy přidružené atomy mají nadbytek zakřivení prostoru na to, aby se mohly spojit s dominantním atomem.

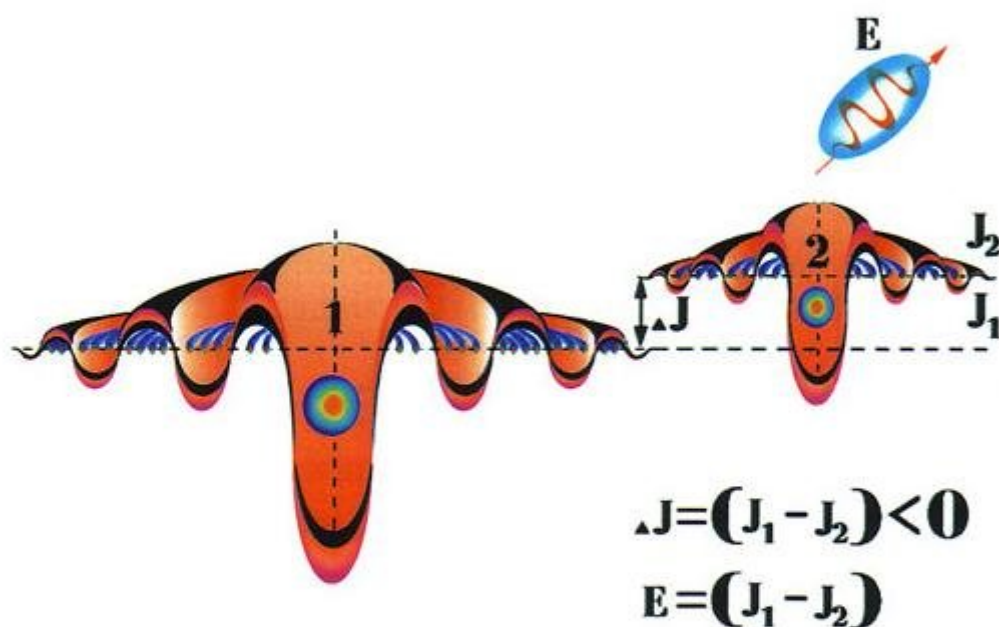
1. dominantní atom

2. přidružený atom

J_1 – úroveň zakřivení dominantního atomu

J_2 – úroveň zakřivení přidruženého atomu

E – hmota uvolňovaná do okolního prostoru

K. Struktura makrokosmu

Kosmos je ohromující svou velikostí a neznámem. Všechny existující teorie prostoru jsou založeny na principu jeho stejnorodosti. Předkládaná teorie makrokosmu je principiálně odlišná – pohlíží na něj jako na nestejnorodý systém. V tomto pojetí se vlastnosti a kvality prostoru nepřetržitě mění s tím, jaké konkrétní vlastnosti a kvality mají primární hmoty vyplňující tento prostor. Proto když se primární hmoty „pokládají“ na prostor, dochází mezi nimi k rezonanci podle společných vlastností a kvalit. Výsledkem je kvantování prostoru podle primárních hmot.

Obr. 151 – Tři prostorové vesmíry vzniklé splynutím různého množství primárních hmot. Při kvantování prostoru vznikají vrstvy identické dimenze, které obsahují různý počet primárních hmot, jejichž vlastnosti a kvality se shodují s vlastnostmi a kvalitami dané vrstvy prostoru. Teoreticky mohou být tyto vrstvy paralelní. V reálném prostoru se účastní ohromné množství poruch prostoru, které mají vliv na jeho vlastnosti a kvality. Proto mají prostorové vesmíry reliéfní strukturu.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím osmi forem hmot

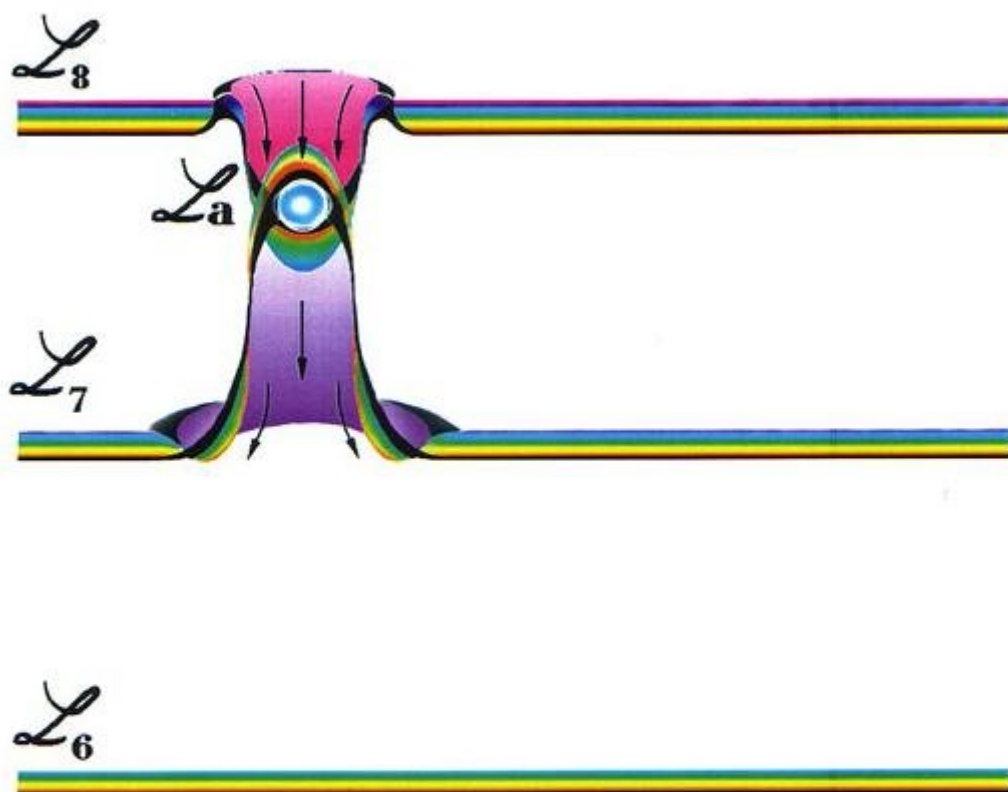
Obr. 152 – Hvězda vzniklá spojením prostorového vesmíru naší dimenze s prostorovým vesmírem větší dimenze. Poruchy prostoru vedou k tomu, že vrstvy identické dimenze prostoru v některých zónách jedna s druhou splývají. Vzniká hvězda. Přitom začínají přetékat primární hmoty z prostorového vesmíru s větší dimenzí do prostorového vesmíru s menší dimenzí. Příčina přetékání tímto směrem spočívá v tom, že dvě sousední vrstvy s identickou dimenzí se jedna od druhé odlišují v jedné primární hmotě. V zóně spojení dochází k rozpadu hmoty z úrovně větší dimenze a syntéze hmoty menší dimenze.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím osmi forem hmot

λ_a – dimenze hvězdy

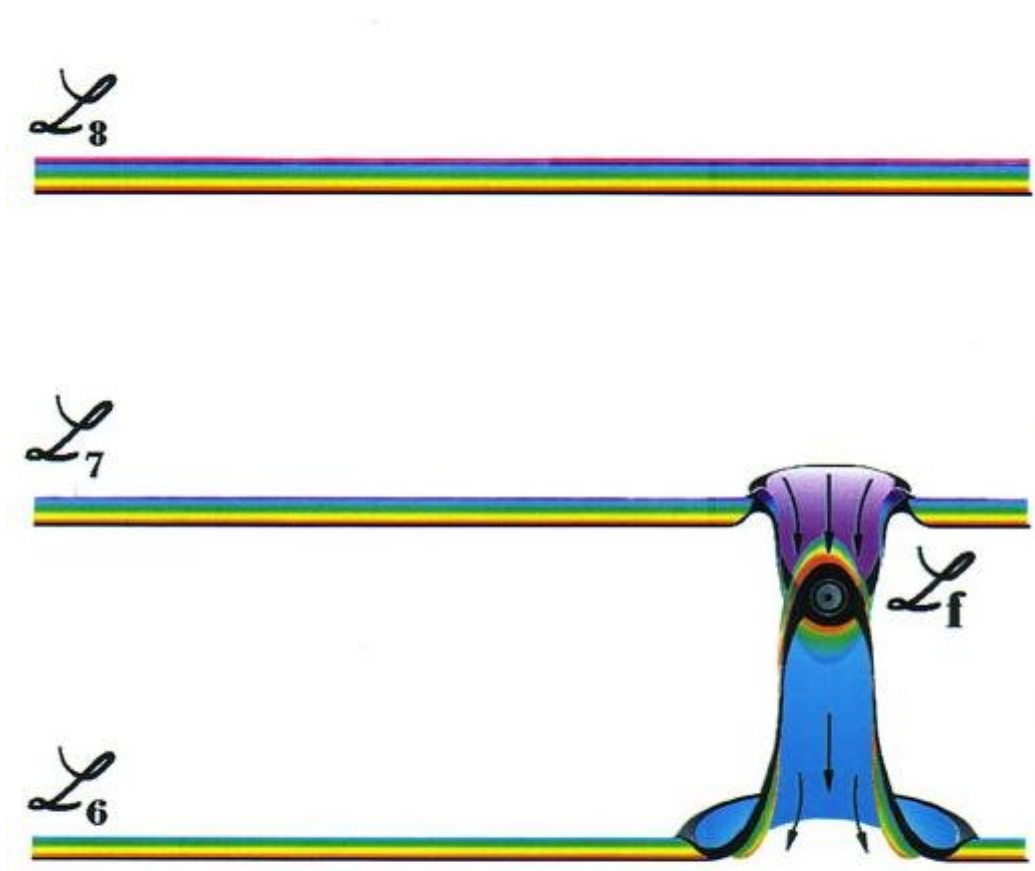
Obr. 153 – Vznik černé díry při spojení prostorového vesmíru naší dimenze s prostorovým vesmírem menší dimenze. Přitom začínají přetékat primární hmoty z prostorového vesmíru s větší dimenzí do prostorového vesmíru s menší dimenzí. Příčina přetékání tímto směrem spočívá v tom, že dvě sousední vrstvy s identickou dimenzí se jedna od druhé odlišují v jedné primární hmotě. V zóně spojení dochází k rozpadu hmoty z úrovně větší dimenze a syntéze hmoty menší dimenze. „Černá díra“ prakticky představuje okno do paralelního vesmíru.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím osmi forem hmot

λ_r – dimenze „černé díry“

Obr. 154 – V každém prostorovém vesmíru hmota přitéká skrze hvězdy a odtéká skrze „černé díry“. Tímto způsobem se realizuje rovnováha hmot v prostoru. Skrze zóny spojení mezi vrstvami prostoru dochází k přerozdělení hmot a právě díky tomu vznikají podmínky pro zrod života.

Substance vrstvy s větší úrovní identické dimenze se rozpadá na primární hmoty a dochází k syntéze substance vrstvy s menší úrovní dimenze. Při tom se uvolňuje „přebytečná“ primární hmota z obalu. Opětně vzniklá substance se při pádu do „černé díry“ rozpadá na hmoty, které ji tvoří, a dochází k syntéze substance vrstvy s menší úrovní dimenze atd.

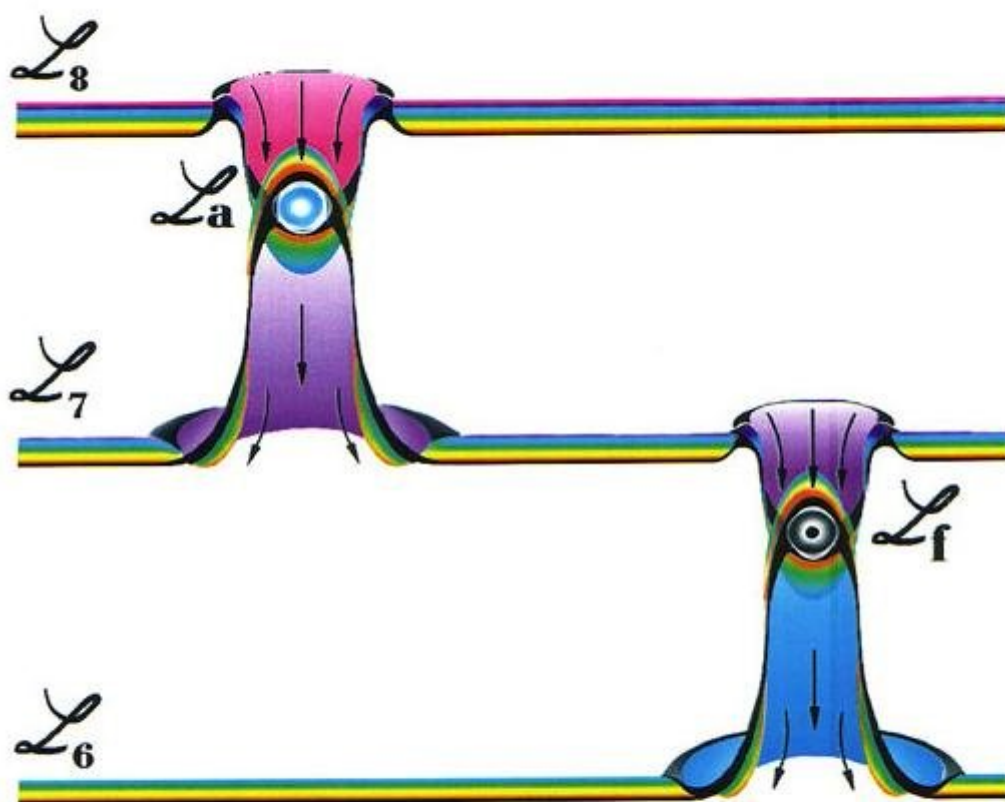
λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím osmi forem hmot

λ_a – dimenze hvězdy

λ_r – dimenze „černé díry“

L. Stádia evoluce hvězdy

Obr. 155; Obr. 156; Obr. 157; Obr. 158; Obr. 159 – Po narození hvězda prochází několika etapami evoluce, každá z nich znamená také změnu dimenze prostoru, který obklopuje hvězdu. Na konci života, v závislosti na původním rozměru a mase, se hvězda stane neutronovou hvězdou nebo „černou dírou“.

Evoluce hvězdy, od zářivě modrého giganta až po červeného trpaslíka, probíhá desítky miliard let. Hvězda se rodí, postupně se zhušťuje a začíná syntéza z lehkých prvků na prvky těžší. Postupem času podíl těžkých prvků v nitru hvězdy naroste. V důsledku toho začíná mít hvězda stále větší vliv na svůj okolní prostor. V tomto bodě probíhá prolínání mikrokosmu a makrokosmu. Přesněji řečeno se mezi nimi ustanovuje rovnováha.

Změny kvalitativního stavu makrokosmu vedou k objevení se hvězdy. Hvězda vzniká jako výsledek syntézy substance vrstvy s menší úrovní dimenze při rozpadu v bodě spojení se substancí vrstvy s větší úrovní dimenze. Vzniká objekt makrokosmu.

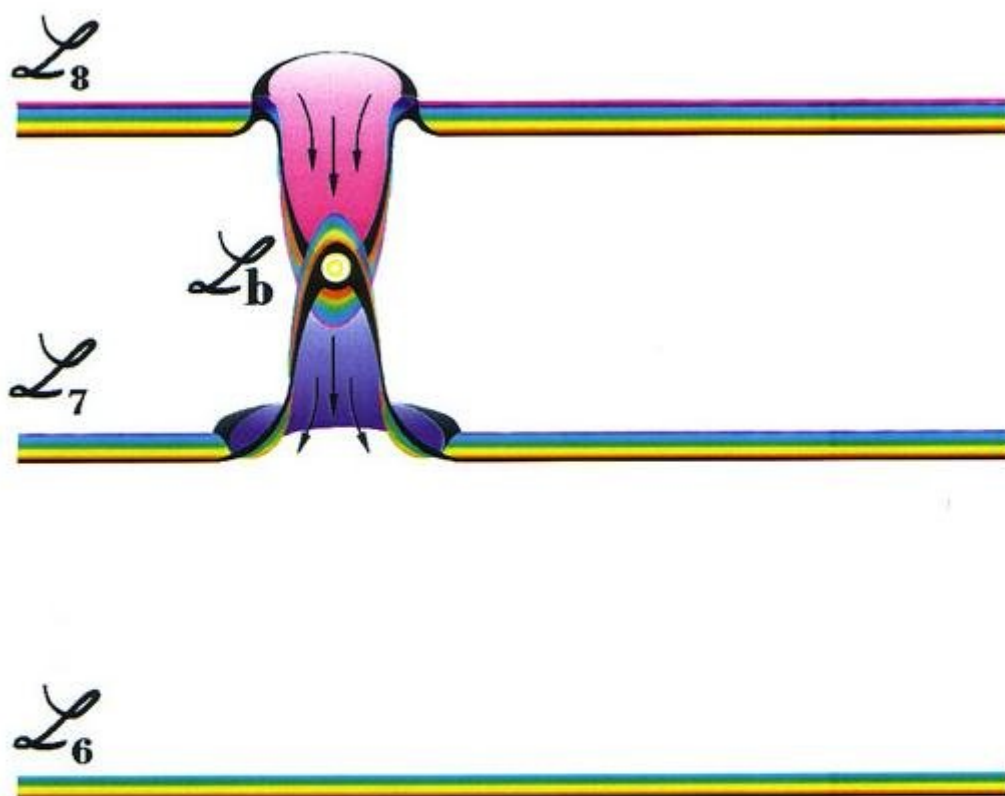
Během života hvězdy probíhá syntéza z lehkých prvků na prvky těžší. To jsou procesy mikrokosmu. Tyto kvalitativní změny na úrovni mikrokosmu se slučují v jedno a mají vliv na složení makrokosmu hvězdy. Hvězda „stárne“, podíl lehkých prvků se zmenšuje a podíl těžkých prvků narůstá.

Výsledkem je, že se zvyšuje míra vlivu hvězdy na svůj makrokosmos a probíhá deformace vrstvy identické dimenze ve sféře vlivu hvězdy. Pokud byla počáteční hmotnost hvězdy menší než **8-10** hmotností slunce, tak se při zániku hvězdy vytváří takzvaná neutronová hvězda. A přestože neutronová hvězda „neotevívá“ dveře do druhé vrstvy s identickou dimenzí, i tak vykazuje významný vliv na kvalitativní složení „své“ vrstvy s identickou dimenzí.

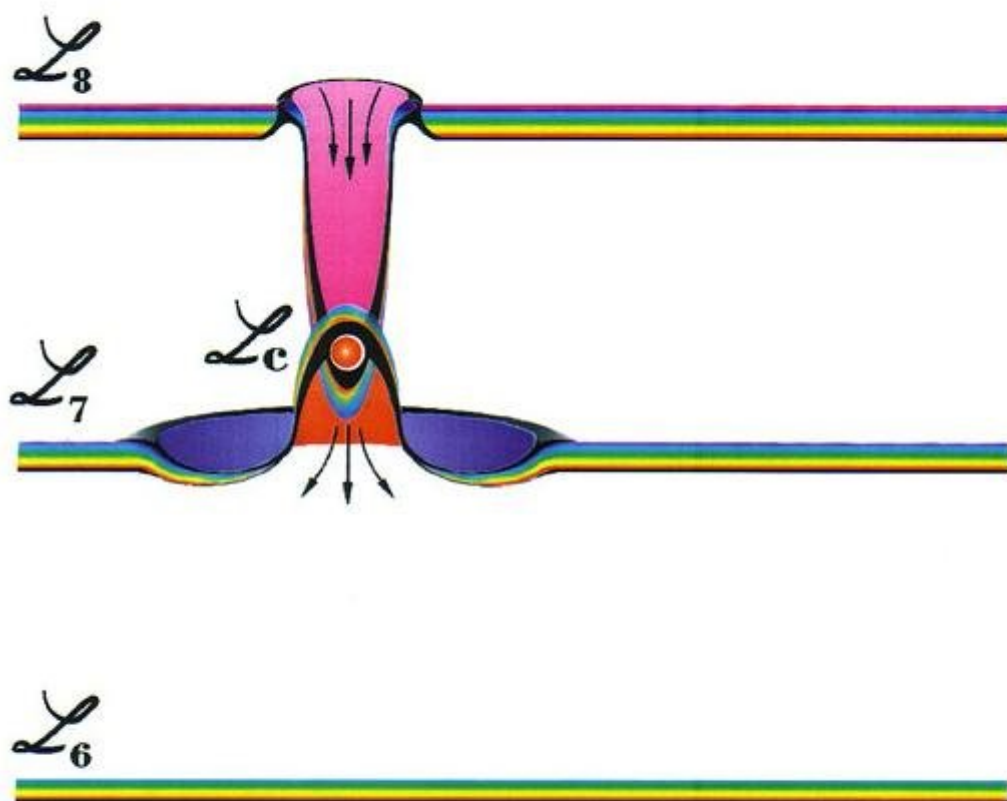
Pokud měla hvězda při narození hmotnost větší než **10** hmotností slunce, tak na konci svého života má stále silný vliv na okolní prostor a dochází ke spojení s vrstvou identické dimenze, která má menší úroveň dimenze, a rodí se „černá díra“. Substance, která se ocitá v okolí této „černé hvězdy“, se rozpadá na primární hmoty a ve vrstvě identické dimenze menší úrovně dimenze se rodí nová hvězda, která prochází analogickou evoluční cestou ve „své“ vrstvě identické dimenze.

Na konci této cesty analogicky vznikne buď neutronová hvězda nebo „černá díra“ jiné vrstvy identické dimenze. A opět se rodí hvězda v následující vrstvě identické dimenze, která nastoupí na svou evoluční cestu. Na konci tohoto cyklu kvalitativního přetvoření hmoty dochází k osvobození poslední primární hmoty...

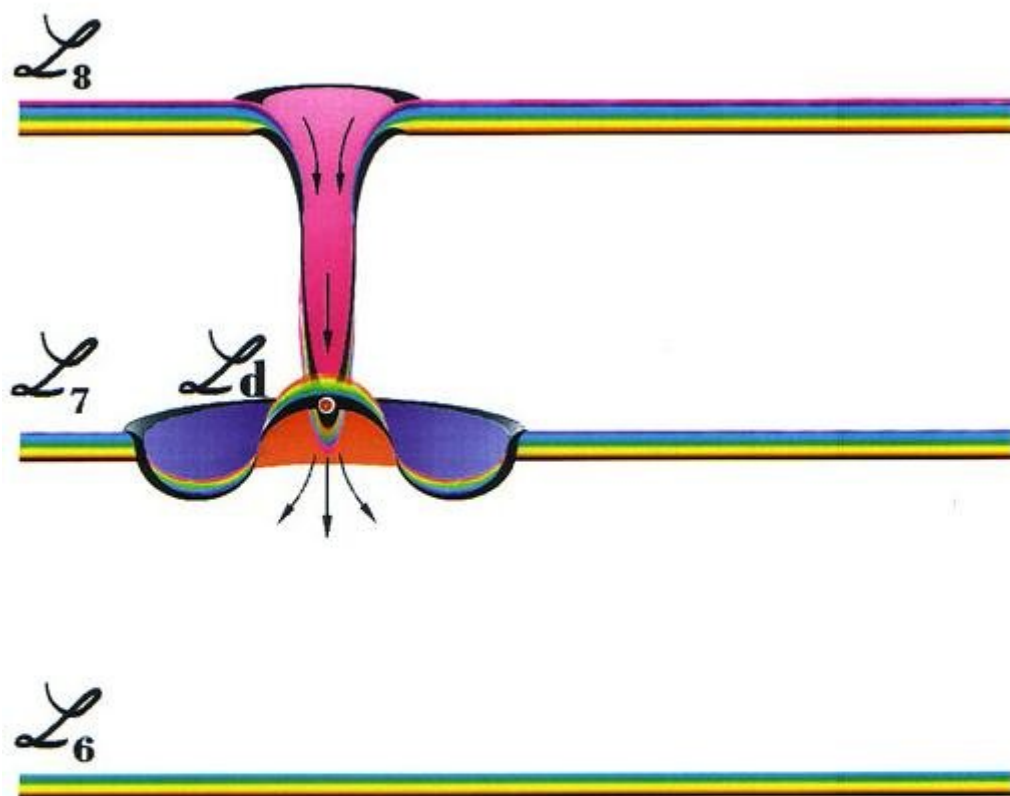
- λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím šesti forem hmot
- λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím sedmi forem hmot
- λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím osmi forem hmot
- λ_b – dimenze žlutého giganta
- λ_c – dimenze červeného giganta
- λ_d – dimenze červeného trpaslíka
- λ_d – dimenze červeného giganta
- λ_e – dimenze neutronové hvězdy
- λ_f – dimenze „černé díry“

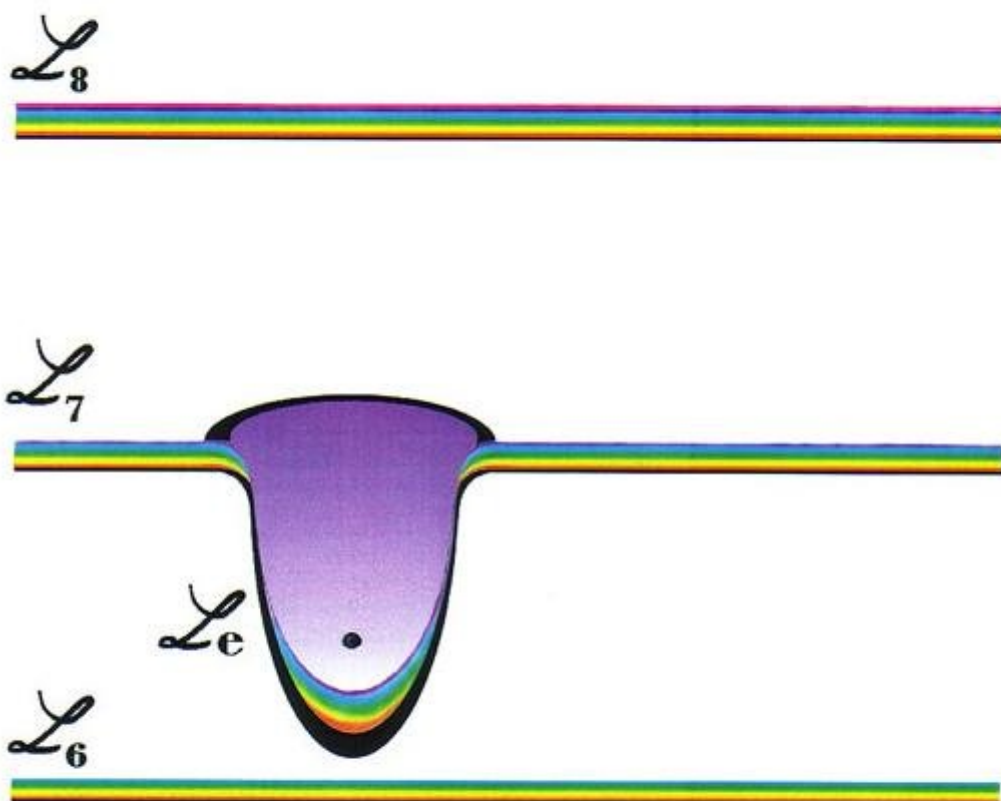
obr. 155

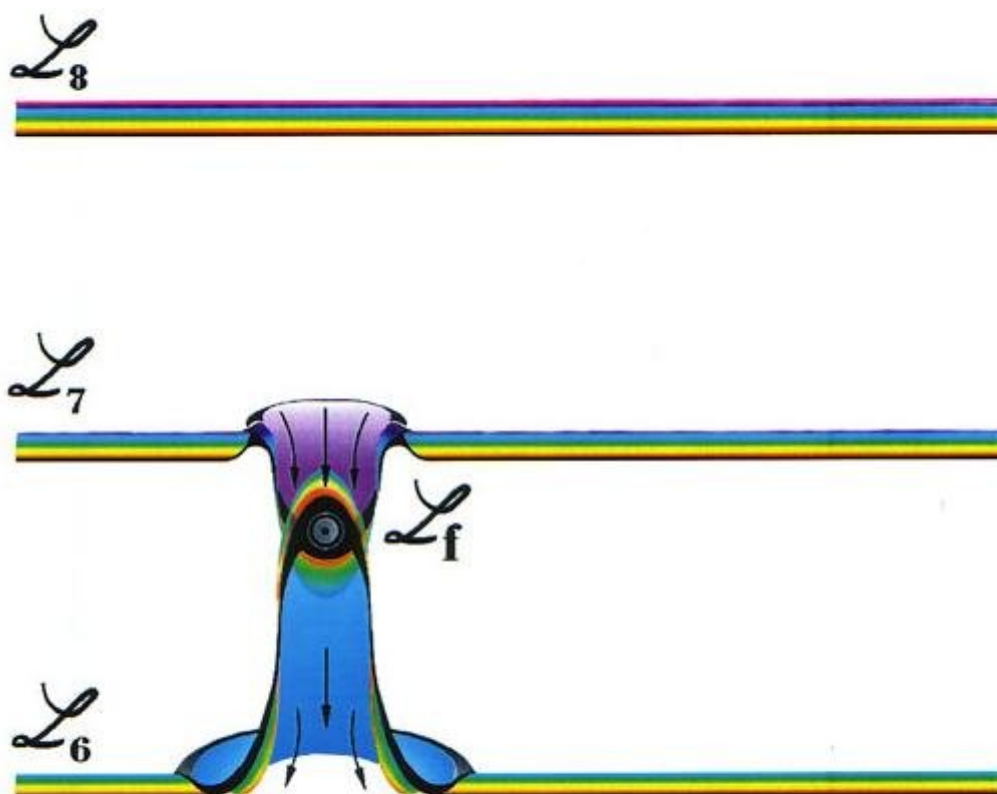
obr. 156

obr. 157

obr. 158

obr. 159

M. Vznik planetárních systémů

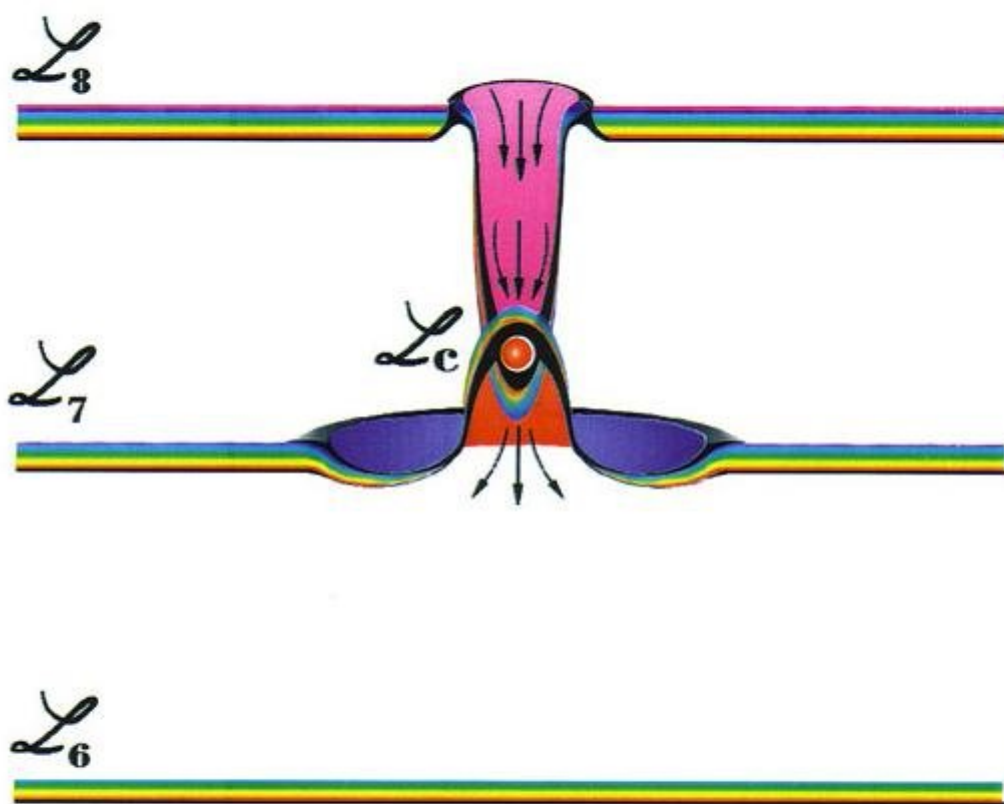
Obr. 160 – Během evoluce hvězdy vznikají taková kvalitativní složení hvězdy, kdy její povrch není schopen skrze sebe propustit veškerou masu hmot, které se pohybují přes zónu spojení prostorů. Část hmoty se začne hromadit v zóně spojení prostorů, na jedné straně průchodu.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím osmi forem hmot

λ_c – dimenze červeného giganta

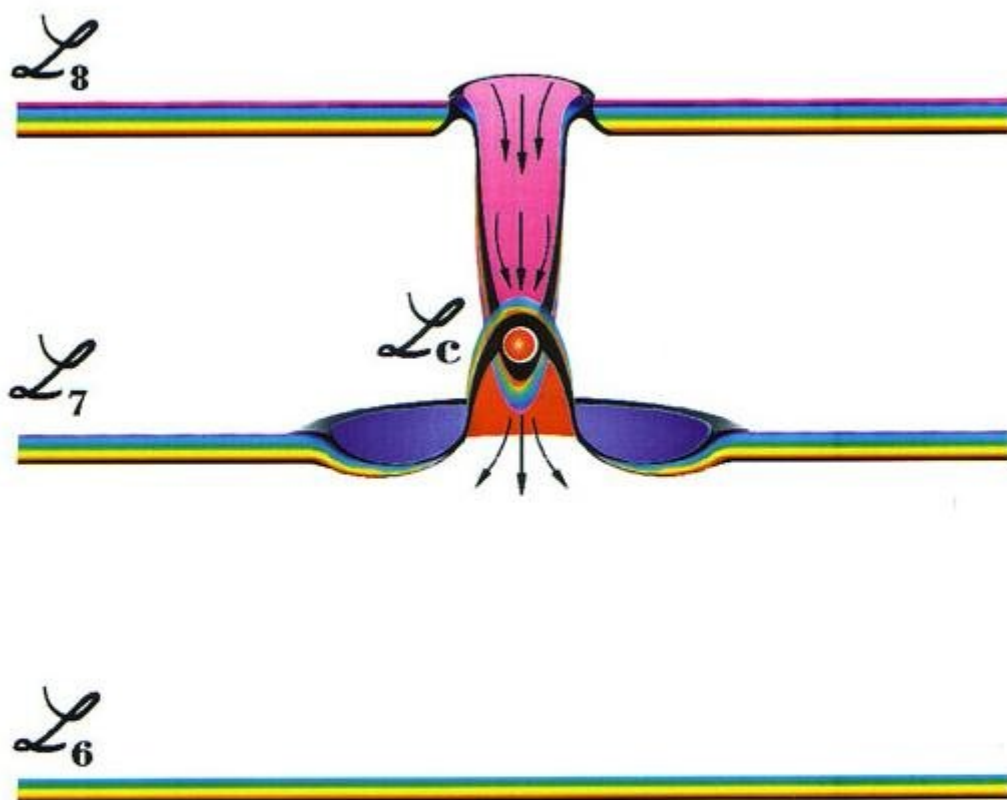

Obr. 161 – Exploze supernovy, při které dojde k deformaci okolního prostoru a výronu ohromné masy naakumulované hmoty. Exploze substance hvězdy vede ke zrození planet v zónách deformace prostoru vzniklého v okamžiku exploze. Přitom těžší prvky „vypadnou“ blíže k samotné hvězdě. Proto se bližší planety ve větší míře skládají z těžkých prvků, zatímco základem vzdálenějších planet jsou prvky lehké. Sluneční soustava je toho krásným příkladem.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splynutím osmi forem hmot

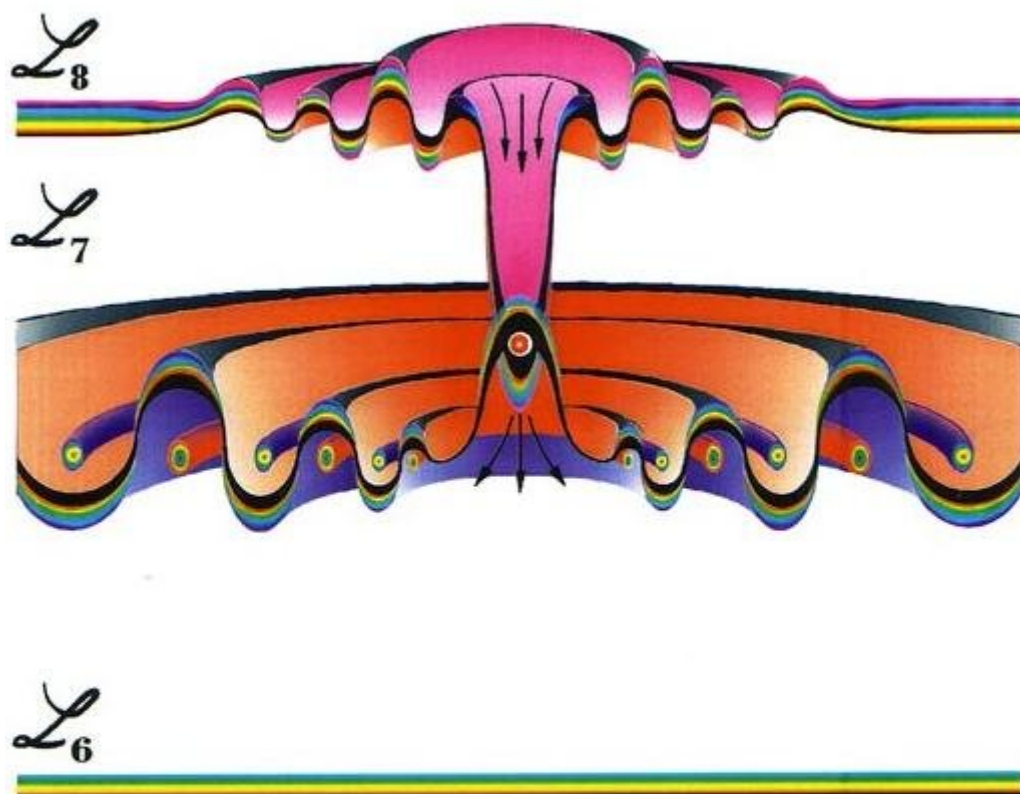

Obr. 162 – Přerozdělení hmoty, která byla vyvržena explozí supernovy podle zón deformace dimenze okolo ní.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím osmi forem hmot

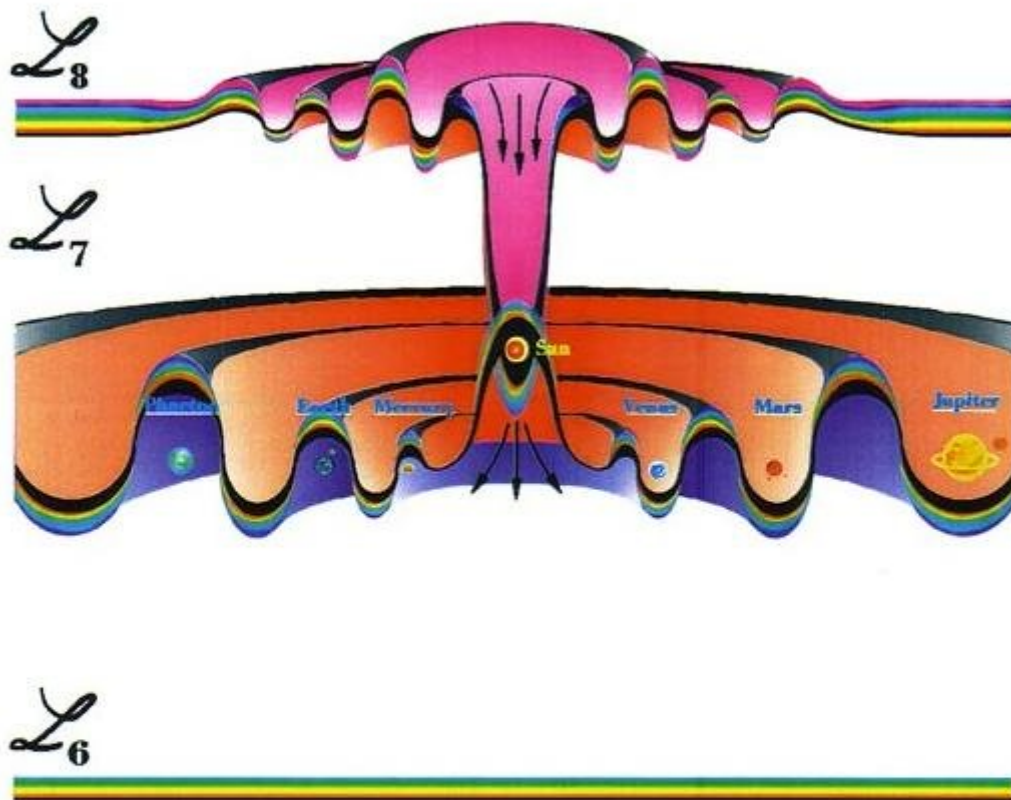

Obr. 163 – Vznik planet z vyvržené hmoty po explozi supernovy v zónách deformace dimenze prostoru.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím sedmi forem hmot

λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím osmi forem hmot

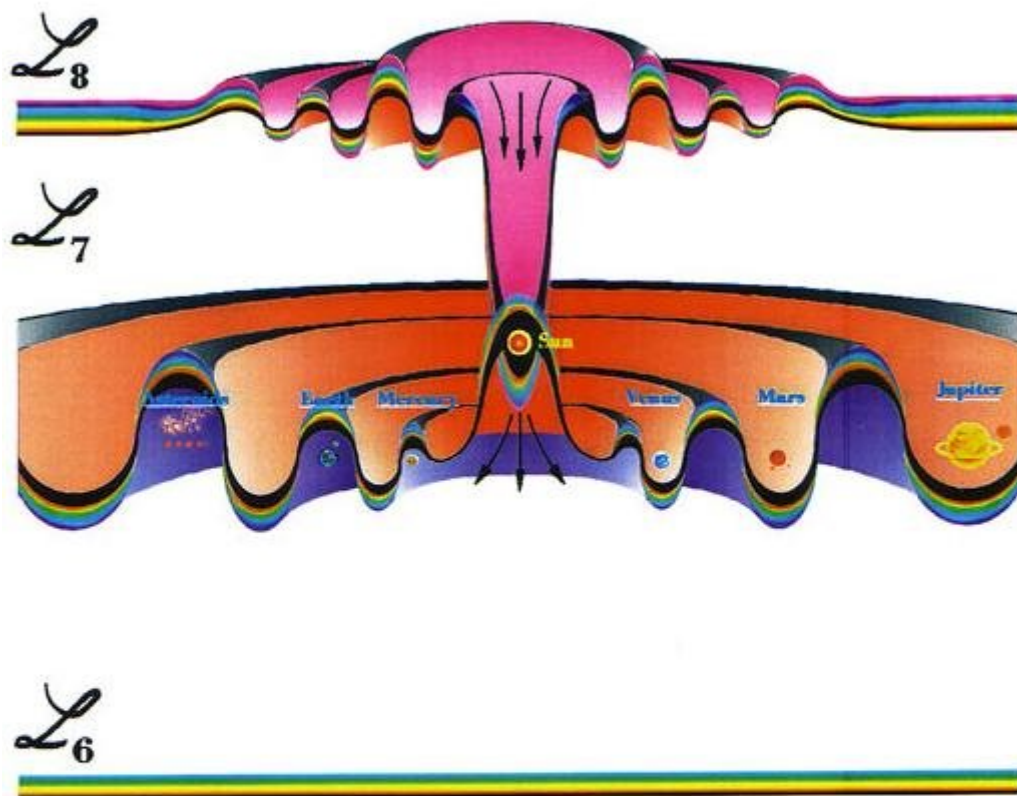

Obr. 164 – Zánik planety Faethón a vznik pásu asteroidů Sluneční soustavy.

λ_6 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím šesti forem hmot

λ_7 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím sedmi forem hmot

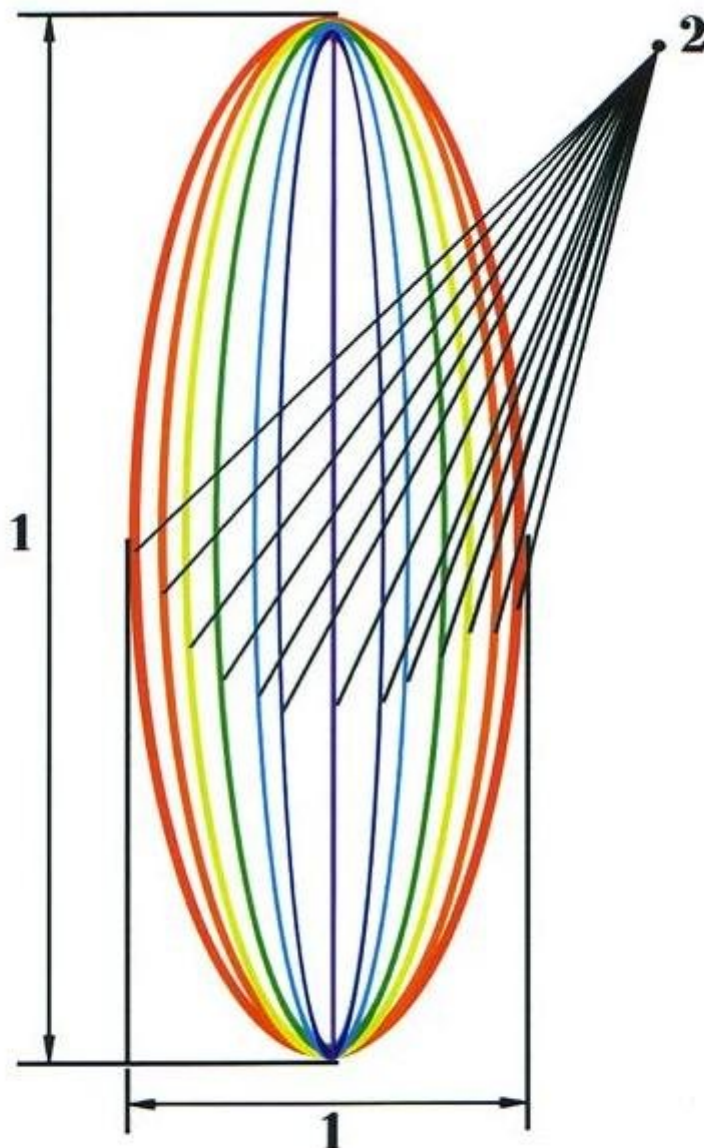
λ_8 – dimenze prostorového vesmíru vzniklého splnutím osmi forem hmot

N. Superprostory

Obr. 165 – Uspořádání prostorových vesmírů v našem meta-vesmíru.

1. hranice meta-vesmíru
2. prostorové vesmíry vzniklé splynutím různého množství primárních hmot

Obr. 166 – Spojení dvou matricových vesmírů majících odlišné koeficienty kvantování dimenze.

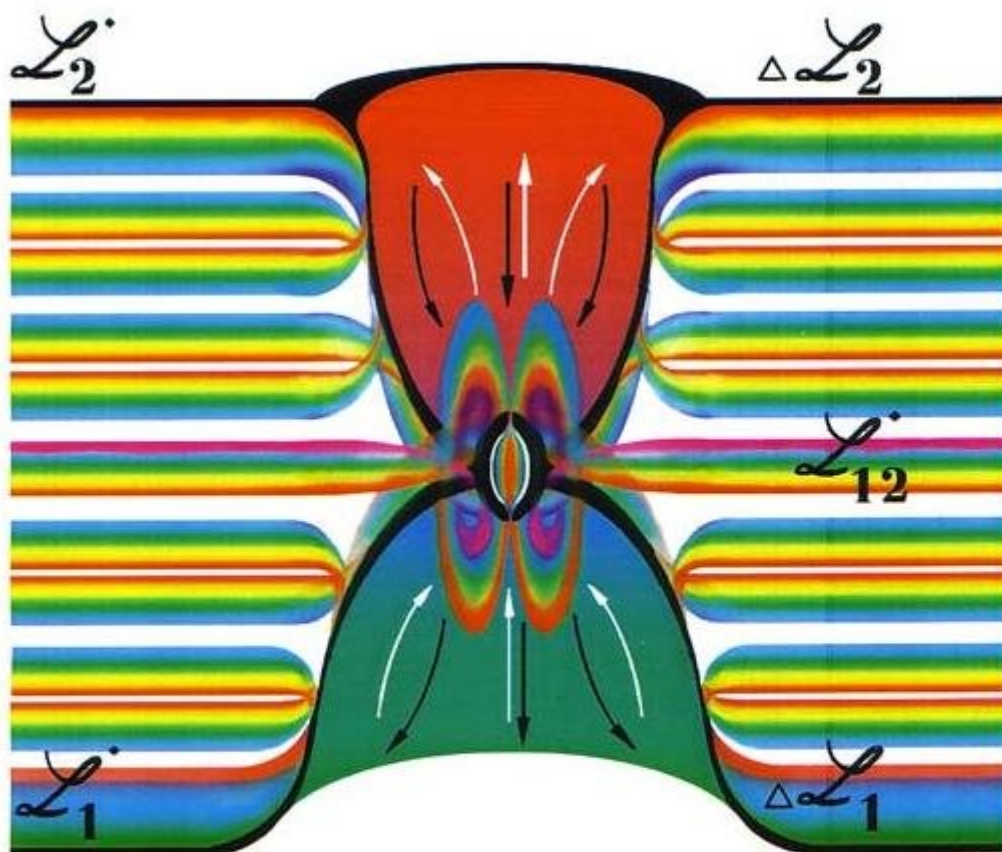
λ'_1 – dimenze prvního matricového prostoru

λ'_2 – dimenze druhého matricového prostoru

λ'_{12} – dimenze zóny spojení matricových prostorů

$\Delta\lambda_1$ – rozpětí kolísání dimenze prvního matricového prostoru

$\Delta\lambda_2$ – rozpětí kolísání dimenze druhého matricového prostoru

Obr. 167 – Výron hmot přes zónu spojení matricových prostorů během superexploze, kdy zóna spojení nemůže skrze sebe propustit veškerou masu pohybující se hmoty.

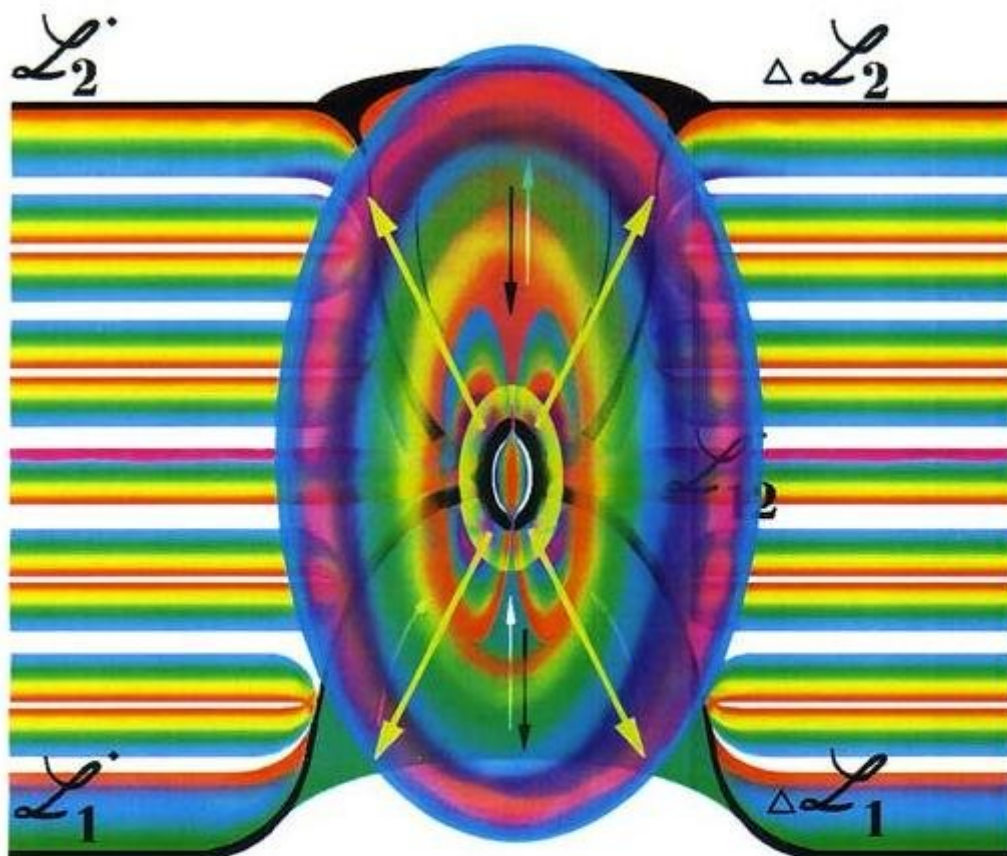
λ'_1 – dimenze prvního matricového prostoru

λ'_2 – dimenze druhého matricového prostoru

λ'_{12} – dimenze zóny spojení matricových prostorů

$\Delta\lambda_1$ – rozpětí kolísání dimenze prvního matricového prostoru

$\Delta\lambda_2$ – rozpětí kolísání dimenze druhého matricového prostoru

Obr. 168 – Během exploze vznikne porucha dimenze prostoru obklopujícího zónu spojení a vytvoří se zóny nestejnorodé dimenze, ve nichž se začíná usazovat hmota, která byla explozí vyvržena. Dochází k procesům, jež jsou analogické s těmi při explozi supernovy, pouze na jiné kvalitativní úrovni. Rozdíl je pouze v měřítku. V jednom případě se rodí planetární systémy a ve druhém vesmíry. V posledně jmenovaném případě vede deformace při explozi vrstev identické dimenze k jejich spojení mezi sebou a zrození galaxií.

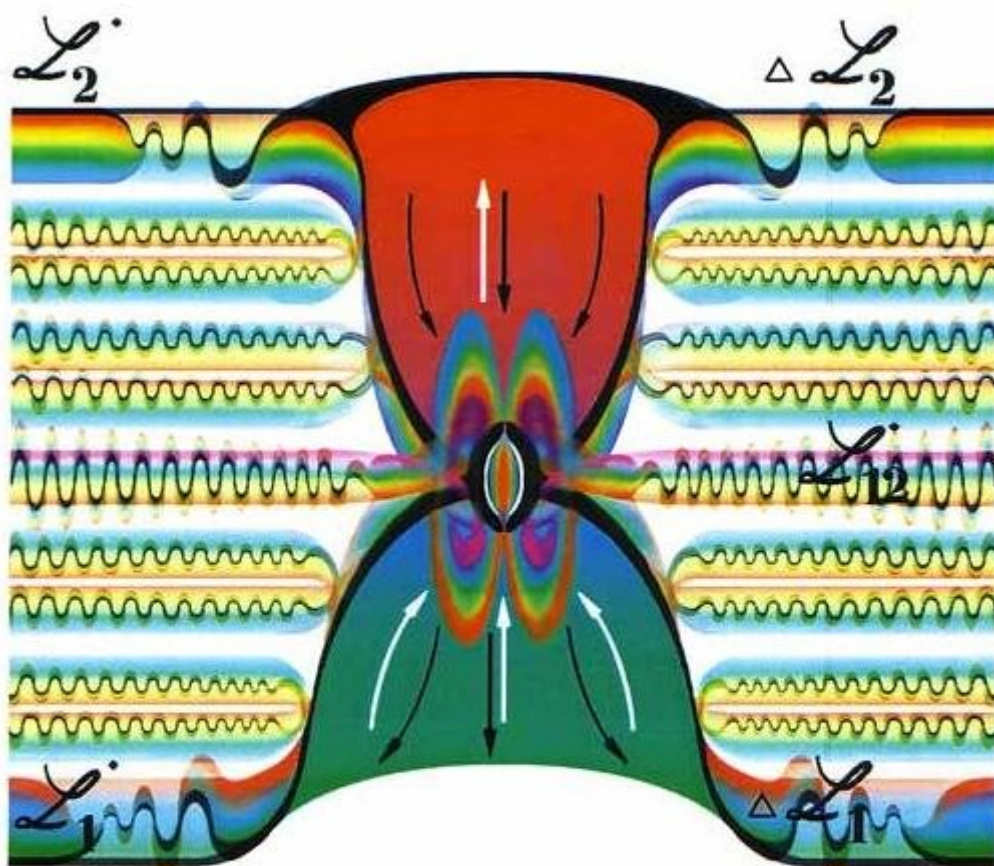
λ'_1 – dimenze prvního matricového prostoru

λ'_2 – dimenze druhého matricového prostoru

λ'_{12} – dimenze zóny spojení matricových prostorů

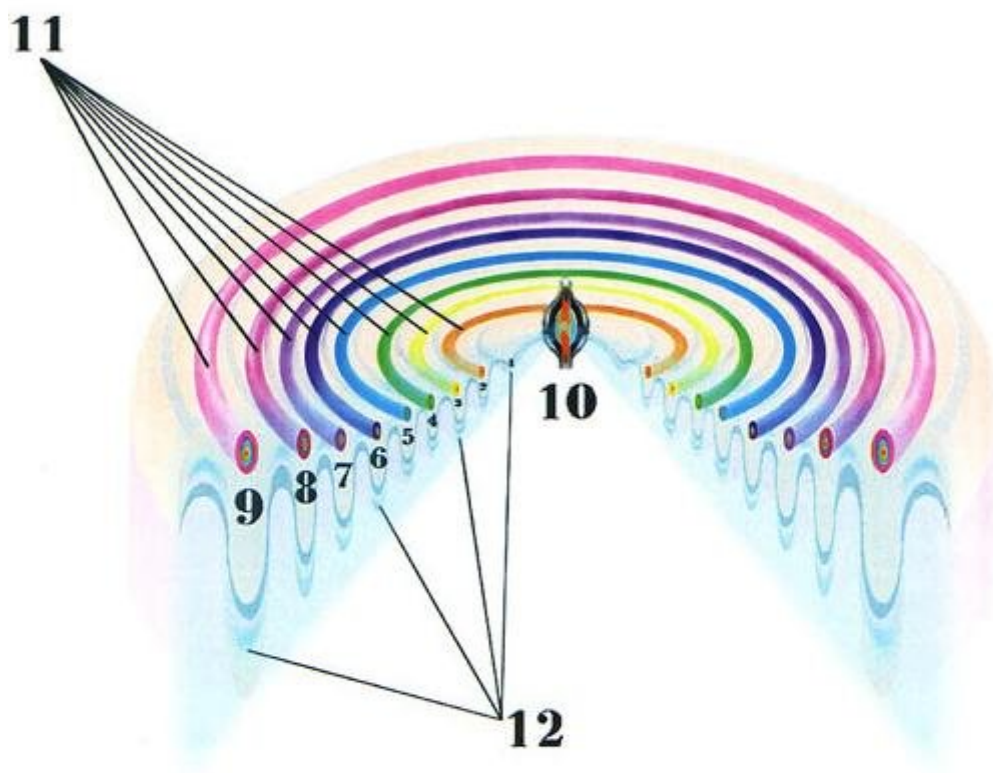
$\Delta\lambda_1$ – rozpětí kolísání dimenze prvního matricového prostoru

$\Delta\lambda_2$ – rozpětí kolísání dimenze druhého matricového prostoru

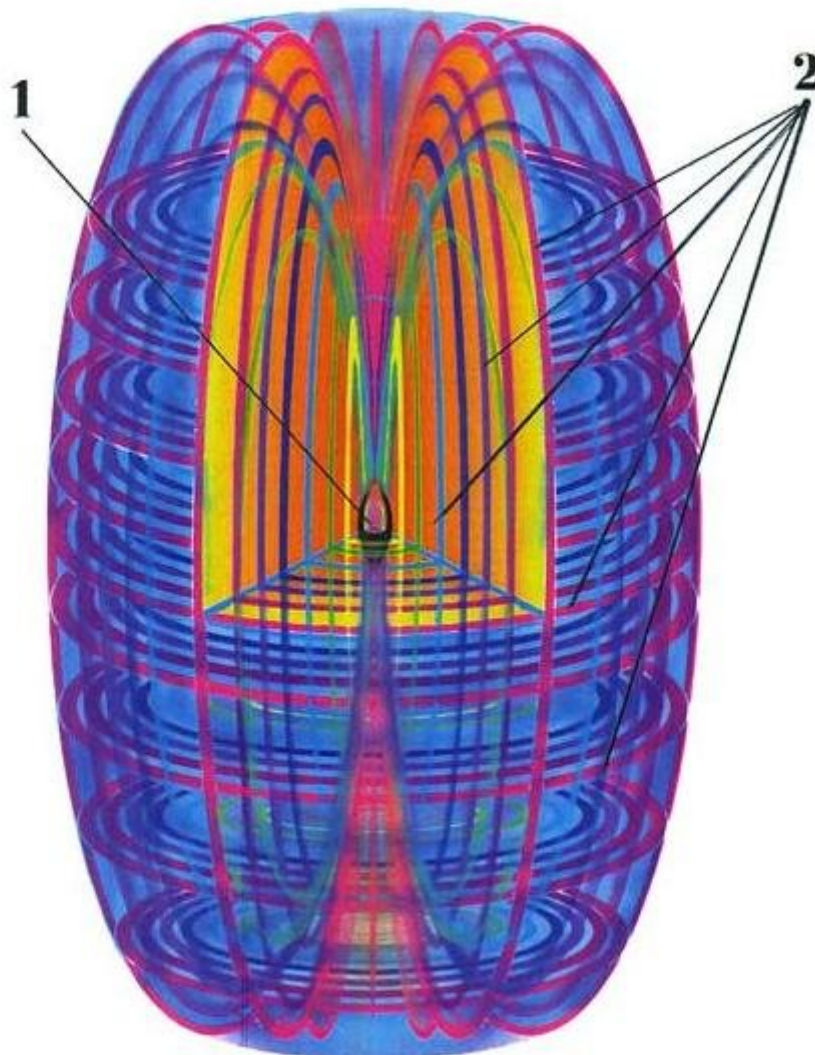
Obr. 169 – Vznik meta-vesmírů v zónách nestejnorodé prostorové dimenzionality.

1. zóna, kde nejsou podmínky pro splývání primárních hmot
2. zóna, kde spolu mohou splývat dvě formy hmot
3. zóna, kde spolu mohou splývat tři formy hmot
4. zóna, kde spolu mohou splývat čtyři formy hmot
5. zóna, kde spolu může splývat pět forem hmot
6. zóna, kde spolu může splývat šest forem hmot
7. zóna, kde spolu může splývat sedm forem hmot
8. zóna, kde spolu může splývat osm forem hmot
9. zóna, kde spolu může splývat devět forem hmot
10. zóna spojení matricových vesmírů
11. meta-vesmíry
12. zóna deformace dimenze

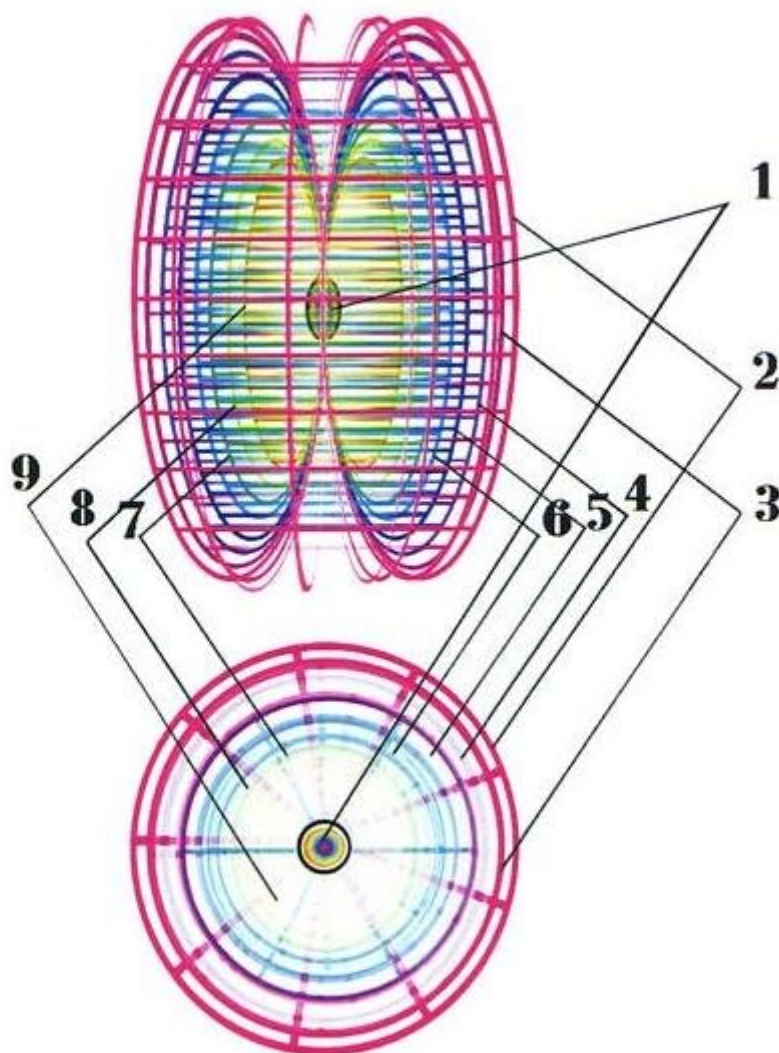
Obr. 170 – Superprostor prvního řádu.

1. zóna spojení maticových prostorů
2. meta-vesmíry

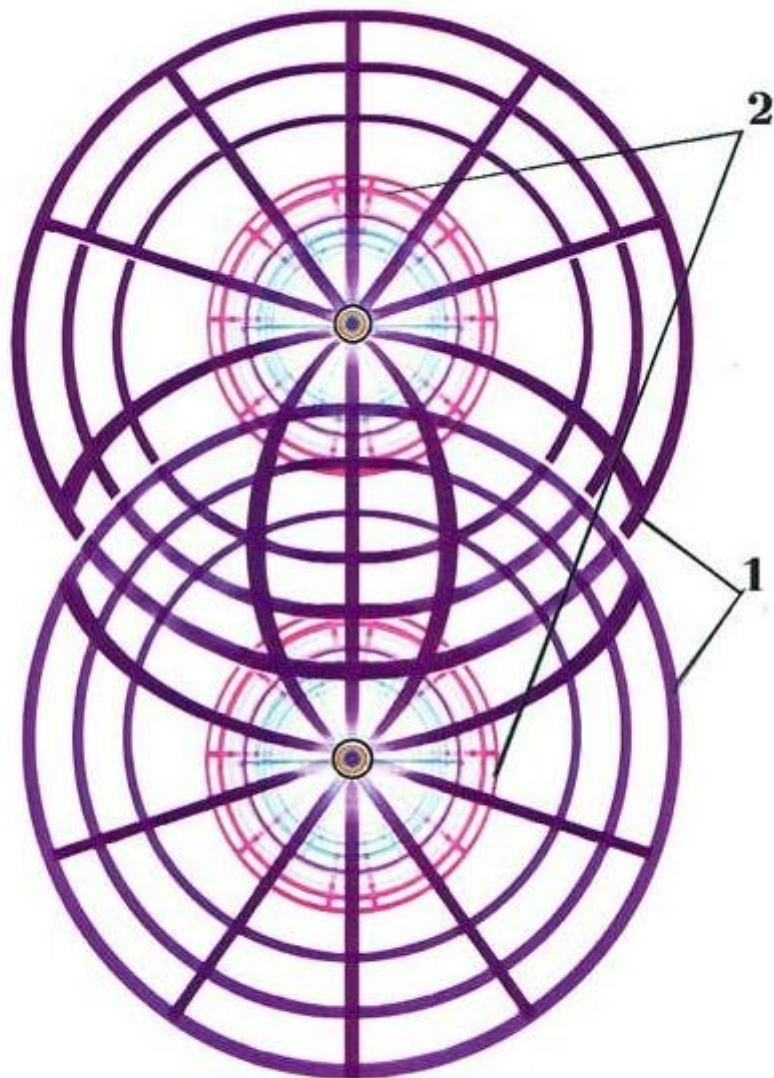
Obr. 171 – Superprostor prvního řádu – pohled shora a ze strany.

1. zóna spojení matricových prostorů
2. meta-vesmíry vytvořené splynutím devíti forem hmot
3. meta -vesmíry vytvořené splynutím osmi forem hmot
4. meta -vesmíry vytvořené splynutím sedmi forem hmot
5. meta -vesmíry vytvořené splynutím šesti forem hmot
6. meta -vesmíry vytvořené splynutím pěti forem hmot
7. meta -vesmíry vytvořené splynutím čtyř forem hmot
8. meta -vesmíry vytvořené splynutím tří forem hmot
9. meta -vesmíry vytvořené splynutím dvou forem hmot

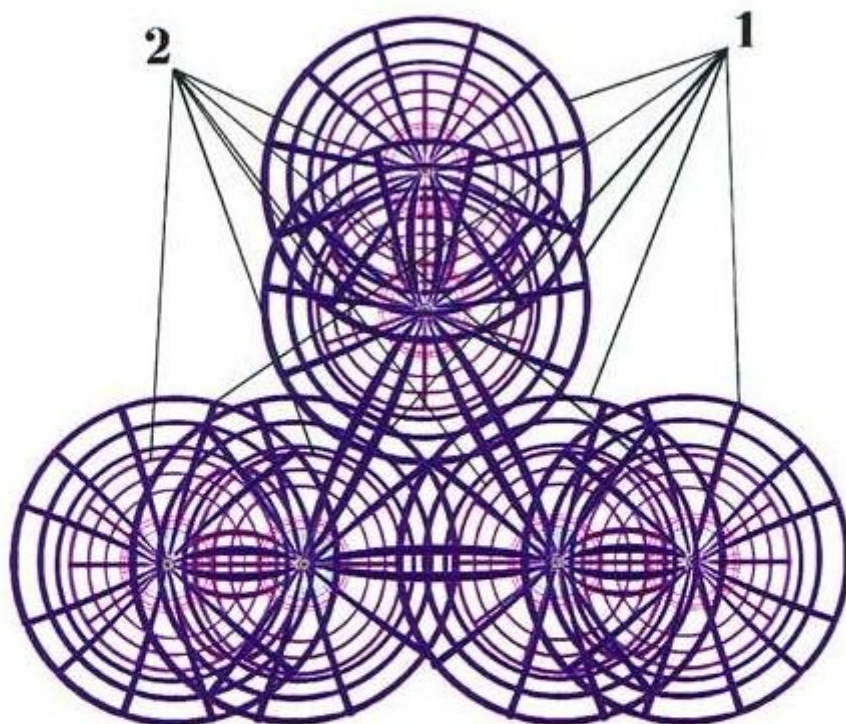
Obr. 172 – Superprostor druhého řádu.

1. meta -vesmíry vytvořené splynutím desíti forem hmot
2. superprostory prvního řádu

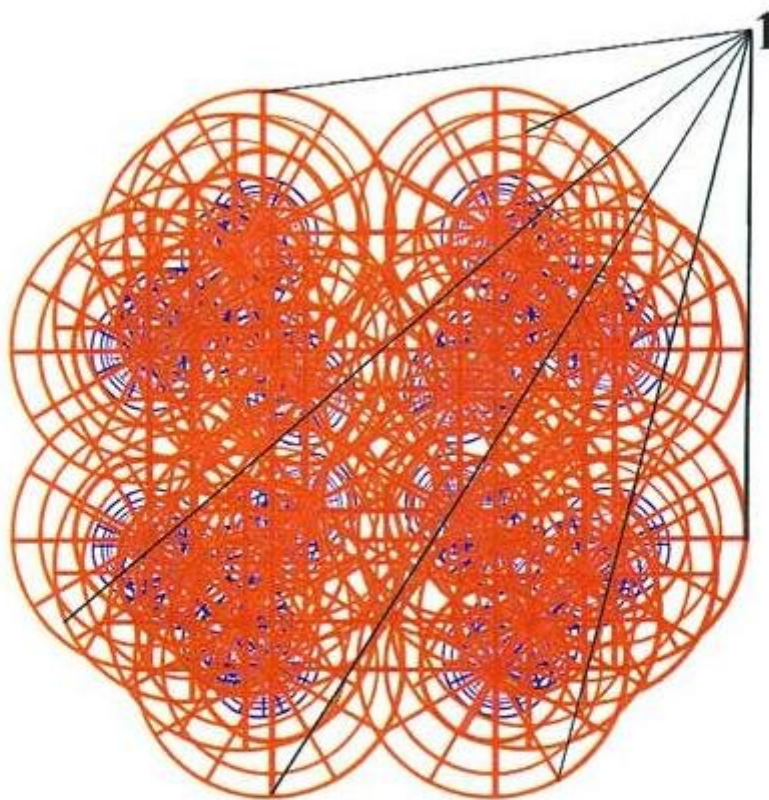
Obr. 173 – Superprostor třetího řádu.

1. meta -vesmíry vytvořené splynutím jedenácti forem hmot
2. superprostory druhého řádu

Obr. 174 – Superprostor čtvrtého řádu.

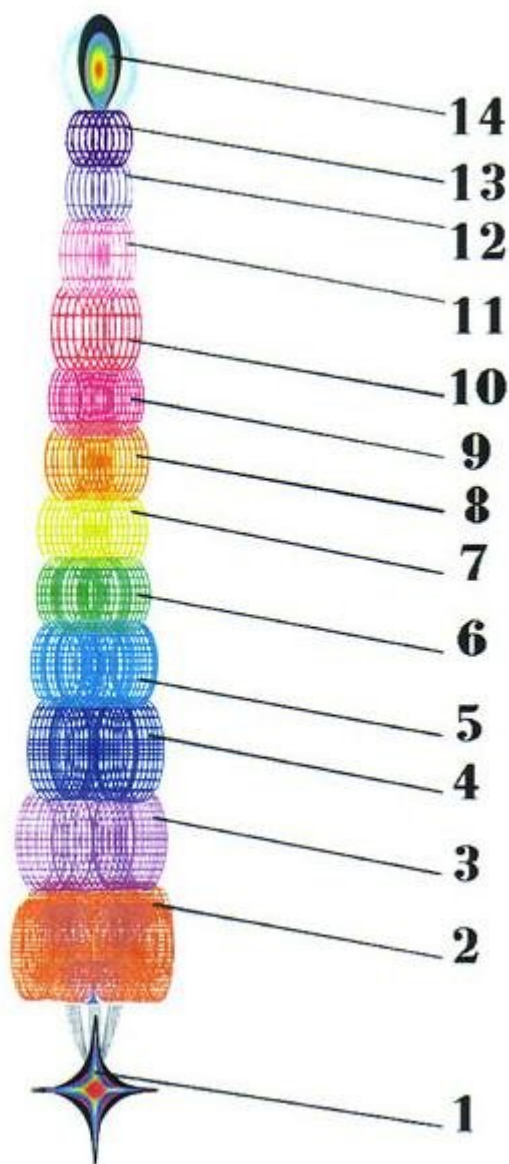
1. meta-vesmíry vytvořené splynutím dvanácti forem hmot

Obr. 175 – Superprostor pátého řádu.

1. Centrální zóna spojení matricových prostorů
2. meta -vesmíry vytvořené splynutím třinácti forem hmot
3. meta -vesmíry vytvořené splynutím dvanácti forem hmot
4. meta -vesmíry vytvořené splynutím jedenácti forem hmot
5. meta -vesmíry vytvořené splynutím desíti forem hmot
6. meta -vesmíry vytvořené splynutím devíti forem hmot
7. meta -vesmíry vytvořené splynutím osmi forem hmot
8. meta -vesmíry vytvořené splynutím sedmi forem hmot
9. meta -vesmíry vytvořené splynutím šesti forem hmot

- 10. meta -vesmíry vytvořené splnutím pěti forem hmot
- 11. meta -vesmíry vytvořené splnutím čtyř forem hmot
- 12. meta -vesmíry vytvořené splnutím tří forem hmot
- 13. meta -vesmíry vytvořené splnutím dvou forem hmot
- 14. koncová zóna spojení matricových prostorů

Obr. 176 – Šestipaprsek.

Obr. 177 – Anti-šestipaprsek.

